Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu kolmas jaosto)

1 päivänä kesäkuuta 2022 *

Talous- ja rahaliitto – Pankkiunioni – Yhteinen kriisinratkaisumekanismi (SRM) luottolaitoksia ja tiettyjä sijoituspalveluyrityksiä varten – Kriisinratkaisumenettely, jota sovelletaan, kun laitos on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa – Kriisinratkaisuneuvoston antama Banco Popular Español ia koskeva kriisinratkaisumääräys – Toimivallan siirto – Perusteluvelvollisuus – Hyvän hallinnon periaate – Asetuksen (EU) N:o 806/2014 20 artikla – Oikeus tulla kuulluksi – Omistusoikeus

Asiassa T-570/17,

Algebris (UK) Ltd, kotipaikka Lontoo (Yhdistynyt kuningaskunta), ja

Anchorage Capital Group LLC, kotipaikka New York, New York (Yhdysvallat),

edustajinaan asianajajat T. Soames, N. Chesaites ja R. East, solicitor,

kantajina,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään L. Flynn ja A. Steiblytė,

vastaajana,

jota tukee

Yhteinen kriisinratkaisuneuvosto (SRB), asiamiehinään J. King ja M. Fernández Rupérez, avustajinaan asianajajat B. Meyring, S. Schelo, F. Fernández de Trocóniz Robles, T. Klupsch ja S. Ianc,

ja

Banco Santander, SA, kotipaikka Santander (Espanja), edustajinaan asianajajat J. Rodríguez Cárcamo, A. M. Rodríguez Conde ja D. Sarmiento Ramírez-Escudero sekä G. Cahill, barrister,

väliintulijoina,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

jossa on kyse SEUT 263 artiklaan perustuvasta vaatimuksesta kumota Banco Popular Español, SA:ta koskevan kriisinratkaisumääräyksen hyväksymisestä 7.6.2017 annettu komission päätös (EU) 2017/1246 (EUVL 2017, L 178, s. 15),

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti M. van der Woude sekä tuomarit M. Jaeger, V. Kreuschitz, G. De Baere (esittelevä tuomari) ja G. Steinfatt,

kirjaaja: hallintovirkamies P. Cullen,

ottaen huomioon asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa ja 24.6.2021 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Vuoden 2008 finanssikriisin jälkeen Euroopan unioniin päätettiin perustaa Euroopan pankkiunioni, jonka tukena olisi koko sisämarkkinoita koskeva rahoituspalvelujen kattava ja yksityiskohtainen yhteinen sääntökirja ja joka koostuisi yhteisestä valvontamekanismista sekä uusista talletussuojaa ja kriisinratkaisua koskevista järjestelmistä.

2 Ensimmäinen vaihe pankkiunionin perustamisessa oli yhteisen valvontamekanismin (YVM) perustaminen luottolaitosten vakavaraisuusvalvontaan liittyvää politiikkaa koskevien erityistehtävien antamisesta Euroopan keskuspankille 15.10.2013 annetulla neuvoston asetuksella (EU) N:o 1024/2013 (EUVL 2013, L 287, s. 63). Mainitun asetuksen johdanto-osan 12 perustelukappaleen mukaan YVM:llä olisi varmistettava, että luottolaitosten vakavaraisuusvalvontaa koskeva unionin politiikka pannaan täytäntöön yhdenmukaisella ja tehokkaalla tavalla, että rahoituspalvelujen yhteistä sääntökirjaa sovelletaan tasapuolisesti kaikkien asianomaisten jäsenvaltioiden luottolaitoksiin ja että kyseisiä luottolaitoksia valvotaan parhaalla mahdollisella tavalla vakavaraisuuteen liittymättömien muiden näkökohtien estämättä. Tätä varten asetuksella N:o 1024/2013 Euroopan keskuspankille (EKP) annetaan luottolaitosten vakavaraisuusvalvontaan liittyvää politiikkaa koskevia erityistehtäviä, ja sen tavoitteena on edistää luottolaitosten toiminnan turvallisuutta ja vakautta sekä rahoitusjärjestelmän vakautta unionissa ja kussakin jäsenvaltiossa.

3 Tämän jälkeen annettiin luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 15.5.2014 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/59/EU (EUVL 2014, L 173, s. 190). Sen johdanto-osan ensimmäisessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Rahoituskriisi on paljastanut, että unionissa on huomattava pula välineistä, joilla reagoidaan tehokkaasti epäterveisiin tai lähellä kaatumista oleviin luottolaitoksiin ja sijoituspalveluyrityksiin – –. Tällaisia välineitä tarvitaan erityisesti maksukyvyttömyyden ennalta ehkäisemiseksi tai

ilmenneen maksukyvyttömyyden kielteisten vaikutusten rajaamiseksi mahdollisimman vähiin säilyttämällä kyseisen laitoksen järjestelmän kannalta tärkeät toiminnot. Kriisin aikana juuri nämä haasteet pakottivat jäsenvaltioita pelastamaan laitoksia veronmaksajien rahoilla. Uskottavan elvytys- ja kriisinratkaisukehyksen tavoitteena on tehdä tällaiset toimet mahdollisimman pitkälti tarpeettomiksi.”

4 Direktiivin 2014/59 tavoitteena on vahvistaa yhteiset säännöt pankkien kriisinratkaisua koskevien kansallisten säännösten vähimmäistason yhdenmukaistamiseksi unionissa, ja siinä säädetään yhteistyöstä, jota kriisinratkaisuviranomaisten on tehtävä käsitellessään rajojen yli toimivien pankkien kykenemättömyyttä jatkaa toimintaansa. Tältä osin direktiivin 2014/59 3 artiklan 1 kohdassa säädetään muun muassa, että kunkin jäsenvaltion on nimettävä yksi tai poikkeuksellisesti useampi kriisinratkaisuviranomainen, jolla on valtuudet käyttää kriisinratkaisuvälineitä ja kriisinratkaisuvaltuuksia.

5 Ottaen huomioon yhtäältä, että direktiivi 2014/59 ei kuitenkaan toisaalta johtanut kriisinratkaisuprosessin keskittämiseen, että sillä annettiin pääasiassa yhteiset kriisinratkaisuvälineet ja -valtuudet kunkin jäsenvaltion kansallisten viranomaisten käyttöön ja jätettiin niille harkintavaltaa näiden välineiden ja kansallisten kriisinratkaisua koskevien rahoitusjärjestelyjen käytön suhteen, ja ottaen huomioon toisaalta, että kyseinen direktiivi ei täysin estänyt sitä, että jäsenvaltiot tekisivät erillisiä ja mahdollisesti toisistaan poikkeavia päätöksiä rajat ylittävien konsernien kriisinratkaisusta, päätettiin perustaa yksi yhteinen kriisinratkaisumekanismi.

6 Toinen vaihe pankkiunionin perustamiseksi on siten muodostunut yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten yhteisen kriisinratkaisumekanismin ja yhteisen kriisinratkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta 15.7.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 806/2014 (EUVL 2014, L 225, s. 1) antamisesta.

7 Asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 12 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Sisämarkkinoiden toteuttamisen kannalta on olennaisen tärkeää varmistaa, että unionissa tehdään toimivia kriisinratkaisupäätöksiä toimintansa jatkamiseen kykenemättömistä pankeista ja myös unionin tasolla kerätyn rahoituksen käytöstä. Pankkien kykenemättömyys jatkaa toimintaansa yhdessä jäsenvaltiossa voi vaikuttaa sisämarkkinoilla koko unionin rahoitusmarkkinoiden vakauteen. Toimivien ja yhdenmukaisten kriisinratkaisusääntöjen sekä yhtäläisten kriisinratkaisun rahoitusehtojen varmistaminen eri jäsenvaltioissa ei ole pelkästään niiden jäsenvaltioiden etujen mukaista, joissa pankit toimivat, vaan yleisesti kaikkien jäsenvaltioiden etujen mukaista, koska sillä varmistetaan tasapuoliset kilpailuedellytykset ja parannetaan sisämarkkinoiden toimintaa. Pankkijärjestelmät ovat sisämarkkinoilla vahvasti sidoksissa toisiinsa, pankkien konsernit ovat kansainvälisiä, ja ulkomaisten varojen osuus pankkien varoista on suuri. Yhteiseen valvontamekanismiin osallistuvien jäsenvaltioiden pankkikriiseillä olisi ilman yhteistä kriisinratkaisumekanismia voimakkaampi kielteinen vaikutus myös valvontamekanismiin osallistumattomiin jäsenvaltioihin. Yhteisen kriisinratkaisumekanismin käyttöönotto varmistaa, että toimintansa jatkamiseen kykenemättömiä pankkeja käsitellään neutraalisti, ja näin ollen lisää osallistuvien jäsenvaltioiden laitosten vakautta, estää kriisien leviämisen osallistumattomiin jäsenvaltioihin ja helpottaa siten sisämarkkinoiden toimintaa kokonaisuudessaan. Sekä osallistuviin että osallistumattomiin

jäsenvaltioihin sijoittautuneita laitoksia koskevien yhteistyömekanismien olisi oltava selkeitä, eikä mitään jäsenvaltiota tai jäsenvaltioiden ryhmää saisi suoraan tai välillisesti syrjiä rahoituspalvelujen tarjoamispaikkana.”

8 Asetuksen N:o 806/2014 tarkoituksena on sen 1 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan vahvistaa yhdenmukaiset säännöt ja yhdenmukainen menettely sellaisten 2 artiklassa tarkoitettujen yhteisöjen kriisinratkaisua varten, jotka ovat sijoittautuneet osallistuviin jäsenvaltioihin, eli pankeille, joiden valvoja on EKP tai sellaisen jäsenvaltion kansallinen toimivaltainen viranomainen, jonka rahayksikkö on euro, tai sellaisen jäsenvaltion kansallinen toimivaltainen viranomainen, jonka rahayksikkö ei ole euro mutta joka on ryhtynyt tiiviiseen yhteistyöhön asetuksen N:o 1024/2013 7 artiklan mukaisesti.

9 Asetuksen N:o 806/2014 1 artiklan toisessa kohdassa säädetään, että näitä yhdenmukaisia sääntöjä ja yhdenmukaista menettelyä soveltaa saman asetuksen 42 artiklan mukaisesti perustettu kriisinratkaisuneuvosto yhdessä Euroopan unionin neuvoston ja Euroopan komission sekä kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten kanssa samalla asetuksella perustetun yhteisen kriisinratkaisumekanismin puitteissa. Siinä säädetään myös, että yhteistä kriisinratkaisumekanismia tukee yhteinen kriisinratkaisurahasto.

10 Asetuksen N:o 806/2014 16 artiklan 1 kohdan mukaan kriisinratkaisuneuvosto päättää osallistuvaan jäsenvaltioon sijoittautuneeseen rahoituslaitokseen kohdistuvasta kriisinratkaisutoimesta, kun saman asetuksen 18 artiklan 1 kohdassa säädetyt kolme edellytystä täyttyvät.

11 Ensimmäinen edellytys merkitsee sitä, että yhteisö on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa. Tämän edellytyksen täyttymisen arvioi EKP kuultuaan kriisinratkaisuneuvostoa tai kriisinratkaisuneuvosto, ja sen katsotaan täyttyvän, jos yhteisö on yhdessä tai useammassa asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 4 kohdassa tarkoitetuista tilanteista.

12 Toinen edellytys merkitsee sitä, että ei voida kohtuudella olettaa, että yhteisön kykenemättömyys jatkaa toimintaansa on estettävissä kohtuullisessa ajassa millään yksityisen sektorin toimenpiteillä tai valvontatoimella.

13 Kolmas edellytys merkitsee sitä, että kriisinratkaisutoimi on yleisen edun kannalta välttämätön yhden tai useamman sellaisen kriisinratkaisutavoitteen saavuttamiseksi, jota ei voitaisi saavuttaa samassa laajuudessa tavanomaisten maksukyvyttömyysmenettelyjen mukaisella yhteisön likvidaatiolla, ja jos kriisinratkaisutoimi on oikeassa suhteessa kyseisiin tavoitteisiin.

14 Asetuksen N:o 806/2014 14 artiklassa määritellään kriisinratkaisutavoitteet seuraavasti: kriittisten toimintojen jatkuvuuden varmistaminen; rahoitusvakauteen kohdistuvien merkittävien haitallisten vaikutusten välttäminen erityisesti estämällä häiriöiden leviäminen; julkisten varojen suojaaminen huolehtimalla siitä, että turvautuminen poikkeukselliseen julkiseen rahoitustukeen on mahdollisimman vähäistä; tallettajien ja sijoittajien suojaaminen sekä asiakkaiden varojen ja omaisuuden suojaaminen.

15 Asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 1 kohdassa säädetään, että ennen kriisinratkaisutoimesta päättämistä tai kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien käyttämistä kriisinratkaisuneuvosto varmistaa, että asianomaisen yhteisön varojen ja velkojen

oikeudenmukaisen, varovaisen ja realistisen arvostuksen tekee henkilö, joka on riippumaton viranomaisista, myös kriisinratkaisuneuvostosta ja kansallisesta kriisinratkaisuviranomaisesta, ja asianomaisesta yhteisöstä.

16 Asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 15 kohdassa säädetään, että arvostus on olennainen osa päätöstä kriisinratkaisuvälineen soveltamisesta tai kriisinratkaisuvaltuuden käytöstä tai päätöstä pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien käytöstä.

17 Jos kaikki asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät, kriisinratkaisuneuvosto hyväksyy kriisinratkaisumääräyksen.

18 Kriisinratkaisuneuvoston, neuvoston ja komission on kriisinratkaisumenettelyn mukaisesti toimiessaan varmistettava, että kriisinratkaisutoimi toteutetaan tiettyjen asetuksen N:o 806/2014 15 artiklassa lueteltujen periaatteiden mukaisesti, muun muassa siten, että tappioista vastaavat ensin kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen osakkeenomistajat, sekä siten, että velkojille ei saa aiheutua suurempia tappioita kuin mitä niille olisi aiheutunut, jos kriisinratkaisutoimen kohteena oleva yhteisö olisi purettu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä.

19 Kriisinratkaisuneuvoston on määritettävä kriisinratkaisumääräyksessä kriisinratkaisuvälineiden soveltaminen. Asetuksen N:o 806/2014 22 artiklan 2 kohdassa luetellaan käytettävissä olevat erilaiset kriisinratkaisuvälineet, joita ovat liiketoiminnan myynti, omaisuudenhoitoyhtiön käyttö, varojen erottelu ja velkakirjojen arvon alaskirjaus.

20 Kriisinratkaisuneuvosto voi käyttää kriisinratkaisumääräyksessä myös asianomaisen yhteisön pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksiaan asetuksen N:o 806/2014 21 artiklassa säädetyin edellytyksin. Asetuksen N:o 806/2014 19 artiklan mukaan kriisinratkaisutoimeen voi sisältyä myös valtiontuen myöntäminen tai kriisinratkaisurahaston käyttö.

21 Asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 7 kohdan mukaan kriisinratkaisuneuvosto toimittaa kriisinratkaisumääräyksen komissiolle välittömästi sen jälkeen, kun se on hyväksytty. Komissio joko tukee kriisinratkaisumääräystä 24 tunnin kuluessa siitä, kun kriisinratkaisuneuvosto on toimittanut sen sille, tai vastustaa kriisinratkaisumääräystä sen sellaisten harkinnanvaraisten näkökohtien osalta, joista ei ole säädetty kolmannessa alakohdassa, toisin sanoen yleistä etua koskevan perusteen täyttymisen tai kriisinratkaisurahaston määrän olennaisen muutoksen osalta. Viimeksi mainittujen harkinnanvaraisten näkökohtien osalta komissio voi 12 tunnin kuluessa siitä, kun kriisinratkaisuneuvosto on toimittanut sille kriisinratkaisumääräyksen, ehdottaa neuvostolle, että se vastustaa kriisinratkaisuneuvoston hyväksymää kriisinratkaisumääräystä sillä perusteella, että kriisinratkaisumääräys ei täytä yleistä etua koskevaa perustetta, tai että se hyväksyy kriisinratkaisuneuvoston hyväksymässä kriisinratkaisumääräyksessä vahvistetun kriisinratkaisurahaston määrän olennaisen muutoksen tai vastustaa sitä. Kriisinratkaisumääräys voi tulla voimaan ainoastaan, jos neuvosto tai komissio ei vastusta sitä 24 tunnin kuluessa siitä, kun kriisinratkaisuneuvosto on toimittanut sen.

22 Asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 9 kohdassa säädetään, että kriisinratkaisuneuvosto varmistaa, että asianomaiset kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset toteuttavat tarvittavat kriisinratkaisutoimet pannakseen kriisinratkaisumääräyksen täytäntöön. Kriisinratkaisumääräys

osoitetaan viimeksi mainituille, ja siinä kyseisiä viranomaisia ohjeistetaan toteuttamaan kaikki tarvittavat toimenpiteet pannakseen saman asetuksen 29 artiklan mukaisesti kriisinratkaisumääräys täytäntöön käyttämällä kriisinratkaisuvaltuuksia.

23 Kriisinratkaisutoimen hyväksymisen jälkeen kriisinratkaisuneuvosto valvoo asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 16 kohdan mukaisesti, että riippumaton henkilö tekee arvostuksen sen arvioimiseksi, olisiko osakkeenomistajia ja velkojia kohdeltu paremmin, jos kriisinratkaisun kohteena oleva laitos olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn. Tämä arvostus voi johtaa asetuksen N:o 806/2014 76 artiklan 1 kohdan e alakohdan mukaisesti siihen, että osakkeenomistajille tai velkojille maksetaan korvauksia, jos niille todetaan kriisinratkaisun yhteydessä aiheutuneen suuremmat tappiot kuin niille olisi aiheutunut tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisessa likvidaatiossa.

Asian tausta ja kanteen nostamisen jälkeiset tosiseikat

24 Kantajat, Algebris (UK) Ltd ja Anchorage Capital Group LLC, ovat sijoitusrahastojen hoitajia, joilla oli hallussaan Banco Popular Español, SA:n (jäljempänä Banco Popular) liikkeeseen laskemia ensisijaisen lisäpääoman (AT1) ja toissijaisen pääoman (T2) instrumentteja ennen kuin sitä koskeva kriisinratkaisumääräys annettiin.

Banco Popularin tilanne ennen kriisinratkaisumääräyksen antamista

25 Banco Popular -konserni, jonka emoyhtiö Banco Popular oli, oli kriisinratkaisun ajankohtana Espanjan kuudenneksi suurin pankkikonserni.

26 Vuonna 2016 Banco Popular korotti pääomaansa yhteensä 2,5 miljardilla eurolla.

27 Kriisinratkaisuneuvoston johto hyväksyi 5.12.2016 Banco Popular -konsernia koskevan kriisinratkaisusuunnitelman. Kriisinratkaisusuunnitelmassa ensisijainen kriisinratkaisuväline oli asetuksen N:o 806/2014 27 artiklassa säädetty velkakirjojen arvon alaskirjaus.

28 Banco Popular julkaisi 3.2.2017 vuoden 2016 vuosikertomuksensa, jossa se ilmoitti 5,7 miljardin euron poikkeuksellisten varausten tarpeesta, mikä johti 3,485 miljardin euron konsolidoituun tappioon, sekä uuden puheenjohtajan nimittämisestä.

29 DBRS Ratings Limited (DBRS) (nykyisin DBRS Morningstar) alensi 10.2.2017 Banco Popularin luottoluokitusta ja muutti näkymät negatiivisiksi, koska Banco Popularin pääomatilanne oli heikentynyt edellä 28 kohdassa mainitussa vuosikertomuksessa ennakoitua suuremman nettotappion vuoksi ja koska Banco Popular pyrki vähentämään järjestämättömien saamistensa edelleen suurta määrää.

30 Banco Popular ilmoitti 3.4.2017 sisäisten tarkastusten tuloksista, joiden mukaan vuoden 2016 vuosikertomukseen saattoi olla tarpeen tehdä korjauksia. Nämä oikaisut tehtiin Banco Popularin vuoden 2017 ensimmäisen neljänneksen osavuosikatsauksessa.

31 Banco Popularin hallintoneuvoston puheenjohtaja ilmoitti 10.4.2017 Banco Popularin yhtiökokouksessa, että pankki harkitsee joko pääomankorotusta tai yhtiötapahtumaa konsernin rahoitusasemaa kuvaavien oman pääoman ja järjestämättömien saamisten määrän perusteella. Banco Popularin pääjohtaja vaihdettiin alle vuosi virkaanastumisen jälkeen.

32 DBRS alensi 6.4.2017 Banco Popularin luottoluokitusta sen jälkeen, kun se oli 3.4.2017 ilmoittanut tarpeesta mukauttaa vuoden 2016 taloudellisia tuloksia, ja säilytti negatiiviset näkymät. Myös Standard & Poor's laski 7.4. ja Moody's Investors service (jäljempänä Moody's) laski 21.4.2017 Banco Popularin luottoluokituksen negatiiviseksi.

33 Huhtikuussa 2017 Banco Popular aloitti yksityisen myyntimenettelyn, jonka tavoitteena oli saattaa loppuun sen myynti vahvalle kilpailijalle, mikä palauttaisi ennalleen sen taloudellisen tilanteen. Tarjouksen esittämisen määräajaksi Banco Popularin ostamisesta kiinnostuneille mahdollisille ostajille asetettiin 10.6.2017, mutta määräaikaa pidennettiin myöhemmin kesäkuun 2017 loppuun.

34 Banco Popular esitteli 5.5.2017 vuoden 2017 ensimmäisen neljänneksen osavuosikatsauksensa, jossa se ilmoitti 137 miljoonan euron tappioista.

35 Banco Popularin maksuvalmiusvaatimus (Liquidity Coverage Requirement, LCR) alitti 12.5.2017 luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 575/2013 (EUVL 2013, L 176, s. 1) 460 artiklan 2 kohdan c alakohdassa säädetyn 80 prosentin kynnysarvon.

36 Banco Santander, SA ilmoitti 16.5.2017 päivätyllä kirjeellä Banco Popularille, ettei se voinut tehdä sitovaa tarjousta yksityisessä myyntimenettelyssä.

37 Banco Popular tiedotti 16.5.2017 Comisión nacional del mercado de valoresille (CNMV, kansallinen arvopaperimarkkinoiden valvontaviranomainen, Espanja) merkityksellistä tosiseikkaa koskevassa ilmoituksessa, että mahdolliset ostajat olivat ilmaisseet kiinnostuksensa yksityistä myyntimenettelyä kohtaan, mutta mitään sitovia tarjouksia ei ollut saatu.

38 Luottoluokituslaitos FITCH alensi 19.5.2017 Banco Popularin pitkän aikavälin luokitusta.

39 Kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtaja Elke König antoi 23.5.2017 Bloomberg TV:lle haastattelun, jossa häneltä kysyttiin muun muassa Banco Popularin tilanteesta.

40 Toukokuun 2017 aikana lukuisissa lehtiartikkeleissa kerrottiin Banco Popularin vaikeuksista. Esimerkkinä mainittakoon elconfidencial.com-sivustolla 11.5.2017 julkaistu artikkeli, jonka otsikko oli ”Saracho määrää Popularin kiireellisestä myynnistä JP Morganille ja Lazardille konkurssiriskin vuoksi” (Saracho encarga la venta urgente del Popular a JP Morgan y Lazard por riesgo de quiebra). Artikkelissa todetaan, että pankin pääjohtaja oli tehnyt JP Morganille ja Lazardille toimeksiannon järjestää pankin kiireellinen myynti, koska yksityisasiakkaiden ja institutionaalisten asiakkaiden talletuspaosta aiheutuneen konkurssiriskin vuoksi hän katsoi, että ainoa keino varmistaa pankin elinkelpoisuus oli koko konsernin täydellinen ja välitön myynti. Artikkelissa todetaan, että ”jatkuvan talletusten ulosvirtauksen ja ulkoisten rahoituslähteiden sulkemisen vuoksi pankkiin kohdistui vakava konkurssiriski ja että [sen pääjohtajan] oli siksi pakko ryhtyä kaikkein järeimpään toimenpiteeseen ja pidättäytyä vähitellen myymästä sen omaisuutta sen vakavaraisuussuhteen parantamiseksi ja jotta EKP:n vaatimukset täyttyisivät”.

41 Artikkelissa, joka julkaistiin elconfidencial.com-sivustolla 15.5.2017 otsikolla ”EKP suorittaa Banco Popularille kaksi kuukautta kestävän tarkastuksen kesken myyntimenettelyn” (El BCE inspecciona a Banco Popular durante dos meses en pleno proceso de venta), kerrottiin, että Banco Popularin pääjohtajan toteuttama Banco Popularin myyntiä koskeva suunnitelma toteutettiin varausten riittämättömyyden vahvistaneen EKP:n tarkastuksen jälkeen. Mainitun

artikkelin mukaan EKP:n tarkastajat päättelivät, että Banco Popularin vaikeudet liittyivät siihen, ettei se ollut tehnyt varauksia kiinteistöihin liittyvien riskiensä kattamiseksi, ja että oli tarpeen välttää satunnaista talletusten ulosvirtausta. Sen mukaan nämä tarkastajat olivat myös ilmaisseet tyytymättömyytensä vuoden 2016 tilinpäätöksen esitystapaan.

42 Reuters julkaisi 31.5.2017 artikkelin otsikolla ”EU varoitti Banco Popularin selvitystilan riskistä” (EU warned of wind-down risk for Spain’s Banco Popular). Artikkelissa mainitaan muun muassa, että nimeltä mainitsemattoman EU:n virkamiehen mukaan eräs Euroopan johtavista pankkivalvontaviranomaisista oli varoittanut EU:n virkamiehiä siitä, että Banco Popular voitaisiin asettaa selvitystilaan, jos sille ei löydy ostajaa. Artikkelin mukaan kyseinen virkamies ilmoitti myös, että kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtaja oli hiljattain antanut ”ennakkovaroituksen” ja todennut, että kriisinratkaisuneuvosto seuraa (Banco Popularin) menettelyä erityisen tarkasti sen varalta, että tilanteeseen on puututtava.

43 Samana päivänä kriisinratkaisuneuvosto julkaisi lehdistötiedotteen, jossa se kiisti artikkelin sisällön.

44 Kesäkuun 2017 ensimmäisinä päivinä Banco Popular joutui talletuspaon kohteeksi.

45 Banco Popular esitti 5.6.2017 aamulla Banco de Españalle (Espanjan keskuspankki) ensimmäisen hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua koskevan pyynnön, jota seurasi iltapäivällä toinen pyyntö, jolla pyydettyä määrää nostettiin merkittävien kassavirtaliikkeiden vuoksi. Espanjan keskuspankin pyynnön perusteella ja sen jälkeen, kun EKP oli samana päivänä arvioinut hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua koskevaa Banco Popularin pyyntöä, EKP:n neuvosto ei vastustanut Banco Popularille 8.6.2017 saakka hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua. Banco Popular vastaanotti osan tästä hätärahoituksena annettavasta maksuvalmiusavusta, minkä jälkeen Espanjan keskuspankki ilmoitti, ettei se pystynyt myöntämään Banco Popularille hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun korotettua määrää.

46 DBRS ja Moody’s alensivat Banco Popularin luottoluokitusta 6.6.2017.

Kriisinratkaisumääräyksen antamista edeltävät muut tosiseikat

47 Kriisinratkaisuneuvosto antoi 23.5.2017 Deloitten tehtäväksi riippumattomana asiantuntijana suorittaa Banco Popularin arvostus asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan mukaisesti.

48 Kriisinratkaisuneuvosto pyysi 24.5.2017 Banco Popularilta asetuksen N:o 806/2014 34 artiklan nojalla tietoja, joita se tarvitsi arvostuksen suorittamiseksi. Lisäksi se pyysi 2.6.2017 Banco Popularia toimittamaan tietoja yksityisestä myyntimenettelystä sekä antamaan pääsyn turvalliseen virtuaaliseen tietohuoneeseen, jonka viimeksi mainittu oli perustanut kyseisen menettelyn yhteydessä.

49 Kriisinratkaisuneuvoston johdon istunto teki 3.6.2017 päätöksen SRB/EES/2017/06, joka oli osoitettu Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria rahastolle (FROB, pankkien hallitun rakenneuudistuksen rahasto, Espanja) ja joka koski Banco Popularin markkinointia. Kriisinratkaisuneuvosto hyväksyi näin ollen sen, että FROB aloittaa välittömästi Banco Popularin myyntimenettelyn, ja ilmoitti FROB:lle direktiivin 2014/59 39 artiklan mukaiset myyntiä koskevat

vaatimukset. Kriisinratkaisuneuvosto ilmoitti muun muassa, että FROB ottaa yhteyttä niihin viiteen potentiaaliseen ostajaan, joita pyydettiin tekemään tarjous yksityisessä myyntimenettelyssä.

50 Viidestä potentiaalisesta ostajasta kaksi päätti olla osallistumatta myyntimenettelyyn ja yhden EKP sulki pois vakavaraisuusvalvontaan liittyvistä syistä.

51 4.6.2017 kaksi potentiaalista ostajaa, jotka olivat päättäneet osallistua myyntimenettelyyn, Banco Santander ja Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA (BBVA), allekirjoittivat salassapitosopimuksen, ja 5.6.2017 niille myönnettiin pääsy virtuaaliseen tietohuoneeseen.

52 Kriisinratkaisuneuvosto hyväksyi 5.6.2017 asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdan a alakohdan mukaisesti ensimmäisen arvostuksen (jäljempänä ensimmäinen arvostus), jonka tarkoituksena oli tarjota tietoja sen määrittämiseksi, täyttyvätkö asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdassa säädetyt kriisinratkaisun edellytykset.

53 EKP suoritti 6.6.2017 kriisinratkaisuneuvostoa kuultuaan asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan mukaisen arvioinnin siitä, oliko Banco Popular kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

54 EKP totesi tässä arviossaan, että Banco Popularin maksuvalmiustilanne oli edellisinä kuukausina heikentynyt merkittävästi, mikä johtui lähinnä sen talletuspohjan huomattavasta supistumisesta. Banco Popular joutui kohtaamaan merkittävää likviditeetin ulosvirtausta kaikilla asiakassegmenteillä. EKP luetteli tapahtumat, jotka olivat johtaneet Banco Popularin maksuvalmiusongelmiin.

55 Tältä osin se totesi, että helmikuussa 2017 tilinpäätöstään esitellessään Banco Popular ilmoitti 5,7 miljardin euron poikkeuksellisten varausten tarpeesta ja sille vuonna 2016 aiheutuneista 3,485 miljardin euron tappioista sekä pitkäaikaisen pääjohtajan, joka oli ryhtynyt tarkistamaan pankin strategiaa, vaihtamisesta. Ilmoitus lisävarauksista ja tilikauden lopun tappioista oli johtanut siihen, että DBRS laski Banco Popularin luottoluokitusta 10.2.2017, ja se oli herättänyt Banco Popularin asiakkaissa vakavaa huolta, mikä oli johtanut odottamattoman suuriin talletusnostoihin ja asiakkaiden tiheisiin käynteihin pankin konttoreissa.

56 EKP totesi myös, että Banco Popularin 3.4.2017 julkaisema tapauskohtainen ilmoitus, jossa kerrottiin useiden sellaisten sisäisten tarkastusten tuloksista, joilla voi olla olennainen vaikutus laitoksen tilinpäätökseen, sekä vahvistus sille, että laitoksen pääjohtaja vaihdetaan alle vuosi virkaanastumisen jälkeen, aiheuttivat uuden talletusnostojen aallon. EKP totesi, että tätä talletusnostojen aaltoa olivat vauhdittaneet myös

– se, että Standard & Poor's alensi Banco Popularin luokitusta 7.4.2017

– Banco Popularin 10.4.2017 antama ilmoitus, jonka mukaan se ei maksaisi osinkoja ja jonka mukaan pääomankorotus tai yhtiötapahtuma saattoi olla tarpeen kireän pääomatilanteen vuoksi ja koska järjestämättömien saamisten kattaminen edellytti yhteensovittamista muiden pankkien kanssa

– Moody's alensi Banco Popularin luokitusta 21.4.2017

– vuoden 2017 ensimmäisen vuosineljänneksen odotettua huonompien tulosten julkistaminen

– jatkuva negatiivinen uutisointi tiedotusvälineissä, kuten edellä 40–41 kohdassa mainitut 11.5. ja 15.5.2017 julkaistut artikkelit, joissa väitettiin, että Banco Popularin pääjohtaja oli määrännyt pankin kiireelliseen myyntiin välittömän konkurssiriskin tai maksuvalmiuden puutteen vuoksi ja että pankki oli joutunut tekemään huomattavia lisävarauksia valvojan paikan päällä tekemän tarkastuksen johdosta.

57 EKP katsoi myös, että menetettyjen talletusten määrä oli erittäin suuri 31.5.2017 jälkeen eli sen jälkeen, kun tiedotusvälineissä oli ilmoitettu, että pankki voitaisiin asettaa likvidaatioon, jos meneillään oleva myyntimenettely ei tuottaisi tulosta hyvin lyhyessä ajassa.

58 Lisäksi EKP totesi, että vaikka Banco Popular oli edellisinä viikkoina kehittänyt erilaisia toimenpiteitä likviditeetin lisäämiseksi ja aloittanut niiden toteuttamisen, toteutuneet ja edelleen odotettavissa olevat tulovirrat eivät riittäneet korjaamaan Banco Popularin heikentynyttä likviditeettitilannetta arviointipäivänä. Se totesi myös, että vaikka olisi turvauduttu hätärahoituksena annettavaan maksuvalmiusapuun, jota EKP:n neuvosto ei ollut vastustanut 5.6.2017, kyseisen ajankohdan maksuvalmiustilanne ei olisi riittänyt takaamaan Banco Popularin kykyä vastata veloistaan 7.6.2017 mennessä.

59 EKP katsoi, että Banco Popularin jo toteuttamat toimenpiteet eivät olleet olleet riittävän tehokkaita sen heikentyneen maksuvalmiustilanteen kääntämiseksi nousuun. Se totesi, että vaihtoehtoisena toimenpiteenä Banco Popular pyrki toteuttamaan yhtiötapahtuman eli myynnin vahvemmalle kilpailijalle varmistaakseen kykynsä vastata erääntyvistä veloistaan. EKP katsoi kuitenkin, että kun otetaan huomioon Banco Popularin maksuvalmiustilanteen heikkeneminen, se, että Banco Popularin kyvystä parantaa likviditeettitilannettaan lähitulevaisuudessa ei ollut näyttöä, ja se, että neuvottelut eivät toistaiseksi olleet johtaneet myönteiseen lopputulokseen, tällaisen yksityisen yhtiötapahtuman vahvistaminen sellaisessa aikataulussa, että Banco Popular voisi maksaa velkansa tai suorittaa muut vastuunsa eräpäivään mennessä, ei ollut todennäköistä.

60 EKP totesi, että samaan aikaan ei ollut käytettävissä sellaisia valvontatoimia tai varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteitä, joilla Banco Popularin maksuvalmius olisi voitu välittömästi palauttaa ja joilla se olisi saanut riittävästi aikaa toteuttaakseen yhtiötapahtuman tai muun ratkaisun. Oikeudesta harjoittaa luottolaitostoimintaa ja luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvalvonnasta, direktiivin 2002/87/EY muuttamisesta sekä direktiivien 2006/48/EY ja 2006/49/EY kumoamisesta 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/36/EU (EUVL 2013, L 176, s. 338) 104 artiklan ja direktiivin 2014/59 27–29 artiklan tai asetuksen N:o 1024/2013 16 artiklan kansallisen täytäntöönpanon nojalla toimivaltaisen viranomaisen EKP:n käytettävissä olevilla toimenpiteillä ei voitu varmistaa, että Banco Popular pystyisi lähitulevaisuudessa maksamaan velkansa tai suorittamaan muut vastuunsa eräpäivään mennessä, kun otetaan huomioon havaitun maksuvalmiustilanteen heikkenemisen laajuus ja nopeus.

61 Ottaen huomioon erityisesti talletusten liiallisen ulosvirtauksen, pankin käteisvarojen menetyksen nopeuden ja sen kyvyttömyyden luoda lisää likviditeettiä EKP katsoi, että oli objektiivisia viitteitä siitä, että Banco Popular ei todennäköisesti pystyisi lähitulevaisuudessa maksamaan velkojaan tai suorittamaan muita vastuitaan eräpäivään mennessä. EKP päätteli, että Banco Popular oli asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a alakohdassa ja 4 kohdan c alakohdassa tarkoitetulla tavalla kykenemätön tai joka tapauksessa todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa lähitulevaisuudessa.

62 Banco Popularin hallintoneuvosto ilmoitti 6.6.2017 EKP:lle tulleensa siihen tulokseen, että pankki oli todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

63 Samana päivänä FROB hyväksyi kirjeen, joka sisälsi tiedot myyntimenettelystä (jäljempänä menettelyä koskeva kirje) ja jossa tarjousten jättämisen määräajaksi asetettiin keskiyö 6.6.2017.

64 Samana päivänä BBVA, toinen Banco Popularin kahdesta potentiaalisesta ostajasta, ilmoitti FROB:lle, ettei se aikonut tehdä tarjousta.

65 Deloitte toimitti 6.6.2017 kriisinratkaisuneuvostolle myös toisen arvostuksen, jäljempänä toinen arvostus, joka laadittiin asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohdan mukaisesti. Toisen arvostuksen tarkoituksena oli määrittää Banco Popularin varojen ja velkojen arvo, antaa arvio osakkeenomistajien ja velkojien kohtelusta siinä tapauksessa, että Banco Popular olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn, sekä tarjota tietoja, joiden perusteella voidaan päättää siirrettävistä osakkeista ja muista omistusinstrumenteista ja joiden perusteella kriisinratkaisuneuvosto voi määrittää liiketoiminnan myyntiin sovellettavat kaupalliset ehdot. Kyseisessä arvostuksessa Banco Popularin taloudelliseksi arvoksi arvioitiin parhaassa skenaariossa 1,3 miljardia euroa, huonoimmassa –8,2 miljardia euroa, ja edustavin arvio oli –2 miljardia euroa.

66 Banco Santander teki 7.6.2017 sitovan tarjouksen.

67 FROB ilmoitti 7.6.2017 päivätyllä kirjeellä kriisinratkaisuneuvostolle, että Banco Santander oli tehnyt tarjouksen 7.6. kello 3.12 ja että Banco Santanderin tarjoama hinta Banco Popularin osakkeiden myynnistä oli yksi euro. FROB totesi, että sen johtokomitea oli valinnut Banco Santanderin tarjouskilpailun voittajaksi kilpailuun perustuvassa Banco Popularin myyntimenettelyssä ja päättänyt ehdottaa kriisinratkaisuneuvostolle, että Banco Santander nimetään ostajaksi Banco Popularia koskevan kriisinratkaisumääräyksen antamista koskevassa kriisinratkaisuneuvoston päätöksessä.

Banco Popularista 7.6.2017 annettu kriisinratkaisumääräys

68 Kriisinratkaisuneuvoston johdon istunto teki 7.6.2017 päätöksen SRB/EES/2017/08 Banco Popularia koskevasta kriisinratkaisumääräyksestä (jäljempänä kriisinratkaisumääräys), joka perustuu asetukseen N:o 806/2014.

69 Kriisinratkaisumääräyksen 1 artiklan mukaan kriisinratkaisuneuvosto, joka katsoi, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdassa säädetyt edellytykset täyttyivät, päätti kriisinratkaisun ajankohdasta alkaen soveltaa Banco Popularin kriisinratkaisumenettelyä.

70 Kriisinratkaisuneuvosto katsoi näin ollen ensinnäkin, että Banco Popular oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, toiseksi, että Banco Popularin kykenemättömyys jatkaa toimintaansa ei ollut estettävissä kohtuullisessa ajassa muilla toimenpiteillä, ja kolmanneksi, että kriisinratkaisutoimi, jossa käytetään kriisinratkaisuvälineenä Banco Popularin liiketoiminnan myyntiä, oli yleisen edun kannalta välttämätön. Tältä osin kriisinratkaisuneuvosto totesi, että kriisinratkaisu oli välttämätön ja oikeasuhteinen kahden asetuksen N:o 806/2014 14 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun tavoitteen saavuttamiseksi eli pankin kriittisten toimintojen jatkuvuuden varmistamiseksi ja rahoitusvakauteen kohdistuvien merkittävien haitallisten vaikutusten välttämiseksi.

71 Kriisinratkaisuneuvosto päätti kriisinratkaisumääräyksen 5.1 artiklassa seuraavaa:

”Banco Popularin sovellettava kriisinratkaisuväline on asetuksen N:o 806/2014 24 artiklan mukainen liiketoiminnan myynti, jossa osakkeet siirretään ostajalle. Pääomainstrumenttien alaskirjaus ja muuntaminen tapahtuu välittömästi ennen liiketoiminnan myyntiä.”

72 Kriisinratkaisumääräyksen 6 artikla koskee pääomainstrumenttien alaskirjausta ja liiketoiminnan myyntiä. 6.1 artiklassa kriisinratkaisuneuvosto ilmoitti, mistä toimista se oli asetuksen N:o 806/2014 21 artiklassa säädettyjen alaskirjausvaltuuksiensa nojalla päättänyt.

73 Näin ollen kriisinratkaisuneuvosto päätti kriisinratkaisumääräyksen 6.1 artiklassa seuraavaa:

– ensinnäkin tehdä Banco Popularin osakepääoman nimellisarvoon 2 098 429 046 euron suuruisen alaskirjauksen, mikä johti Banco Popularin koko osakekannan mitätöimiseen

– tämän jälkeen muuntaa Banco Popularin liikkeeseen laskemien ja kriisinratkaisupäätöksen tekemispäivänä liikkeessä olevien ensisijaisen lisäpääoman instrumenttien pääoman kokonaismäärän Banco Popularin liikkeeseen laskemiksi uusiksi osakkeiksi, joita kutsutaan nimellä ”uudet osakkeet I”

– tämän jälkeen tehdä ”uusien osakkeiden I” nimellisarvoon alaskirjauksen, jonka seurauksena niiden nimellisarvo nollautui, mikä johti kyseisten uusien osakkeiden mitätöimiseen

– lopuksi muuntaa Banco Popularin liikkeeseen laskemien ja kriisinratkaisupäätöksen tekemispäivänä liikkeessä olevien toissijaisen pääoman instrumenttien pääoman kokonaismäärän Banco Popularin liikkeeseen laskemiksi uusiksi osakkeiksi, joista käytetään nimeä ”uudet osakkeet II”.

74 Kriisinratkaisumääräyksen 6.3 artiklassa määrätään, että alaskirjauksia ja muuntamista koskevat toimenpiteet perustuvat toiseen arvostukseen, jota tukevat FROB:n toteuttaman läpinäkyvän ja avoimen myyntiprosessin tulokset.

75 Kriisinratkaisumääräyksen 6.5 artiklassa kriisinratkaisuneuvosto ilmoitti käyttävänsä sille asetuksen N:o 806/2014 24 artiklan 1 kohdan a alakohdassa annettuja liiketoiminnan myyntiä koskevia valtuuksia ja määräsi, että ”uudet osakkeet II” siirretään Banco Santanderille vapaina ja kolmansien oikeuksien tai etuoikeuksien niitä rasittamatta vastikkeena yhden euron suuruisen kauppahinnan maksamisesta. Siinä täsmennettiin, että ostaja oli jo antanut suostumuksensa siirtoon.

76 Kriisinratkaisuneuvosto totesi myös, että ”uusien osakkeiden II” siirto olisi toteutettava ostajan 7.6.2017 tekemän sitovan tarjouksen perusteella ja että FROB:n olisi toteutettava se luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvyttämisestä ja kriisinratkaisusta 18.6.2015 annetun lain 11/2015 (Ley 11/2015 de recuperación y resolución de entidades de crédito y empresas de servicios de inversión) nojalla (BOE nro 146, 19.6.2015, s. 50797).

77 Kriisinratkaisumääräys toimitettiin komission hyväksyttäväksi 7.6.2017 klo 5.13.

78 Komissio hyväksyi Banco Popularia koskevan kriisinratkaisumääräyksen 7.6.2017 klo 6.30 antamallaan päätöksellä (EU) 2017/1246 (EUVL 2017, L 178, s. 15; jäljempänä riidanalainen päätös) ja antoi sen tiedoksi kriisinratkaisuneuvostolle. Näin ollen kriisinratkaisumääräys tuli voimaan samana päivänä.

79 Riidanalaisen päätöksen johdanto-osan neljännessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Komissio hyväksyy kriisinratkaisumääräyksen. Erityisesti se hyväksyy yhteisen kriisinratkaisuneuvoston esittämät syyt siihen, miksi kriisinratkaisumääräys on tarpeen yleisen edun kannalta asetuksen (EU) N:o 806/2014 5 artiklan mukaisesti.”

80 Samana päivänä FROB toteutti tarvittavat toimenpiteet kriisinratkaisumääräyksen täytäntöönpanemiseksi asetuksen N:o 806/2014 29 artiklan mukaisesti. FROB antoi tässä yhteydessä suostumuksensa Banco Popularin toissijaisen pääoman instrumenttien muuntamiseen perustuvien uusien osakkeiden (”uudet osakkeet II”) siirtämiseen Banco Santanderille.

Kriisinratkaisupäätöksen tekemisen jälkeiset tosiseikat

81 Sen määrittämiseksi, olisiko osakkeenomistajia ja velkojia kohdeltu paremmin, jos Banco Popular olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn, Deloitte toimitti 14.6.2018 kriisinratkaisuneuvostolle asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 16–18 kohdassa tarkoitetun erilaista kohtelua koskevan arvostuksen (jäljempänä kolmas arvostus). Deloitte lähetti 31.7.2018 kriisinratkaisuneuvostolle tätä raporttia koskevan lisäyksen, jossa korjattiin joitakin muotovirheitä.

82 Absorptiosulautumisen seurauksena Banco Santanderista tuli 28.9.2018 Banco Popularin yleisseuraannon saaja.

83 Kriisinratkaisuneuvosto teki 17.3.2020 päätöksen SRB/EES/2020/52 määrittääkseen, onko osakkeenomistajille ja velkojille, joihin Banco Popularia koskevat kriisinratkaisutoimet ovat vaikuttaneet, tarpeen myöntää korvausta. Euroopan unionin virallisessa lehdessä päätöstä koskeva ilmoitus julkaistiin 20.3.2020 (EUVL 2020, C 91, s. 2). Kyseisessä päätöksessä kriisinratkaisuneuvosto katsoi, että osakkeenomistajat ja velkojat, joihin Banco Popularia koskeva kriisinratkaisu oli vaikuttanut, eivät olleet oikeutettuja korvaukseen kriisinratkaisurahastosta asetuksen N:o 806/2014 76 artiklan 1 kohdan e alakohdan mukaisesti.

Asian käsittelyn vaiheet ja asianosaisten vaatimukset

84 Kantajat nostivat tämän kanteen 17.8.2017 unionin tuomioistuimen kirjaamoon jätetyllä kanteella.

85 Banco Santander ja kriisinratkaisuneuvosto pyysivät 20.11.2017 ja 18.12.2017 unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon jättämillään asiakirjoilla saada osallistua tähän oikeudenkäyntiin väliintulijoina tukeakseen komission vaatimuksia. Unionin yleisen tuomioistuimen kahdeksannen jaoston puheenjohtaja hyväksyi 12.4.2019 antamillaan määräyksillä kriisinratkaisuneuvoston ja Banco Santanderin väliintulot. Väliintulijat jättivät kirjelmänsä ja kantajat esittivät niitä koskevat huomautuksensa asetetussa määräajassa.

86 Unionin yleinen tuomioistuin esitti 6.7.2018 päivätyllä kirjeellä työjärjestyksensä 89 artiklassa määrättyjen prosessinjohtotoimien yhteydessä kirjallisia kysymyksiä pääasian osapuolille. Pääasian asianosaiset vastasivat pyyntöön asetetussa määräajassa.

87 Kantajat pyysivät unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 31.10.2019 saapuneella kirjeellä työjärjestyksen 85 artiklan 3 kohdan mukaisesti saada esittää uutta näyttöä. Komissio ja kriisinratkaisuneuvosto jättivät huomautuksensa asetetussa määräajassa.

88 Koska unionin yleisen tuomioistuimen jaostojen kokoonpanoa muutettiin unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 27 artiklan 5 kohdan mukaisesti, esittelevä tuomari määrättiin kolmanteen jaostoon, jonka ratkaistavaksi nyt käsiteltävä asia näin ollen siirrettiin.

89 Unionin yleinen tuomioistuin päätti kolmannen jaoston ehdotuksesta työjärjestyksensä 28 artiklan nojalla siirtää asian laajennetun ratkaisukokoonpanon käsiteltäväksi.

90 Kantajat pyysivät unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 16.10.2020 saapuneella kirjeellä työjärjestyksen 85 artiklan 3 kohdan mukaisesti saada esittää uutta näyttöä. Komissio, kriisinratkaisuneuvosto ja Banco Santander toimittivat huomautuksensa asetetussa määräajassa.

91 Unionin yleinen tuomioistuin pyysi 15.3.2021 työjärjestyksensä 89 artiklan mukaisena prosessinjohtotoimena komissiota toimittamaan useita asiakirjoja. Komissio ilmoitti 30.3.2021 päivätyllä kirjeellä, että se ei voinut noudattaa unionin yleisen tuomioistuimen pyyntöä, mutta että se voisi toimittaa pyydetyt asiakirjat asian selvittämistoimen yhteydessä.

92 Unionin yleinen tuomioistuin kehotti 15.4.2021 työjärjestyksen 89 artiklassa määrättyjen prosessinjohtotoimien yhteydessä kriisinratkaisuneuvostoa esittämään tiettyjä asiakirjoja. Kriisinratkaisuneuvosto vastasi 20.4.2021 päivätyllä kirjeellä, että pyydetyt asiakirjat olivat osittain luottamuksellisia ja että ne voitaisiin toimittaa, jos unionin yleinen tuomioistuin toteuttaisi asian selvittämistoimen.

93 Unionin yleinen tuomioistuin on 21.5.2021 antamallaan määräyksellä määrännyt komission Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 24 artiklan ensimmäisen kohdan sekä unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 91 artiklan b alakohdan, 92 artiklan 3 kohdan ja 103 artiklan perusteella esittämään kriisinratkaisumääräyksen täydelliset versiot, toisen arvostuksen ja EKP:n 6.6.2017 tekemän arvioinnin siitä, oliko Banco Popular kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa. Unionin yleinen tuomioistuin määräsi kriisinratkaisuneuvoston myös toimittamaan ei-luottamuksellisen ja luottamuksellisen version Banco Popularin EKP:lle 6.6.2017 lähettämästä kirjeestä liitteineen sekä EKP:n Banco Popularille 18.5.2017 lähettämästä kirjeestä.

94 Kantajat pyysivät unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 4.6.2021 saapuneella kirjeellä työjärjestyksen 85 artiklan 3 kohdan mukaisesti saada esittää uutta näyttöä. Muita osapuolia pyydettiin esittämään huomautuksensa tästä pyynnöstä suullisessa käsittelyssä.

95 Unionin yleinen tuomioistuin yhtäältä poisti 16.6.2021 antamallaan määräyksellä asiakirja-aineistosta komission ja kriisinratkaisuneuvoston 21.5.2021 annetun määräyksen nojalla toimittamien asiakirjojen luottamukselliset versiot ja toisaalta toimitti muille osapuolille Banco Popularin EKP:lle osoittaman 6.6.2017 päivätyn kirjeen ilman sen liitettä.

96 Koska kaksi laajennetun kolmannen jaoston jäsenistä oli estynyt osallistumasta asian käsittelyyn, unionin yleisen tuomioistuimen presidentti nimesi kaksi muuta tuomaria täydentämään jaoston kokoonpanoa.

97 Osapuolia on kuultu 24.6.2021 pidetyssä istunnossa, jossa ne ovat esittäneet kirjelmänsä ja vastanneet unionin yleisen tuomioistuimen esittämiin suullisiin kysymyksiin.

98 Kantajat vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen tai toissijaisesti sen 1 artiklan

– velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

99 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

100 Banco Santander ja kriisinratkaisuneuvosto vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

101 Kanteensa tueksi kantajat vetoavat kuuteen kanneperusteeseen. Ensimmäinen kanneperuste koskee sitä, että komissio ei ole tutkinut kriisinratkaisumääräystä ennen sen hyväksymistä. Toinen kanneperuste koskee perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä. Kolmas kanneperuste koskee salassapitovelvollisuuden ja hyvän hallintotavan periaatteiden rikkomista. Neljäs kanneperuste koskee ilmeisiä arviointivirheitä asetuksen N:o 806/2014 14, 18, 20–22 ja 24 artiklan soveltamisessa. Viides kanneperuste koskee omistusoikeuden loukkaamista. Kuudes kanneperuste koskee sitä, että oikeutta tulla kuulluksi on loukattu.

102 Aluksi on todettava, että unionin yleisen tuomioistuimen harjoittaman valvonnan laajuuden osalta kantajat väittävät, että unionin yleisen tuomioistuimen on harjoitettava kriisinratkaisumääräyksen osalta täysimääräistä ja perusteellista valvontaa.

103 Komissio katsoo, että silloin, kun kyseessä on monimutkainen tekninen kysymys, unionin tuomioistuinten on kumoamiskanteen yhteydessä tutkittava, ovatko tosiseikat ja oikeudelliset seikat, joihin riidanalainen toimenpide perustuu, oikeat, sekä tarkistettava, ettei asiassa ole tapahtunut ilmeistä virhettä tai harkintavallan väärinkäyttöä ja ettei vastaaja ole selvästi ylittänyt harkintavaltansa rajoja.

104 Tältä osin on huomattava, että oikeuskäytännössä on rajoitettu unionin yleisen tuomioistuimen harjoittaman valvonnan laajuutta sekä tilanteissa, joissa riidanalainen toimenpide perustuu hyvin monitahoisten tieteellisten ja teknisten tosiseikkojen arviointiin, että tilanteissa, joihin liittyy monitahoisia taloudellisia arvioita.

105 Yhtäältä silloin, kun unionin viranomaisilla on laajaa harkintavaltaa muun muassa arvioidessaan hyvin monitahoisia tieteellisiä ja teknisiä tosiseikkoja niiden toimenpiteiden luonteen ja ulottuvuuden määrittämiseksi, joihin ne ryhtyvät, unionin tuomioistuinten tehtävänä on valvoa

ainoastaan, ettei tätä harkintavaltaa käytettäessä ole tehty ilmeistä virhettä, ettei harkintavaltaa ole käytetty väärin tai etteivät kyseiset viranomaiset ole selvästi ylittäneet harkintavaltansa rajoja. Tällaisessa asiayhteydessä unionin tuomioistuimet eivät nimittäin voi omalla tieteellisiä ja teknisiä tosiseikkoja koskevalla arvioinnillaan korvata unionin viranomaisten arviointia, sillä EUT-sopimuksessa tämä tehtävä annetaan ainoastaan näille viranomaisille (tuomio 21.7.2011, Etimine, C-15/10, EU:C:2011:504, 60 kohta ja tuomio 7.3.2013, Bilbaína de Alquitranes ym. v. ECHA, T-93/10, EU:T:2013:106, 76 kohta; ks. myös tuomio 11.5.2017, Deza v. ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, 163 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

106 Toisaalta unionin tuomioistuinten harjoittama valvonta unionin viranomaisten suorittamien monitahoisten taloudellisten arviointien osalta on rajoitettua valvontaa, joka rajoittuu väistämättä siitä varmistumiseen, että menettelyä ja perusteluvelvollisuutta koskevia sääntöjä on noudatettu, että tosiseikat pitävät asiallisesti paikkansa, että näitä tosiseikkoja ei ole arvioitu ilmeisen virheellisesti eikä harkintavaltaa ole käytetty väärin. Unionin tuomioistuinten tehtävänä tuossa valvonnassa ei ole korvata unionin toimivaltaisen viranomaisen tekemää arviota omalla taloudellisia seikkoja koskevalla arvioinnillaan (ks. vastaavasti tuomio 11.7.1985, Remia ym. v. komissio, 42/84, EU:C:1985:327, 34 kohta; tuomio 10.12.2020, Comune di Milano v. komissio, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, 100 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 16.1.2020, Iberpotash v. komissio, T-257/18, EU:T:2020:1, 96 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

107 Koska päätökset, jotka kriisinratkaisuneuvoston on tehtävä kriisinratkaisumenettelyn yhteydessä, perustuvat erittäin monitahoisiin taloudellisiin ja teknisiin arviointeihin, edellä 105 ja 106 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä ilmenevien periaatteiden on katsottava soveltuvan tuomioistuimen tehtäväksi annettuun valvontaan.

108 Vaikka kriisinratkaisuneuvostolla on harkintavaltaa taloudellisissa ja teknisissä asioissa, se ei kuitenkaan tarkoita sitä, että unionin tuomioistuinten on pidättäydyttävä valvomasta sitä, miten kriisinratkaisuneuvosto on tulkinnut sen päätöksen perustana olevia luonteeltaan taloudellisia tietoja. Kuten unionin tuomioistuin on todennut, jopa monitahoisten taloudellisten arviointien ollessa kyseessä unionin tuomioistuinten on paitsi tutkittava esitettyjen todisteiden aineellinen paikkansapitävyys, luotettavuus ja johdonmukaisuus, myös tarkistettava, sisältävätkö nämä todisteet kaikki ne merkitykselliset seikat, jotka on otettava huomioon monitahoisen tilanteen arvioinnissa, ja voivatko kyseiset todisteet tukea niistä tehtyjä päätelmiä (ks. tuomio 22.11.2007, Espanja v. Lenzing, C-525/04 P, EU:C:2007:698, 57 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; tuomio 26.3.2019, komissio v. Italia, C-621/16 P, EU:C:2019:251, 104 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 10.12.2020, Comune di Milano v. komissio, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, 115 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

109 Tältä osin sen osoittaminen, että kriisinratkaisuneuvosto on tehnyt tosiseikkojen arvioinnissa ilmeisen virheen, jonka vuoksi kriisinratkaisumääräyksen kumoaminen on aiheellista, edellyttää sitä, että kantajien esittämä näyttö riittää viemään uskottavuuden kriisinratkaisumääräyksessä esitetyiltä tosiseikkoja koskevilta arvioinneilta (ks. analogisesti tuomio 14.6.2018, Lubrizol France v. neuvosto, C-223/17 P, ei julkaistu, EU:C:2018:442, 39 kohta; tuomio 12.12.1996, AIUFFASS ja AKT v. komissio, T-380/94, EU:T:1996:195, 59 kohta ja tuomio 13.12.2018, Comune di Milano v. komissio, T-167/13, EU:T:2018:940, 108 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee sitä, että komissio ei ole tutkinut kriisinratkaisumääräystä ennen sen hyväksymistä

110 Kantajat vetoavat pääasiassa siihen, että koska komissiolla oli käytettävissään vain vähän aikaa kriisinratkaisumääräyksen hyväksymiseen, se ei pystynyt arvioimaan asianmukaisesti tämän määräyksen harkinnanvaraisia näkökohtia, mikä on vastoin 13.6.1958 annetussa tuomiossa Meroni v. korkea viranomainen (9/56, EU:C:1958:7) vahvistettuja toimivallan siirtoa koskevia periaatteita. Ne väittävät, että komissio ainoastaan hyväksyi kriisinratkaisumääräyksen ja siirsi näin lainvastaisesti harkintavaltansa käyttämisen kriisinratkaisuneuvostolle.

111 Komissio väittää, että 2.5.2017 alkaen, jolloin kriisinratkaisuneuvosto ilmoitti sille, että Banco Popularilla oli likviditeettiongelmia ja että kriisinratkaisutoimi saattaisi olla tarpeen, se osallistui kaikkien mahdollisten skenaarioiden valmisteluihin. Se toimii pysyvänä tarkkailijana kriisinratkaisuneuvoston päätöksentekoelimissä. Se sai tutustua kaikkiin asiakirjoihin, ja sen asiantuntijat avustivat kriisinratkaisuneuvostoa kriisinratkaisumääräyksen laatimisessa. Se väittää, että se pystyi näin ollen suorittamaan siltä vaaditun arvioinnin käytettävissään olleessa määräajassa.

112 On syytä huomauttaa, että 22.1.2014 annetun tuomion Yhdistynyt kuningaskunta v. parlamentti ja neuvosto (C-270/12, EU:C:2014:18) 41 kohdassa unionin tuomioistuin totesi, että 13.6.1958 annetussa tuomiossa Meroni v. korkea viranomainen (9/56, EU:C:1958:7) korostettiin pääasiallisesti sitä, että toimivallan siirtämisestä aiheutuvat seuraukset olivat hyvin erilaisia sen mukaan, oliko kysymyksessä selkeästi rajoitettu täytäntöönpanovalta, jonka käyttöä tämän johdosta valvottiin tarkasti toimivallan siirtäneen viranomaisen vahvistamin objektiivisin kriteerein, vai oliko kysymyksessä ”harkintavalta, johon sisältyy laaja harkinnanvapaus, joka saattaa käyttötarkoituksensa mukaisesti ilmetä tosiasiallisena talouspolitiikkana”.

113 Unionin tuomioistuin lisäsi, että se oli myös todennut 13.6.1958 antamassaan tuomiossa Meroni v. korkea viranomainen (9/56, EU:C:1958:7), että ensimmäisen tyyppinen toimivallan siirtäminen ei ollut luonteeltaan sellaista, että se olisi muuttanut huomattavasti siirtämisen kohteena olevan toimivallan käytön seurauksia, kun taas jälkimmäisen tyyppinen siirtäminen, jossa toimivallan saaneen viranomaisen valinnoilla korvattiin siirtävän viranomaisen valinnat, merkitsi ”vastuun tosiasiallista siirtämistä” (tuomio 22.1.2014, Yhdistynyt kuningaskunta v. parlamentti ja neuvosto, C-270/12, EU:C:2014:18, 42 kohta).

114 Tämän kanneperusteen soveltamisalan arvioimiseksi on tarpeen selventää asetuksessa N:o 806/2014 säädettyä kriisinratkaisumääräysten antamismenettelyä ja erityisesti komissiolle annettua roolia.

115 Tältä osin on huomattava, että lainsäätäjän asetuksella N:o 806/2014 käyttöön ottama menettely kriisinratkaisutoimien hyväksymiseksi otettiin käyttöön neuvoston oikeudellisen yksikön 7.10.2013 antamassa komission asetusehdotusta koskevassa lausunnossaan esittämien huomautusten johdosta, joissa pyrittiin arvioimaan asetusehdotuksessa alun perin säädetyn menettelyn yhteensopivuutta toimivallan siirtoa koskevien periaatteiden kanssa, sellaisina kuin niitä on tulkittu 13.6.1958 annetussa tuomiossa Meroni v. korkea viranomainen (9/56, EU:C:1958:7).

116 Tässä lausunnossa tarkastellussa asetusehdotuksessa komission ja kriisinratkaisuneuvoston välinen toimivallanjako oli alun perin erilainen kuin lopulta asetuksessa N:o 806/2014. Komissiolla oli erityisesti valtuudet saattaa yhteisö kriisinratkaisun kohteeksi, luoda puitteet

kriisinratkaisuvälineiden käytölle ja päättää, olisiko pääomainstrumenttien alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksia käytettävä ja miten niitä olisi käytettävä, ja kriisinratkaisuneuvostolla oli komission asettamien puitteiden mukaisesti toimivalta tehdä kansallisille kriisinratkaisuviranomaisille osoitettuja päätöksiä.

117 Neuvoston oikeudellinen yksikkö totesi lausunnossaan, että joitakin niistä toimenpiteistä, jotka kriisinratkaisuneuvosto voisi sisällyttää kriisinratkaisupäätökseen, ei ollut määritelty riittävän tarkasti. Neuvoston oikeudellinen yksikkö katsoi, että asetusehdotuksen, jossa komissio tekee kriisinratkaisua koskevan peruspäätöksen ja kriisinratkaisuneuvoston edellytetään toimivan komission vahvistamien perusteiden mukaisesti, yleinen järjestelmä ja rakenne olivat unionin oikeuden mukaisia, sellaisena kuin sitä tulkittiin 13.6.1958 annetussa tuomiossa Meroni v. korkea viranomainen (9/56, EU:C:1958:7). Se katsoi kuitenkin, että kriisinratkaisuneuvoston valtuudet panna täytäntöön kriisinratkaisuvälineitä ja -päätöksiä vaikuttivat olevan jossain määrin harkinnanvaraisia ja ylittävän puhtaasti teknisten valtuuksien käytön. Se päätteli, että sen vuoksi saattaa olla tarpeen joko sisällyttää asetukseen lisäsäännöksiä, jotta kriisinratkaisuneuvoston kriisinratkaisuvälineiden soveltaminen olisi asianmukaista, tai ottaa mukaan unionin toimielin, jolla on täytäntöönpanovaltuudet, käyttämään näitä valtuuksia.

118 Unionin lainsäätäjä on ottanut huomioon tämän neuvoston oikeudellisen yksikön lausunnon ja muuttanut mekanismia, jonka mukaan kriisinratkaisutoimet hyväksytään. Koska kriisinratkaisutoimen hyväksyminen edellyttää harkintavallan käyttöä, lainsäätäjä on varannut tämän toimivallan toimielimelle eikä kriisinratkaisuneuvostolle.

119 Tämä käy ilmi erityisesti asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 24 ja 26 perustelukappaleesta, joissa todetaan seuraavaa:

> ”(24) Koska ainoastaan unionin toimielimet voivat vahvistaa unionin kriisinratkaisuperiaatteet ja koska kunkin erillisen kriisinratkaisumääräyksen hyväksymisessä voidaan käyttää harkintavaltaa, on tarpeen säätää neuvoston ja komission asianmukaisesta osallistumisesta toimieliminä, jotka voivat käyttää täytäntöönpanovaltaa [SEUT] 291 artiklan mukaisesti. Kriisinratkaisuneuvoston tekemiin kriisinratkaisupäätöksiin liittyvien harkinnanvaraisten näkökohtien arvioinnin olisi oltava komission vastuulla. Kun otetaan huomioon kriisinratkaisupäätösten huomattava vaikutus jäsenvaltioiden rahoitusvakauteen ja unioniin sinänsä samoin kuin jäsenvaltioiden finanssipoliittiseen määräysvaltaan, on tärkeää, että neuvostolle siirretään täytäntöönpanovalta, joka koskee tiettyjen kriisinratkaisua koskevien päätösten tekemistä. Sen vuoksi olisi oltava neuvoston vastuulla komission ehdotuksesta valvoa tosiasiallisesti sitä, miten kriisinratkaisuneuvosto arvioi, onko kyse yleisestä edusta, sekä arvioida, onko tietyssä kriisinratkaisutoimessa käytettävä kriisinratkaisurahaston määrä muuttunut olennaisesti. – –
>
> (26) – – Jos kriisinratkaisuneuvosto katsoo, että kaikki kriisinratkaisun käynnistämistä koskevat perusteet täyttyvät, sen olisi hyväksyttävä kriisinratkaisumääräys. Kriisinratkaisumääräyksen hyväksymistä koskeva menettely, johon neuvosto ja komissio osallistuvat, vahvistaa kriisinratkaisuneuvoston tarvittavaa toiminnallista riippumattomuutta, samalla kun siinä noudatetaan toimivallan siirtoa virastoille koskevaa periaatetta Euroopan unionin tuomioistuimen – – tulkinnan mukaisesti. Tässä asetuksessa säädetään sen vuoksi, että kriisinratkaisuneuvoston hyväksymä kriisinratkaisumääräys tulee voimaan ainoastaan, jos neuvosto tai komissio ei vastusta sitä 24 tunnin kuluessa siitä, kun kriisinratkaisuneuvosto on hyväksynyt sen, tai jos komissio hyväksyy sen. Neuvoston olisi voitava vastustaa kriisinratkaisuneuvoston kriisinratkaisumääräystä komission

> ehdotuksesta yksinomaan sillä perusteella, että kyse on yleisestä edusta ja että komissio on muuttanut olennaisesti kriisinratkaisuneuvoston ehdottamaa kriisinratkaisurahastosta käytettävää määrää. – – Komission olisi kriisinratkaisuneuvoston kokousten tarkkailijana jatkuvasti tarkistettava, että kriisinratkaisuneuvoston hyväksymä kriisinratkaisumääräys noudattaa kaikilta osin tätä asetusta, tasapainottaa asianmukaisesti eri tavoitteet ja edut, on yleisen edun mukainen ja säilyttää sisämarkkinoiden eheyden. Koska kriisinratkaisutoimi edellyttää erittäin nopeaa päätöksentekoa, neuvoston ja komission olisi tehtävä tiivistä yhteistyötä, eikä neuvoston pitäisi tehdä komission kanssa päällekkäistä valmistelutyötä. – –”

120 Kriisinratkaisumenettelyn osalta asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 7 kohdassa säädetään, että komissio joko tukee kriisinratkaisumääräystä tai vastustaa sitä sen harkinnanvaraisten näkökohtien osalta ja että kriisinratkaisumääräys voi tulla voimaan ainoastaan, jos neuvosto tai komissio ei vastusta sitä 24 tunnin kuluessa siitä, kun kriisinratkaisuneuvosto on toimittanut sen.

121 Sen vuoksi asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 7 kohdan mukaan unionin toimielimen, eli komission tai neuvoston, on tuettava kriisinratkaisumääräystä sen harkinnanvaraisten näkökohtien osalta, jotta sillä olisi oikeusvaikutuksia. Unionin lainsäätäjä on siten uskonut toimielimelle oikeudellisen ja poliittisen vastuun unionin kriisinratkaisupolitiikan määrittämisestä välttäen näin 13.6.1958 annetussa tuomiossa Meroni v. korkea viranomainen (9/56, EU:C:1958:7) tarkoitetun ”vastuun tosiasiallisen siirtämisen”.

122 Näin ollen komission on täytynyt arvioida tehokkaasti kriisinratkaisumääräyksen harkinnanvaraisia näkökohtia ennen sen voimaantuloa. Muussa tapauksessa komissio olisi – kuten kantajat väittävät – lainvastaisesti siirtänyt harkintavaltaansa kriisinratkaisuneuvostolle vastoin 13.6.1958 annetusta tuomiosta Meroni v. korkea viranomainen (9/56, EU:C:1958:7) johdettuja toimivallan siirtämistä koskevia periaatteita.

123 Jos kriisinratkaisumääräys tuli voimaan komission hyväksynnän jälkeen, joka ei perustunut arviointiin vaan pelkkään vahvistamiseen, kuten kantajat väittävät, tämä johtaisi siihen, että kriisinratkaisuneuvosto on arvioinut yksin harkinnanvaraiset näkökohdat, jotka edellyttävät talouspoliittista valintaa, ja näin ollen myös kriisinratkaisun täytäntöönpanon tarpeellisuuden, mikä ei ole 13.6.1958 annetussa tuomiossa Meroni v. korkea viranomainen (9/56, EU:C:1958:7) vahvistettujen periaatteiden mukaista.

124 Tältä osin komissio totesi riidanalaisen päätöksen johdanto-osan neljännessä perustelukappaleessa olevansa samaa mieltä kriisinratkaisumääräyksestä ja erityisesti niistä syistä, jotka kriisinratkaisuneuvosto esitti perustellakseen yleisen edun mukaisen kriisinratkaisutoimen tarpeellisuuden.

125 Näin ollen komissio hyväksyi kriisinratkaisuneuvoston päätöksen soveltaa Banco Populariin kriisinratkaisutoimea ja katsoi erityisesti, että liiketoiminnasta myyntiä koskevan välineen valinta oli välttämätön ja oikeasuhteinen kriittisten toimintojen jatkuvuuden takaamista ja rahoitusvakauteen kohdistuvien merkittävien kielteisten vaikutusten välttämistä koskevien tavoitteiden saavuttamiseksi.

126 Kantajat väittävät väitteissään, että menettelyn kulku huomioon ottaen komissio ainoastaan hyväksyi kriisinratkaisumääräyksen tutkimatta sitä ja näin ollen siirsi lainvastaisesti harkintavaltansa käyttämisen kriisinratkaisuneuvostolle.

127 Kantajat väittävät ensinnäkin, että kriisinratkaisumääräys toimitettiin komissiolle 7.6.2017 kello 5.13 ja että se tuli voimaan samana päivänä kello 6.30. Niiden mielestä komissio ei ole voinut täyttää velvollisuuttaan arvioida riittävästi kriisinratkaisumääräyksen harkinnanvaraisia näkökohtia tässä lyhyessä ajassa.

128 Toiseksi kantajat toteavat, että komission 7.6.2017 pidetyn kokouksen pöytäkirjassa todetaan, että kriisinratkaisumääräys hyväksyttiin kirjallisella kiireellisellä menettelyllä. Kantajien mukaan rahoitusvakauden, rahoituspalvelujen ja pääomamarkkinaunionin pääosaston oli tutkittava, oliko kriisinratkaisuneuvosto tehnyt asianmukaiset päätelmät kriisinratkaisumääräyksen harkinnanvaraisista näkökohdista, ja sen jälkeen sen oli suositeltava, että komissio hyväksyisi kriisinratkaisumääräyksen. Tämä suositus olisi pitänyt antaa tiedoksi komission jäsenten kabineteille, pääosastoille ja oikeudelliselle yksikölle, ja siinä olisi pitänyt mainita määräaika, jonka kuluessa vastalauseet olisi esitettävä, ja jos vastalauseita ei esitetty, päätös olisi pitänyt katsoa tehdyksi komission työjärjestyksen 12 artiklan mukaisesti. Ne katsovat, että komission on mahdotonta tutkia kunnolla kriisinratkaisumääräyksen harkinnanvaraisia näkökohtia noudattamalla tätä 77 minuutin menettelyä. Asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 7 kohdassa sille myönnetään 24 tunnin määräaika.

129 On huomattava, että kantajat eivät kiistä sitä, että kriisinratkaisumääräys oli annettava kiireellisesti.

130 Asetuksen N:o 806/2014 30 artiklasta seuraa yhtäältä, että kriisinratkaisuneuvoston on ilmoitettava komissiolle kaikista kriisinratkaisun valmisteluun liittyvistä toimista, ja toisaalta, että kriisinratkaisuneuvoston ja erityisesti komission on tämän asetuksen mukaisia velvollisuuksiaan hoitaessaan tehtävä tiivistä yhteistyötä erityisesti kriisinratkaisun suunnittelussa, varhaisessa tilanteeseen puuttumisessa ja kriisinratkaisussa ja että ne toimittavat toisilleen kaikki tiedot, joita ne tarvitsevat tehtäviensä suorittamiseen.

131 Lisäksi asetuksen N:o 806/2014 43 artiklan 3 kohdassa säädetään, että komissio nimeää edustajan, jolla on oikeus osallistua kriisinratkaisuneuvoston johdon istunnon ja täysistunnon kokouksiin pysyvänä tarkkailijana ja että sen edustajilla on oikeus osallistua keskusteluihin ja tutustua kaikkiin asiakirjoihin.

132 Kuten kriisinratkaisuneuvosto ja komissio ovat ilmoittaneet, komissio osallistui kriisinratkaisumääräyksen antamista edeltäviin eri vaiheisiin jo toukokuussa 2017 asetuksen N:o 806/2014 mukaisten velvoitteidensa mukaisesti.

133 Tältä osin komissio selostaa puolustuksessaan yksityiskohtaisesti, missä eri vaiheissa se on osallistunut kriisinratkaisumääräyksen operatiivisen osan antamista valmisteleviin vaiheisiin. Siinä mainitaan erityisesti useat kokoukset kriisinratkaisuneuvoston kanssa muun muassa 22.5.2017 alkaen ja päivittäiset kokoukset 30.5.2017 alkaen, kriisinratkaisuneuvoston 6.6. ja 7.6. 2017 toimittamien kriisinratkaisumääräyksen alustavien luonnosten vastaanottaminen sekä kriisinratkaisuneuvoston eri yksiköiden toiminta 6.6.2017 kello 17.30:stä 7.6. kello 5.13:een.

134 Komissio toteaa myös, että sillä oli pysyvänä tarkkailijana oikeus tutustua kaikkiin kriisinratkaisumääräyksen valmisteluun liittyviin, erityisesti Banco Popularin taloudellista tilannetta koskeviin asiakirjoihin, ja sen asiantuntijat osallistuivat kriisinratkaisumääräyksen valmisteluun yhdessä kriisinratkaisuneuvoston kanssa erityisesti laatimalla

kriisinratkaisumääräyksen mallin. Se lisää, että sen asiantuntijat olivat jo 6.6.2017 läsnä kriisinratkaisuneuvoston tiloissa auttaakseen kriisinratkaisuneuvostoa kriisinratkaisumääräyksen laatimisessa.

135 Tältä osin vastauksena prosessinjohtotoimeen komissio esitti ensinnäkin luettelon kriisinratkaisuneuvoston johdon istunnon kokouksista, joihin se oli osallistunut 22.5.2017 jälkeen, laadituista pöytäkirjoista. Tämä luettelo osoittaa komission osallistuneen 24.5., 2.6., 6.6. ja 7.6.2017 pidettyihin kolmeen kokoukseen. Toiseksi komissio esitti luettelon yksiköidensä kriisinratkaisumääräyksen valmistelun yhteydessä 22.5., 24.5., 29.5., 2.6. ja 6.6.2017 antamista epävirallisista sisäisistä kertomuksista. Kolmanneksi komissio esitti useita sen yksiköiden ja kriisinratkaisuneuvoston välisiä sähköpostiviestejä, jotka on päivätty 1.6., 3.6., 6.6. ja 7.6.2017 ja jotka liittyivät liiketoiminnan myyntiä koskevan skenaarion mukaisten kriisinratkaisumallien toimittamiseen ja kriisinratkaisumääräyksen alustaviin luonnoksiin. Nämä sähköpostiviestit osoittavat muun muassa, että komissio vastaanotti kriisinratkaisumääräyksen alustavat luonnokset 6.6.2017 kello 18.59 ja 7.6.2017 kello 0.33.

136 Niistä ilmenee, että komission yksiköt osallistuivat useisiin kokouksiin kriisinratkaisuneuvoston kanssa ja että ne olivat tietoisia kriisinratkaisumääräyksestä ja osallistuivat sen laatimiseen ennen 7.6.2017 kello 5.13:tä.

137 Kantajat myönsivät suullisessa käsittelyssä, että komissio oli osallistunut kriisinratkaisumääräyksen antamista valmisteleviin vaiheisiin. Ne väittivät kuitenkin, että komissio ei ollut toimittanut mitään todisteita siitä, että keskustelut olisivat koskeneet kriisinratkaisumääräyksen lopullista versiota.

138 Koska komissio osallistui kriisinratkaisumääräyksen antamista valmisteleviin vaiheisiin, se oli jo tietoinen Banco Popularin kohtaamista vaikeuksista, kriisinratkaisuneuvoston suunnittelemista toimenpiteistä niiden korjaamiseksi ja kriisinratkaisumääräyksen keskeisestä sisällöstä. Kantajat eivät näin ollen voi väittää, että sillä ei olisi ollut jo aikaa arvioida kriisinratkaisumääräystä. Sillä, että valmisteluvaiheessa käydyt keskustelut eivät koskeneet kriisinratkaisumääräyksen lopullista sanamuotoa, ei ole tässä suhteessa merkitystä.

139 Tästä seuraa, että tämä kanneperuste perustuu kantajien virheelliseen olettamukseen, jonka mukaan komission osallistuminen kriisinratkaisumääräyksen antamista valmisteleviin vaiheisiin rajoittui siihen ajanjaksoon, joka kului sen välillä, kun kriisinratkaisuneuvosto toimitti kriisinratkaisumääräyksen 7.6.2017 kello 5.13 ja kun komissio hyväksyi sen.

140 Siltä osin kuin se perustuu virheelliseen olettamaan, on hylättävä kantajien väite, jonka mukaan komissio on toimivallan siirtoa koskevien periaatteiden vastaisesti vain hyväksynyt kriisinratkaisumääräyksen arvioimatta asianmukaisesti kriisinratkaisumääräykseen liittyviä harkinnanvaraisia näkökohtia.

141 Kantajien muut väitteet eivät horjuta tätä päätelmää.

142 Kantajien väitteestä, jonka mukaan kriisinratkaisumääräyksen yksityiskohdat poikkesivat asetuksen N:o 806/2014 8 artiklan nojalla joulukuussa 2016 hyväksytyssä kriisinratkaisusuunnitelmassa säädetyistä yksityiskohdista, riittää, että todetaan, että se on tehoton. Kriisinratkaisuneuvoston antama ja komission hyväksymä kriisinratkaisumääräys ei nimittäin perustu tähän suunnitelmaan, kuten kriisinratkaisumääräyksen 44–46 perustelukappaleessa todetaan.

143 Kantajien väitteestä, jonka mukaan asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 7 kohdassa annetaan komissiolle 24 tunnin määräaika kriisinratkaisumääräyksen hyväksymiseksi, riittää, että todetaan, että kyseessä on enimmäisaika. Kuten komissio huomauttaa, 24 tuntia on pisin mahdollinen aika, kun määräys annetaan viikonloppuna. Jos luottolaitoksen konkurssi tapahtuu arkipäivänä, kuten tässä tapauksessa, kriisinratkaisutoimi on toteutettava yöllä, jotta voidaan varmistaa laitoksen kriittisten toimintojen jatkuvuus. Kriisinratkaisumääräys oli siis hyväksyttävä kiireellisesti ennen 7.6.2017 kello 7.00:ää, jolloin markkinat avautuivat.

144 Ensimmäinen kanneperuste on näin ollen hylättävä perusteettomana.

Toinen kanneperuste, joka koskee perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä

145 Kantajat väittävät, että riidanalaisen päätöksen johdanto-osan neljännessä perustelukappaleessa olevat perustelut ovat puutteelliset. Ensinnäkin ne väittävät, että riidanalaisen päätöksen johdanto-osan neljännessä perustelukappaleessa viitataan yleisesti kriisinratkaisuneuvoston esittämiin syihin mainitsematta mitään erityistä syytä tai kriisinratkaisumääräykseen sisältyviä erityisiä määräyksiä. Toiseksi yleisen edun arviointiin liittyvät ”syyt” eivät paljasta mitään komission tekemästä arviosta, vaan niissä vain vahvistetaan kriisinratkaisumääräys. Kolmanneksi riidanalaisessa päätöksessä ei ole mitään perusteluja kriisinratkaisumääräyksen harkinnanvaraisista näkökohdista, joita komission oli arvioitava. Komissio on vain todennut hyväksyneensä kriisinratkaisumääräyksen ilman lisäselvityksiä tai -perusteluja.

146 Unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 296 artiklan mukainen unionin toimielinten toimien perusteluvelvollisuus määräytyy kyseisen toimen luonteen mukaan ja perusteluista on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmettävä toimen toteuttaneen toimielimen päättely siten, että niille, joita toimenpide koskee, selviävät sen syyt ja että toimivaltainen tuomioistuin voi harjoittaa valvontaansa. Perusteluissa ei tarvitse esittää kaikkia asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevia yksityiskohtia, sillä tutkittaessa sitä, täyttävätkö toimen perustelut SEUT 296 artiklan vaatimukset, on otettava huomioon toimen sanamuodon lisäksi myös asiayhteys ja kaikki asiaa koskevat oikeussäännöt (ks. tuomio 8.5.2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. EKP, C-450/17 P, EU:C:2019:372, 85 ja 87 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 21.10.2020, EKP v. Estate of Espírito Santo Financial Group, C-396/19 P, ei julkaistu, EU:C:2020:845, 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

147 Lisäksi päätöksen perustelujen yksityiskohtaisuuden pitää olla oikeassa suhteessa niihin aineellisiin mahdollisuuksiin ja teknisiin tai määräaikoja koskeviin edellytyksiin, joiden rajoissa se on tehtävä (ks. tuomio 6.11.2012, Éditions Odile Jacob v. komissio, C-551/10 P, EU:C:2012:681, 48 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; tuomio 23.5.2019, KPN v. komissio, T-370/17, EU:T:2019:354, 139 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 27.1.2021, KPN v. komissio, T-691/18, ei julkaistu, EU:T:2021:43, 162 kohta).

148 On muistettava, että riidanalaisen päätöksen johdanto-osan neljännestä perustelukappaleesta ilmenee seuraavaa:

”Komissio hyväksyy kriisinratkaisumääräyksen. Erityisesti se hyväksyy yhteisen kriisinratkaisuneuvoston esittämät syyt siihen, miksi kriisinratkaisumääräys on tarpeen yleisen edun kannalta asetuksen N:o 806/2014 5 artiklan mukaisesti.”

149 Lisäksi komissio viittasi toisaalta riidanalaisen päätöksen johdanto-osan toisessa perustelukappaleessa siihen, että kriisinratkaisuneuvosto oli ilmoittanut kriisinratkaisumääräyksessä, että kaikki asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetyt edellytykset kriisinratkaisumenettelyn käynnistämiselle olivat täyttyneet Banco Popularin osalta ja että se oli arvioinut syyt, joiden vuoksi kriisinratkaisutoimi oli tarpeen yleisen edun vuoksi. Toisaalta komissio totesi riidanalaisen päätöksen johdanto-osan kolmannessa perustelukappaleessa, että kriisinratkaisumääräyksessä Banco Popular asetettiin kriisinratkaisuun asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 6 kohdan mukaisesti ja päätettiin liiketoiminnan myynnistä sekä esitettiin myös syyt siihen, miksi kaikki perusteet olivat riittävät.

150 Tästä seuraa, että komissio viittasi riidanalaisessa päätöksessä nimenomaisesti perusteisiin, joiden nojalla kriisinratkaisuneuvosto oli katsonut, että kriisinratkaisumääräyksen antamisen edellytykset täyttyivät ja että oli asianmukaista soveltaa liiketoiminnan myyntiä. Näin ollen riidanalaisen päätöksen johdanto-osan neljänteen perustelukappaleeseen sisältyvää kriisinratkaisumääräyksen hyväksymistä on tarkasteltava sen muiden johdanto-osan perustelukappaleiden valossa, ja se koskee kaikkia näitä perusteita. Tässä johdanto-osan perustelukappaleessa komissio totesi nimenomaisesti olevansa samaa mieltä kriisinratkaisumääräyksessä esitetyistä perusteista, joilla Banco Popularia koskevan kriisinratkaisutoimen hyväksyminen perustellaan, erityisesti yleistä etua koskevan perusteen osalta. Toisin kuin kantajat väittävät, komissio viittasi riidanalaisessa päätöksessä nimenomaisesti kriisinratkaisumääräyksen harkinnanvaraisiin näkökohtiin ja erityisesti yleistä etua koskevan kriteerin noudattamiseen.

151 Näin ollen kriisinratkaisumääräystä ja sen perusteluja on pidettävä osana sitä asiayhteyttä, jossa riidanalainen päätös on tehty.

152 Kuten komissio toteaa, kantajat eivät kuitenkaan väitä, että kriisinratkaisumääräystä ei olisi perusteltu riittävästi.

153 Lisäksi on muistettava, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 7 kohdan mukaan komissio joko ”tukee” kriisinratkaisumääräystä tai vastustaa sen harkinnanvaraisia näkökohtia.

154 Tämä osoittaa, että kun komissio tukee kriisinratkaisumääräystä, kuten tässä tapauksessa, sen päätöksen perustelut voivat rajoittua siihen, että se ilmoittaa olevansa samaa mieltä siinä esitetyistä syistä. Kaikki muut lisäperusteet sen tukemiselle voivat olla vain kriisinratkaisumääräykseen jo sisältyvien seikkojen toistamista. Asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 7 kohdan mukaan komission ei kuitenkaan tarvitse toistaa kriisinratkaisuneuvoston analyysia päätöksessään, vaan ainoastaan tukea sitä.

155 Lisäksi edellä 147 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti olisi otettava huomioon, että komissiolla on asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 7 kohdan mukaisesti hyvin lyhyt aika tehdä päätöksensä sen jälkeen, kun kriisinratkaisuneuvosto on toimittanut kriisinratkaisumääräyksen.

156 Tästä seuraa, että perusteluja, joissa komissio ilmoittaa olevansa samaa mieltä kriisinratkaisumääräyksen sisällöstä ja niistä syistä, jotka kriisinratkaisuneuvosto on esittänyt sen hyväksymisen perustelemiseksi, on pidettävä riittävinä hyväksymisen perusteina.

157 Toinen kanneperuste on näin ollen hylättävä perusteettomana.

Kolmas kanneperuste, joka koskee salassapitovelvollisuuden ja hyvän hallinnon periaatteiden loukkaamista

158 Kantajat väittävät, että SEUT 339 artiklassa määrättyä luottamuksellisuuden ja salassapitovelvollisuuden periaatetta sekä Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 41 artiklassa vahvistettua oikeutta hyvään hallintoon on loukattu.

159 Kantajien mukaan kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan 23.5.2017 Bloomberg-televisiokanavalle antama haastattelu ja 31.5.2017 julkaistu Reutersin artikkeli, joihin viitataan edellä 42 kohdassa, merkitsivät luottamuksellisuus- ja salassapitovelvollisuuden rikkomista, johon kriisinratkaisuneuvosto tai komissio on syyllistynyt. Kantajat väittävät, että 23. 5. ja 31.5.2017 julkistetut tiedot aiheuttivat Banco Popularin vakavan likviditeettikriisin ja johtivat näin ollen sen kriisinratkaisuun. Kantajat esittävät vaihtoehtoisen skenaarion, jonka mukaan kriisinratkaisumääräystä ei olisi annettu tai se olisi ollut sisällöltään erilainen ilman kyseisten tietojen julkistusta ja siten ilman likviditeettikriisiä.

160 Komissio katsoo, että kriisinratkaisumääräyksen hyväksymiseksi ja antamiseksi riittää, että kriisinratkaisun edellytykset täyttyvät ja että tähän tilanteeseen johtaneet syyt eivät vaikuta riidanalaisen päätöksen pätevyyteen. Kriisinratkaisuneuvosto väittää myös, että kantajien mainitsemat tapahtumat eivät voi vaikuttaa riidanalaisen päätöksen laillisuuteen, koska kysymys siitä, mikä aiheutti Banco Popularin maksukyvyttömyyden, ei ole merkityksellinen.

161 On huomattava, että vaikka kantajat olisivatkin osoittaneet, että kriisinratkaisuneuvosto tai komissio oli luovuttanut luottamuksellisia tietoja lehdistölle, vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan edellä todetun kaltainen sääntöjenvastaisuus voi aiheuttaa kyseisen päätöksen kumoamisen, jos näytetään toteen, että mainittu päätös olisi ollut sisällöltään erilainen, jos sääntöjenvastaisuutta ei olisi tapahtunut (ks. tuomio 6.7.2000, Volkswagen v. komissio, T-62/98, EU:T:2000:180, 283 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; tuomio 5.4.2006, Degussa v. komissio, T-279/02, EU:T:2006:103, 416 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 3.3.2011, Siemens v. komissio, T-110/07, EU:T:2011:68, 402 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

162 Kuten komissio ja kriisinratkaisuneuvosto toteavat, kriisinratkaisumääräys on tältä osin pätevästi hyväksytty, jos asetuksessa N:o 806/2014 säädetyt edellytykset täyttyvät, riippumatta niistä syistä, joiden vuoksi kyseinen yhteisö on joutunut tilanteeseen, jossa se kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

163 Kantajat eivät kiistä sitä, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklassa säädetyt edellytykset täyttyivät kriisinratkaisumääräyksen antamishetkellä.

164 Näin ollen kriisinratkaisuneuvosto, joka katsoi, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdassa säädetyt edellytykset täyttyivät, antoi kriisinratkaisumääräyksen, ja komissio, joka katsoi, että kriisinratkaisumääräys oli asetuksen N:o 806/2014 säännösten mukainen, hyväksyi sen. Olosuhteet, jotka johtivat siihen, että Banco Popular täytti edellytykset, joiden nojalla kriisinratkaisumääräyksen antaminen oli perusteltua, erityisesti edellytyksen, joka koski sen kykenemättömyyttä tai todennäköistä kykenemättömyyttä jatkaa toimintaansa, eivät ole merkityksellisiä.

165 Näin ollen väitetyllä syy-yhteydellä, johon kantajat vetoavat, 23.5. ja 31.5.2017 julkistettujen tietojen ja Banco Popularin maksuvalmiuskriisin välillä ei ole merkitystä eikä se voi johtaa riidanalaisen päätöksen kumoamiseen.

166 Tästä seuraa, että kantajien suullisessa käsittelyssä esittämä väite, jonka mukaan komissio loukkasi hyvän hallinnon periaatetta hyväksymällä kriisinratkaisumääräyksen, vaikka Banco Popularin kriisinratkaisu oli seurausta siitä, että kriisinratkaisuneuvosto oli rikkonut luottamuksellisuus- ja salassapitovelvollisuuttaan, on myös perusteeton.

167 Kantajat eivät myöskään voi pätevästi väittää, että 23.5. ja 31.5.2017 tehdyt julkistukset olisivat aiheuttaneet Banco Popularin vakavan likviditeettikriisin ja että Banco Popularin kriisinratkaisua ei olisi tarvittu tai se olisi ollut erilainen, jos lainvastaisia ilmoituksia ei olisi tehty eikä likviditeettikriisiä näin ollen olisi ollut kesäkuun 2017 alussa.

168 Nämä väitteet perustuvat Banco Popularin likviditeettikriisin taustalla olevien tosiseikkojen ja niiden syiden, jotka johtivat siihen, että Banco Popular oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, osittaiseen ja virheelliseen esittämiseen.

169 Näin ollen on muistettava, että EKP viittasi edellä 53–61 kohdassa mainitussa arvioinnissaan, joka koski Banco Popularin kykenemättömyyttä tai todennäköistä kykenemättömyyttä jatkaa toimintaansa, eri tapahtumiin, jotka johtivat Banco Popularin likviditeettitilanteen heikkenemiseen.

170 Kriisinratkaisuneuvosto mainitsi kriisinratkaisumääräyksen johdanto-osan 24 perustelukappaleessa muita seikkoja, jotka johtivat Banco Popularin likviditeettitilanteen nopeaan heikkenemiseen, nimittäin

– helmikuussa 2017 Banco Popular -konserni ilmoitti 5,7 miljardin euron poikkeuksellisten varausten tarpeesta, mikä johti 3,485 miljardin euron konsolidoituun tappioon, sekä nimitti uuden johtajan

– DBRS alensi Banco Popularin luottoluokitusta 10.2.2017

– Banco Popular antoi 3.4.2017 tapauskohtaisen julkisen lausuman, jossa se tiedotti sisäisten tarkastusten tuloksista, joilla saattaa olla merkittävä vaikutus sen tilinpäätökseen, ja vahvisti pääjohtajansa vaihtumisen alle vuoden kestäneen toimikauden jälkeen

– Standard & Poor's laski Banco Popularin luottoluokitusta 7.2.2017 ja Moody's 21.4.2017

– Banco Popular jäi 12.5.2017 alle maksuvalmiusvaatimuksen 80 prosentin kynnysarvon eikä ole kyennyt sen jälkeen saavuttamaan säädöksiin perustuvia kynnysarvoja

– Banco Popularin taloudellisia tuloksia koskeva jatkuva negatiivinen uutisointi tiedotusvälineissä ja väitetty välitön konkurssi- tai maksukyvyttömyysriski ovat lisänneet talletusten nostoja

– DBRS ja Moody's alensivat Banco Popularin luottoluokitusta 6.6.2017.

171 Kriisinratkaisuneuvosto totesi, että kaikki nämä olosuhteet johtivat merkittäviin talletusten nostoihin.

172 Näistä tosiseikoista, joita kantajat eivät kiistä, käy selvästi ilmi, että Banco Popularin tilanne oli heikentynyt jo paljon ennen 23.5.2017 ja että Banco Popularin likviditeettikriisi johtui useista tekijöistä, jotka saivat alkunsa pankin helmi- ja huhtikuussa 2017 julkistamista huonoista tuloksista. Erityisesti maksuvalmiusvaatimuksen osalta Banco Popular ei täyttänyt lakisääteisiä vaatimuksia 12.5.2017 lähtien.

173 On huomattava, että kantajat eivät voi olla tietämättömiä kaikista objektiivisista olosuhteista, jotka aiheuttivat Banco Popularin maksuvalmiusongelmat erityisesti huhtikuusta 2017 lähtien. Ne eivät voi pätevästi väittää, että 23.5.2017 annettu lausunto ja 31.5.2017 julkaistu artikkeli olisivat olleet syynä Banco Popularin likviditeettikriisiin ja että ilman näitä lausuntoja kriisinratkaisua ei olisi tarvittu, vaikka oletettaisiinkin, että kriisinratkaisuneuvosto tai komissio loukkasi niillä luottamuksellisuuden periaatetta.

174 Tästä seuraa, että vaihtoehtoinen skenaario, johon kantajat vetoavat ja joka sisältyy kanteen liitteenä olevaan asiantuntijalausuntoon, jolla pyritään osoittamaan, että ilman kesäkuun 2017 alun lainvastaista julkistamista ja vuotoa ja jos likviditeettikriisiä ei siten olisi ollut, Banco Popularin kriisinratkaisua ei olisi tarvittu tai se olisi ollut erilainen, perustuu virheelliseen lähtökohtaolettamaan.

175 Koska kanteeseen liitetyssä asiantuntijalausunnossa esitetyt ratkaisut perustuvat puhtaasti teoreettiseen oletukseen, jonka mukaan Banco Popular ei olisi joutunut likviditeettikriisiin, ja koska niissä tarkastellaan tilannetta, jossa Banco Popular olisi joutunut kärsimään pääoman puutteesta, on katsottava, että tämä vaihtoehtoinen skenaario ei ole relevantti.

176 Tästä seuraa myös, että kantajien työjärjestyksen 85 artiklan 3 kohdan nojalla unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 31.10.2019 jättämä uusi todiste, joka koostuu Pacific Investment Management Company LLC:n (PIMCO) Deutsche Bankille osoittamasta 30.5.2017 päivätystä kirjeestä, joka koskee vaihtoehtoisen ratkaisun olemassaoloa tässä vaihtoehtoisessa skenaariossa, ei ole merkityksellinen riidan ratkaisemisen kannalta.

177 Kantajat eivät ole missään tapauksessa osoittaneet, että komissio olisi rikkonut luottamuksellisuus- tai salassapitovelvollisuutta.

178 Ensimmäisessä väitteessään kantajat esittävät, että unionin lainsäätäjä on antanut kriisinratkaisuneuvostolle laajat pankkien kriisinratkaisuvaltuudet ja että jo pelkkä viittaus siihen, että kriisinratkaisuneuvosto harkitsee valtuuksiensa käyttämistä tiettyyn yksikköön, on markkinoiden kannalta merkittävä tapahtuma, joka saa sijoittajat, velkojat ja tallettajat toteuttamaan suojatoimenpiteitä tappioiden välttämiseksi. Sen vuoksi kriisinratkaisuneuvoston on noudatettava tiukasti salassapitovelvollisuuden periaatetta, ja asetuksen N:o 806/2014 88 artiklan 1 kohdassa kriisinratkaisuneuvostolle ja sen virkamiehille asetetaan salassapitovelvollisuus.

179 Tältä osin ne väittävät, että kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan 23.5.2017 Bloomberg-televisiokanavalle antama haastattelu, jonka mukaan kriisinratkaisuneuvosto ”seuraa” Banco Popularia, oli asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 116 perustelukappaleessa tarkoitettu tieto siitä, että kriisinratkaisuneuvosto tutki pankkia, ja sen esitti kriisinratkaisuneuvosto. Näin ollen kriisinratkaisuneuvosto rikkoi tällä lausunnolla salassapitovelvollisuutta ja hyvää hallintotapaa koskevia velvoitteita.

180 On huomattava, että kantajat vetoavat tässä väitteessä salassapito- ja luottamuksellisuusvelvollisuuden rikkomiseen, johon on syyllistynyt kriisinratkaisuneuvosto, eikä komissio. Koska kriisinratkaisuneuvosto ei ole asianosainen tässä riita-asiassa, kyseinen väite on hylättävä tehottomana.

181 Tältä osin kantajat ovat unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 4.6.2021 saapuneella kirjeellä esittäneet näytön esittämistä koskevan pyynnön, joka koskee yhtäältä Audiencia Nacionalin Juzgado Central de Instruccion nro 4:n (valtakunnallisen ylioikeuden päätutkintatuomari nro 4, Espanja) 19.5.2021 antamaa määräystä, jossa määrätään kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan kuulemisesta hänen Bloombergin haastattelussa antamistaan lausunnoista, ja toisaalta elconfidencial-sivustolla 27.5.2021 julkaistusta artikkelista, jossa todetaan, että FROB:n puheenjohtaja valitti samassa menettelyssä Audiencia Nacionalissa (valtakunnallisessa ylioikeudessa) kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan samoista lausunnoista.

182 On riittävää todeta, että koska nämä asiakirjat koskevat ainoastaan kriisinratkaisuneuvostoa eivätkä komissiota, ne eivät ole merkityksellisiä tämän riidan ratkaisemisen kannalta.

183 Toisessa väitteessään kantajat väittävät, että 31.5.2017 julkaistu Reutersin artikkeli, jossa siteerattiin ”unionin virkamiestä” ja jonka mukaan kriisinratkaisuneuvosto seurasi Banco Popularia ”sen varalta, että tilanteeseen on puututtava”, merkitsee salassapitovelvollisuuden rikkomista, johon kriisinratkaisuneuvosto tai muiden unionin toimielinten, kuten komission, virkamiehet ovat syyllistyneet, ja loukkaa oikeutta hyvään hallintoon.

184 Kantajien väitteet, joiden mukaan kriisinratkaisuneuvoston on katsottava olevan vastuussa kyseisessä artikkelissa mainituista nimettömän unionin virkamiehen esittämistä huomautuksista ja joiden mukaan tämä on toiminut asetuksen N:o 806/2014 88 artiklan vastaisesti, on tältä osin hylättävä tehottomina samasta syystä kuin edellä 180 kohdassa on todettu.

185 SEUT 339 artiklassa määrätään seuraavaa:

”Unionin toimielimen jäsen, komitean jäsen, unionin virkamies tai muu sen henkilöstöön kuuluva ei saa, tehtävänsä päätyttyäkään, ilmaista salassapitovelvollisuuden piiriin kuuluvia tietoja eikä varsinkaan tietoja yrityksistä taikka niiden liikesuhteista tai kustannustekijöistä.”

186 Oikeuskäytännön mukaan tämä määräys koskee pääasiassa yrityksiltä kerättyjä tietoja, mutta adverbi ”varsinkaan” osoittaa, että kyseessä on yleinen periaate, jota sovelletaan myös muihin luottamuksellisiin tietoihin (ks. analogisesti tuomio 3.3.2011, Siemens v. komissio, T-110/07, EU:T:2011:68, 400 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

187 Lisäksi asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 116 perustelukappaleesta ilmenee, että:

”Kriisinratkaisutoimet olisi annettava asianmukaisesti tiedoksi ja, jollei tässä asetuksessa säädetyistä harvoista poikkeuksista muuta johdu, julkistettava. Koska kriisinratkaisuneuvoston, kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten ja niiden ammatillisten neuvonantajien kriisinratkaisuprosessin aikana haltuunsa saamat tiedot ovat todennäköisesti arkaluonteisia, tietoihin olisi ennen kriisinratkaisupäätöksen julkistamista sovellettava salassapitovelvollisuutta koskevia vaatimuksia. On otettava huomioon, että kriisinratkaisusuunnitelmien sisältöä ja yksityiskohtia koskevalla tiedolla ja kyseisten suunnitelmien mahdollisen arvioinnin tuloksilla saattaa olla kauaskantoisia vaikutuksia erityisesti kyseisiin yrityksiin. Kaikenlaisella päätöksestä ennen sen tekemistä annetulla tiedolla, koski se sitten kriisinratkaisun edellytysten täyttymistä, tietyn välineen käyttöä tai mitä tahansa menettelyn aikaista toimea, on oletettava olevan

vaikutuksia yleisiin ja yksityisiin etuihin, joihin kyseinen toimi liittyy. Tieto siitä, että kriisinratkaisuneuvosto ja kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset tutkivat tiettyä yhteisöä, voi olla riittävä aiheuttamaan kielteisiä vaikutuksia tähän yhteisöön. Sen vuoksi on välttämätöntä varmistaa, että käytettävissä on asianmukaisia menettelyjä, joiden avulla säilytetään luottamuksellisuus, kun on kyse tällaisesta tiedosta, kuten kriisinratkaisusuunnitelmien sisältö ja yksityiskohdat sekä niiden mahdollisten arviointien tulokset.”

188 On syytä palauttaa mieleen 31.5.2017 julkaistun Reutersin artikkelin ”EU varoitti Banco Popularin selvitystilan riskistä” (EU warned of wind-down risk for Spain’s Banco Popular) sisältö. Tässä artikkelissa todetaan, että nimettömän EU:n virkamiehen mukaan yksi Euroopan pankkivalvontaviranomaisista oli varoittanut unionin virkamiehiä siitä, että Banco Popular voitaisiin asettaa selvitystilaan, jos se ei löytäisi ostajaa, ja että kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtaja oli hiljattain antanut ”ennakkovaroituksen”. Artikkelin mukaan kyseinen virkamies ilmoitti myös, että kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtaja oli todennut, että kriisinratkaisuneuvosto seuraa (Banco Populariin liittyvää) menettelyä erityisen tarkasti mahdollisen väliintulon vuoksi, ja lisäsi, että pankin sulautumistarjous saattaa olla tulokseton.

189 Tässä Reutersin artikkelissa todetaan myös, että toisen, niin ikään nimettömän lähteen mukaan yleiset valmistelut olivat käynnissä, vaikka mitään konkreettisia toimenpiteitä ei ollut vielä hyväksytty. Artikkelissa todetaan, että Banco Popularin tiedottajan mukaan pankki valmistelee useita suunnitelmia, joihin kuuluu sulautuminen, pääoman korottaminen ja omaisuuserien myynti.

190 On myös huomattava, että tässä artikkelissa viitataan kriisinratkaisuneuvoston samana päivänä antamaan lehdistötiedotteeseen, jossa kriisinratkaisuneuvosto totesi, että se ei kommentoi pankkikohtaisia vaikeuksia, ettei se voinut vahvistaa puheenjohtajan väitettyjen lainausten tulkintoja ja ettei se koskaan antanut pankkeja koskevia varoituksia.

191 Kantajien ei voida katsoa esittäneen mitään sellaista väitettä, joka osoittaisi, että kyseisen artikkelin taustalla on komission syyksi luettava salassapitovelvollisuuden rikkominen.

192 Ensinnäkin kyseisen unionin virkamiehen kyseisessä artiklassa esittämät toteamukset eivät koskeneet luottamuksellisia tietoja, jotka saattoivat olla vain komission jäsenten tiedossa.

193 Näin ollen ensinnäkin kyseisen virkamiehen väitteen osalta, jonka mukaan hänelle oli ilmoitettu, että Banco Popular saatetaan asettaa selvitystilaan, jos sille ei löydy ostajaa, on riittävää todeta, että tämä tieto oli jo julkinen.

194 Kuten edellä 40–42 kohdassa todettiin, useissa lehtiartikkeleissa mainittiin jo toukokuun aikana, että Banco Popular oli vaikeuksissa ja että se oli aloittanut yksityisen myyntimenettelyn.

195 Erityisesti elconfidencial.com-sivustolla 11.5.2017 julkaistusta artikkelista käy ilmi, että konkurssiriskin vuoksi Banco Popularin pääjohtaja oli määrännyt pankin kiireellisestä myynnistä. 31.5.2017 julkaistussa Reutersin artikkelissa oleva viittaus siihen, että ”yksi Euroopan johtavista pankkivalvojista” oli ilmoittanut unionin virkamiehille asiasta, vaikuttaa olevan yhdenmukainen samassa artikkelissa annettujen tietojen kanssa, joiden mukaan Banco Popularin pääjohtaja oli joutunut toteuttamaan myyntimenettelyn EKP:n vaatimusten täyttämiseksi, koska muun muassa jatkuvan talletuspaon vuoksi pankkiin kohdistui vakava konkurssiriski. Lisäksi

elconfidencial.com-sivustolla 15.5.2017 julkaistussa artikkelissa todettiin, että Banco Popularin pääjohtaja oli toteuttanut Banco Popularia koskevan myyntisuunnitelman EKP:n tarkastuksen jälkeen.

196 Toiseksi virkamies viittasi tiettävästi kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan antamaan ”ennakkovaroitukseen”. Riittää kuitenkin todeta, ettei kriisinratkaisuneuvostolla ole sellaista toimivaltaa, mistä kriisinratkaisuneuvosto muistutti lehdistötiedotteessaan 31.5.2017.

197 Kolmanneksi mitä tulee kyseisen virkamiehen väitteeseen, jonka mukaan kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtaja oli todennut, että ”kriisinratkaisuneuvosto seuraa (Banco Populariin liittyvää) menettelyä erityisen tarkasti sen varalta, että tilanteeseen on puututtava”, riittää todeta, että näissä sanoissa toistetaan se, mitä kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtaja oli julkisesti todennut Bloomberg-televisiokanavan haastattelussa 23.5.2017, eli että Banco Popularia ”seurattiin”. Lisäksi kriisinratkaisuneuvosto kiisti lehdistötiedotteessaan näille huomautuksille annetun tulkinnan.

198 Lisäksi se, että artikkelissa kerrotaan, mitä kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan väitetään sanoneen, ei riitä osoittamaan kyseisten lausumien aitoutta, varsinkaan kun henkilöä, jonka väitetään raportoineen näistä lausumista, ei ole yksilöity.

199 Neljänneksi mitä tulee virkamiehen väitteeseen, jonka mukaan pankin sulautumistarjous saattaa olla tulokseton, samasta artikkelista käy ilmi, että Banco Popular oli itse ilmoittanut, että sen olisi pidennettävä tarjousten jättämiselle yksityisessä myyntimenettelyssä alun perin asetettua määräaikaa, joka oli 10.6.2017.

200 Näin ollen mahdollisuutta, että huhtikuussa 2017 käynnistetty yksityinen myyntimenettely ei ehkä onnistuisi, ei voida pitää luottamuksellisena tietona, vaan pelkästään olosuhteista, nimittäin siitä, että Banco Popular ei ollut 31.5.2017 vieläkään löytänyt ostajaa kyseisessä menettelyssä ja että menettelyn päättämispäivää oli lykätty, johtuvana päätelmänä.

201 Tästä seuraa, että – toisin kuin kantajat väittävät – nimettömänä pysytelleen unionin virkamiehen sanat, jotka mainitaan kyseisessä artikkelissa, eivät sisällä sellaisia asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 116 perustelukappaleessa tarkoitettuja luottamuksellisia tietoja Banco Populariin kohdistuvan kriisinratkaisumenettelyn toteuttamisesta, jotka olisivat voineet olla vain komission virkamiesten tiedossa.

202 Toiseksi kantajat eivät ole osoittaneet, että kyseisessä artikkelissa tarkoitettu unionin virkamies on komission virkamies.

203 Onkin katsottava, että monet muut henkilöt kuin kriisinratkaisuneuvoston jäsenet tai komission virkamiehet saattoivat esittää tällaisia lausumia, etenkin kun otetaan huomioon erityisesti asetuksen N:o 806/2014 88 artiklan 6 kohdassa säädetyt mahdollisuudet tietojenvaihtoon.

204 Tältä osin on huomattava, että kantajat myöntävät, että 31.5.2017 tapahtuneen vuodon on katsottava johtuneen kriisinratkaisuneuvostosta tai muiden toimielinten, kuten komission, virkamiehistä, jotka olivat tietoisia kriisinratkaisuneuvostolta saaduista tiedoista. Kantajat toteavat lisäksi ainoastaan, että kyseisessä artikkelissa esitettyjen lausuntojen lukeminen unionin virkamiehen syyksi on ”uskottavaa”. Kantajat eivät näin ollen voi tukeutua siihen

oikeuskäytäntöön, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin katsoo vuodon johtuvan unionin toimielimestä tai virastosta, jos on ilmeistä, että se saattoi olla peräisin ainoastaan tästä toimielimestä tai virastosta.

205 On hylättävä myös kantajien väite, jonka mukaan ainoa looginen johtopäätös siitä, että Banco Popularin kriisinratkaisun kohteena olosta tiesi vain rajallinen määrä henkilöitä kriisinratkaisuneuvostossa ja komissiossa, on, että tieto oli peräisin näiltä toimielimiltä. Viimeksi mainitut eivät sitä paitsi ole esittäneet mitään todisteita päinvastaisesta.

206 Jos oletetaan, että nyt esillä olevassa artikkelissa esitetyt lausunnot ovat peräisin unionin virkamiehestä johtuvasta tietovuodosta ja että kyseisestä artikkelista voidaan päätellä, että Banco Popularin kriisinratkaisua suunniteltiin, siltä osin kuin ei ole osoitettu, että komission yksiköt ovat vastuussa tietovuodosta, joka ilmenee kantajien esiintuomasta lehtiartikkelista, oikeuskäytännöstä seuraa, että tällaista alkuperää ei voida presumoida (ks. vastaavasti tuomio 15.3.2006, BASF v. komissio, T-15/02, EU:T:2006:74, 605 kohta).

207 Lisäksi vaikka olisi todennäköistä, että komissio on voinut olla tämän vuodon lähde, pelkästään tämä mahdollisuus ei riitä siihen, että komission olisi esitettävä vastanäyttöä, toisin kuin kantajat väittävät (ks. vastaavasti tuomio 5.4.2006, Degussa v. komissio, T-279/02, EU:T:2006:103, 412 kohta).

208 Tässä tapauksessa ei voida olettaa, että komissio olisi ollut väitetyn tietovuodon takana, eikä komission tehtävänä ole osoittaa, ettei asia ollut näin.

209 Näin ollen kantajien väitteet siitä, että komissio ei tutkinut 31.5.2017 tapahtuneen vuodon alkuperää eikä esittänyt todisteita sen osoittamiseksi, että vuoto ei johtunut siitä, on hylättävä perusteettomina.

210 Yhtäältä sisäisen tutkimuksen puuttumista ei nimittäin voida missään tapauksessa pitää todisteena siitä, että komissio olisi laiminlyönyt salassapitovelvollisuutensa. Toisaalta sillä, että komissio ei suorittanut sisäistä tutkimusta mahdollisten tietovuotojen alkuperän selvittämiseksi kriisinratkaisumääräyksen antamisen jälkeen, ei ole merkitystä riidanalaisen päätöksen laillisuuden arvioinnin kannalta.

211 Tältä osin kantajat pyysivät unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 16.10.2020 saapuneella kirjeellä työjärjestyksen 85 artiklan 3 kohdan mukaisesti saada esittää uutta näyttöä. Tämä todistelutarjous liittyy kahteen kriisinratkaisuneuvoston sisäiseen sähköpostiviestiin, jotka on päivätty 10.8. ja 18.8.2017 ja jotka koskevat 31.5.2017 julkaistuun Reutersin artikkeliin johtanutta mahdollista tietovuotoa. Kantajat väittävät, että uudet todisteet vahvistavat, että kriisinratkaisuneuvosto ei pyrkinyt tutkimaan 31.5. tapahtunutta vuotoa asianmukaisesti, vaan ainoastaan tiivisti pääpiirteissään kriisinratkaisuneuvostossa voimassa olevat salassapitotoimenpiteet.

212 Siltä osin kuin nämä uudet todisteet koskevat ainoastaan kriisinratkaisuneuvostoa eikä niiden avulla voida osoittaa, että 31.5.2017 julkaistun Reutersin artikkelin taustalla oleva väitetty tietovuoto johtuisi komissiosta, sitä on pidettävä riidan ratkaisun kannalta merkityksettömänä.

213 Edellä esitetystä seuraa, että kantajat eivät ole osoittaneet, että komissio olisi loukannut luottamuksellisuuden ja salassapitovelvollisuuden periaatetta.

214 Näin ollen kolmas kanneperuste on hylättävä.

Neljäs kanneperuste, joka koskee ilmeisiä arviointivirheitä asetuksen N:o 806/2014 14, 18, 20 –22 ja 24 artiklaa sovellettaessa

215 Kantajat väittävät, että Deloitten suorittama toinen arvostus ei ollut asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla ”oikeudenmukainen, varovainen ja realistinen”. Näin ollen ne katsovat, että toinen arvostus ei voinut tukea riidanalaista päätöstä ja että kriisinratkaisuneuvosto ja komissio tekivät ilmeisen virheen todetessaan, että kriisinratkaisumääräys täytti asetuksen N:o 806/2014 14, 18, 20–22 ja 24 artiklan vaatimukset.

216 Vastauksessaan kantajat selittävät väittävänsä tällä kanneperusteella, että koska toinen arvostus on ilmeisen virheellinen asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan valossa, tämän arvioinnin perusteella annettu kriisinratkaisumääräys on lainvastainen.

217 Kuten komissio toteaa, kantajat eivät esitä mitään erityistä väitettä ilmeisistä virheistä, joihin komissio on syyllistynyt asetuksen N:o 806/2014 14, 18, 21, 22 ja 24 artiklaa soveltaessaan.

218 On siis katsottava, että tällä kanneperusteella kantajat tyytyvät väittämään, ettei toinen arvostus ollut asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla ”oikeudenmukainen, varovainen ja realistinen” ja että komissio on näin ollen tehnyt ilmeisen arviointivirheen hyväksyessään kriisinratkaisumääräyksen siltä osin kuin se perustuu toiseen arvostukseen.

219 Tässä tapauksessa on muistettava, että Banco Popularin arvostus, joka tehtiin ennen kriisinratkaisumääräyksen antamista, sisältää kaksi raporttia, jotka on liitetty kriisinratkaisumääräykseen.

220 Kriisinratkaisuneuvosto laati 5.6.2017 päivätyn ensimmäisen arvostuksen asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdan a alakohdan mukaisesti, ja sen tarkoituksena oli antaa tiedot, joiden perusteella määritetään, täyttyivätkö asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdassa määritellyt kriisinratkaisun edellytykset.

221 Deloitte laati 6.6.2017 päivätyn toisen arvostuksen riippumattomana asiantuntijana asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohdan mukaisesti.

222 Kriisinratkaisumääräyksessä todetaan, että kiireellisyys huomioon ottaen asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohdan mukaisesti suoritetun toisen arvostuksen tarkoituksena oli arvioida Banco Popularin varojen ja velkojen arvo, jotta saataisiin arvio osakkeenomistajien ja velkojien kohtelusta siinä tapauksessa, että Banco Popular olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn, sekä tarjota tietoja, joiden perusteella voidaan päättää siirrettävistä osakkeista ja muista omistusinstrumenteista ja joiden perusteella kriisinratkaisuneuvosto voi määrittää liiketoiminnan myyntiin sovellettavat kaupalliset ehdot.

223 Deloitte ilmoitti toisessa arvostuksessa tukeutuneensa vaatimuksiin, jotka on esitetty direktiivin 2014/59 36 artiklassa (vastaa asetuksen N:o 806/2014 20 artiklaa) ja arvostuksesta kriisinratkaisua varten ja arvostuksesta direktiivin 2014/59 mukaisen kriisinratkaisun jälkeisen erilaisen kohtelun määrittämiseksi 23.5.2017 annettujen Euroopan pankkiviranomaisen lopullisten teknisten sääntelystandardien luonnosten nro 2017/05 ja 2017/06 luvussa 3.

224 Direktiivin 2014/59 36 artiklan 15 kohdassa valtuutetaan EPV laatimaan luonnokset teknisiksi sääntelystandardeiksi, joissa määritellään perusteet kriisinratkaisumenettelyssä suoritettavien arvostusten tekemistä varten.

225 Edellä 223 kohdassa tarkoitetun EPV:n teknisten sääntelystandardien lopullisen luonnoksen luku 3 liittyy luonnokseen kriisinratkaisua varten suoritettavaa arvostusta koskeviksi teknisiksi sääntelystandardeiksi nro 2017/05 (jäljempänä tekniset sääntelystandardit), ja se sisältää muun muassa direktiivin 2014/59 36 artiklan 15 kohdan mukaisesti luonnoksen komission delegoiduksi asetukseksi, jolla täydennetään direktiiviä 2014/59 teknisillä sääntelystandardeilla, joissa täsmennetään laitosten tai yhteisöjen varojen ja velkojen arvon arvostuksessa käytettävän menetelmän kriteerit.

226 Lisäksi on huomattava, että kriisinratkaisun ajankohtana tekniset sääntelystandardit eivät olleet sitovia, sillä asetuksen N:o 806/2014 5 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa säädetään, että kriisinratkaisuneuvosto, neuvosto ja komissio noudattavat EPV:n laatimia ja komission hyväksymiä sitovia teknisiä sääntely- ja täytäntöönpanostandardeja. Nämä tekniset sääntelystandardit sisällytettiin direktiivin 2014/59 täydentämisestä niiden teknisten sääntelystandardien osalta, joissa täsmennetään arviointiperusteet liittyen menetelmiin, joita käytetään laitosten tai yhteisöjen varojen ja velkojen arvon arvioimiseen, 14.11.2017 annettuun komission delegoituun asetukseen (EU) 2018/345 (EUVL 2018, L 67, s. 8).

227 Tältä osin on huomattava, että kriisinratkaisuneuvosto totesi kriisinratkaisumääräyksen 6.3 artiklassa, että päättäessään Banco Popularin pääomainstrumenttien alaskirjauksesta ja muuntamisesta se oli tukeutunut toiseen arvostukseen, sellaisena kuin sitä on täydennetty ja tuettu FROB:n toteuttaman myyntimenettelyn tuloksilla.

228 Koska toinen arvostus sisältää monimutkaisia teknisiä ja taloudellisia arvioita, kriisinratkaisuneuvostolla ja komissiolla on katsottava olleen laaja harkintavalta siltä osin kuin kriisinratkaisuneuvosto piti toista arvostusta pätevänä perustana kriisinratkaisutoimista päätettäessä ja siltä osin kuin komissio hyväksyi kriisinratkaisumääräyksen.

229 Näin ollen edellä 104–109 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti unionin yleisen tuomioistuimen harjoittama valvonta on rajoitettua valvontaa, joka rajoittuu siitä varmistumiseen, ettei komissio tehnyt ilmeistä arviointivirhettä, kun se hyväksyi kriisinratkaisumääräyksen siltä osin kuin se perustui toiseen arvostukseen. Kantajien tehtävänä on esittää näyttö, joka riittää viemään uskottavuuden toiselta arvostukselta.

230 Kantajat vetoavat komission ilmeistä arviointivirhettä koskevien väitteidensä tueksi pääasiassa kolmeen väitteeseen, joilla ne pyrkivät osoittamaan, että toinen arvostus ei ollut asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla ”oikeudenmukainen, varovainen ja realistinen”. Ensimmäisessä väitteessä ne kyseenalaistavat toisen arvostuksen luotettavuuden ja sen tilapäisyyden. Toisessa ja kolmannessa väitteessään ne riitauttavat Deloitten suorittaman arvioinnin ensinnäkin sillä perusteella, että Deloitten Banco Popularin taseeseen tekemät oikaisut olivat virheellisiä, ja toiseksi sillä perusteella, että toisessa arvostuksessa käytetty vaihteluväli ei ollut luotettava.

Ensimmäinen väite, joka koskee toisen arvostuksen luotettavuutta ja tilapäisyyttä

231 Kantajat väittävät ensinnäkin, että Deloitte on ilmoittanut, että toinen arvostus oli epäluotettava, koska sen laatimiseen oli käytettävissä vain vähän aikaa ja koska käytettävissä ei ollut riittävästi tietoja.

232 Tältä osin on syytä huomata, että Deloitte ilmoitti kriisinratkaisuneuvostolle toisen arvostuksen saatekirjeessä, että Banco Popularin vaikean likviditeettitilanteen vuoksi sitä oli pyydetty suorittamaan arvostus erittäin lyhyessä ajassa. Pääasiallinen työ oli rajoitettu kahteentoista päivään siitä alkaen, jolloin se sai asiakirjat käyttöönsä, kun normaalisti tällainen hanke kestäisi kuusi viikkoa. Deloitte totesi, että käytettävissä olleissa tiedoissa oli useita puutteita ja epäjohdonmukaisuuksia. Se mainitsi, että arvostukseen liittyi suurta epävarmuutta ja sitä oli pidettävä direktiivin 2014/59 36 artiklassa tarkoitetulla tavalla tilapäisenä ja että siihen oli sisällytetty puskuri lisätappioita varten direktiivin 2014/59 36 artiklan 9 kohdan mukaisesti, joka vastaa asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohtaa.

233 Asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohdassa säädetään nimenomaisesti tapauksesta, jossa kiireellisten olosuhteiden vuoksi ei ole mahdollista noudattaa kyseisen artiklan 7 ja 9 kohdassa säädettyjä vaatimuksia, eli erityisesti tapauksesta, jossa arvostusta ei ole mahdollista täydentää tietyillä kirjanpidosta saatavilla tiedoilla. Lisäksi tässä säännöksessä tunnustetaan kaikkeen tilapäiseen arvostukseen liittyvät epävarmuustekijät siten, että sen toisessa alakohdassa säädetään, että siihen sisällytetään puskuri lisätappioita varten.

234 Näin ollen Deloitte totesi kyseisen säännöksen mukaisesti ainoastaan, että koska arvostuksen tekemiseen oli käytettävissä vain vähän aikaa, sen oli turvauduttava puutteellisiin tietoihin, ja selvensi, että sen laatimaa arvostusta olisi pidettävä direktiivin 2014/59 36 artiklan 9 kohdassa tarkoitettuna tilapäisenä arvostuksena.

235 Lisäksi asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 13 kohdasta seuraa, että tilanteen kiireellisyyden vuoksi kriisinratkaisuneuvosto saattoi tukeutua asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohdan nojalla suoritettuun toiseen arvostukseen hyväksyessään kriisinratkaisumääräyksen.

236 Se, että Deloitte totesi, että käytettävissä olleen ajan vuoksi jotkin tiedot olivat puutteellisia, ei riitä kyseenalaistamaan mahdollisuutta vedota toiseen arvostukseen kriisinratkaisumääräyksen hyväksymiseksi.

237 Lisäksi on komission tavoin huomautettava, että asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohdan mukaan kriisilanteessa suoritetun toisen arvostuksen oli täytettävä 1, 7 ja 9 kohdassa säädetyt vaatimukset vain ”siltä osin kuin kulloisissakin olosuhteissa [oli] kohtuudella mahdollista”. Toisin kuin kantajat väittävät, komissio ei ole väitteessään todennut, että se ja kriisinratkaisuneuvosto voisivat tukeutua arvostukseen, joka ei ole ”oikeudenmukainen, varovainen ja realistinen”.

238 Lisäksi toiseen arvostukseen liittyviä epävarmuustekijöitä korostetaan teknisissä sääntelystandardeissa, joissa todetaan, että arvioidessaan ja diskontatessaan rahavirtoja, joita yhteisö voi odottaa olemassa olevista omaisuus- ja velkaeristä, arvioijan olisi käytettävä oikeudenmukaisia, varovaisia ja realistisia oletuksia ja otettava huomioon eri tekijät ja olosuhteet.

239 Erityisesti luovutusarvoa koskevien arvioiden osalta teknisten sääntelystandardien 12 artiklan 5 kohdassa, joka on toistettu delegoidun asetuksen 2018/345 12 artiklan 5 kohdassa, säädetään seuraavaa:

”Arvioijan on määritettävä luovutusarvo niiden kassavirtojen, nettomääräisten luovutuskustannusten ja mahdollisesti annettujen takausten nettomääräisen odotusarvon perusteella, joita yhteisö voi kohtuudella odottaa vallitsevissa markkinaolosuhteissa asianmukaisesta varojen tai velkojen myynnistä tai siirrosta. Kun otetaan huomioon toimet, joihin kriisinratkaisukehyksen mukaan on ryhdyttävä, arvioija voi tarvittaessa määrittää luovutusarvon soveltamalla todettavissa olevaan markkinahintaan alennusta, joka johtuu siitä, että kyseinen myynti tai siirto joudutaan mahdollisesti suorittamaan nopeutetusti. Määrittäessään omaisuuserien, joilla ei ole likvidejä markkinoita, luovutusarvoa arvioijan on otettava huomioon todettavissa olevat hinnat sellaisilla markkinoilla, joilla käydään kauppaa samankaltaisilla omaisuuserillä, tai mallilaskelmat, joissa käytetään todettavissa olevia markkinaparametreja, tarvittaessa ottaen huomioon epälikvidisyydestä johtuva alennus.”

240 Teknisten sääntelystandardien 12 artiklan 6 kohdassa, joka on toistettu delegoidun asetuksen 2018/345 12 artiklan 6 kohdassa, mainitaan useita tekijöitä, jotka arvioijan on otettava huomioon ja jotka voivat vaikuttaa luovutusarvoihin ja -jaksoihin.

241 Tämä osoittaa, että toinen arvostus perustui oletuksiin ja riippui useista tekijöistä. Teknisten sääntelystandardien mukaisesti Deloitte käytti siten toisessa arvostuksessa Banco Popularin luovutusarvon määrittämiseksi kriisinratkaisupäivän arvioita ja tulevaisuuteen suuntautuvia arvioita.

242 Sen vuoksi olisi katsottava, että aikarajoitukset ja käytettävissä olevat tiedot huomioon ottaen tietty epävarmuus ja likiarvot kuuluvat luonnostaan asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohdan mukaisesti suoritettavaan tilapäiseen arvostukseen, eivätkä Deloitten esittämät varaumat voi tarkoittaa, ettei toinen arvostus olisi ollut asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla ”oikeudenmukainen, varovainen ja realistinen”.

243 Tästä seuraa, että kun otetaan huomioon tilanteen kiireellisyys, komissio on perustellusti katsonut, että kriisinratkaisuneuvosto saattoi tukeutua asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohdan nojalla toteutettuun toiseen arvostukseen antaessaan kriisinratkaisumääräyksen.

244 Toiseksi kantajat kiistävät sen, että toinen arvostus oli tilapäinen. Tämä on ristiriidassa kriisinratkaisuneuvoston vahvistuksen kanssa, jonka mukaan asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 11 kohdan mukaista jälkikäteen suoritettavaa lopullista arvostusta ei suoriteta. Lisäksi Deloitte on niiden mukaan sisällyttänyt arvioonsa puskurin lisätappioita varten. Koska toista arvostusta on pidettävä lopullisena, siihen ei voitu sisällyttää tällaista puskuria.

245 On muistettava, että toisaalta asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohdassa säädetään nimenomaisesti, että tilapäiseen arvostukseen sisältyy puskuri lisätappioita varten, ja toisaalta, että saman asetuksen 20 artiklan 13 kohdan mukaan toisen arvostuksen kaltainen tilapäinen arvostus on pätevä perusta kriisinratkaisumääräyksen antamiselle.

246 Se, että kriisinratkaisuneuvosto on riidanalaisen päätöksen tekemisen jälkeen ilmoittanut, että jälkikäteen suoritettavaa lopullista arvostusta ei suoriteta, ei voi vaikuttaa siten, että se muuttaisi taannehtivasti asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohdan nojalla suoritettavaa arvostusta koskevia vaatimuksia.

247 Lopuksi kantajat väittävät kriisinratkaisuneuvoston väliintulokirjelmän johdosta esittämissään huomautuksissa, että kriisinratkaisuneuvosto vahvisti myyntimenettelyn parametrit menettelyä koskevassa kirjeessä toisen arvostuksen perusteella ja kehotti tarjoajia olettamaan, että omaisuuden arvo oli miinus 2 miljardia euroa. 1 euron tarjous on todellisuudessa miinus 2 miljardin euron negatiivinen tarjous.

248 Tältä osin riittää todeta, että tämä väite on puhtaasti spekulatiivinen ja perustuu tosiseikkoja koskevaan virheeseen siltä osin kuin menettelyä koskeva kirje, johon kantajat viittaavat, on FROB:n laatima.

249 Ensimmäinen väite on siksi hylättävä.

Toinen väite, joka koskee Deloitten tekemiä oikaisuja

250 Kantajat väittävät, että Deloitten Banco Popularin taseeseen tekemät oikaisut alaspäin olivat virheellisiä, koska ne alensivat perusteettomasti sen nettovarallisuuden arvoa. Deloitte teki oikaisuja, jotka ylittivät huomattavasti Banco Santanderin Banco Popularin oston jälkeen tekemän varauksen, eikä toiseen arvostukseen sisältyvä arviointi voinut poiketa niin paljon Banco Santanderin käyttämästä arvosta. Niiden mukaan Banco Santanderin lähestymistavan omaksuminen kaikilla muilla osa-alueilla paitsi järjestämättömien saamisten osalta ja järjestämättömien saamisten arvioinnin korvaaminen Deloitten perusskenaariolla johtaa Banco Popularin 1 miljardin euron positiiviseen arvostukseen. Ne katsovat, että niiden täydentävässä asiantuntijalausunnossa esitetty arvio, jonka mukaan Banco Popularin taloudellinen arvo on 4,5–7,3 miljardia euroa, osoittaa arvostuksen suuruusluokan tarkasti. Kantajien asiantuntijan ilmoittamien arvojen ja Banco Santanderin ilmoittamien arvojen väliset erot ovat vähäisiä ja heijastavat sitä, että ne on ilmoitettu eri tarkoituksiin, sillä kantajien asiantuntijat pyrkivät määrittämään Banco Popularin taloudellisen arvon, kun taas Banco Santanderin arvio laadittiin kirjanpitotarkoituksessa.

251 Ne kyseenalaistavat täydentävän asiantuntijalausuntonsa perusteella Deloitten tekemän analyysin Banco Popularin omaisuuserien oikaisuista, jotka koskevat sovitusti hoidettuja lainoja, oikeudellisia riskejä koskevia varauksia, Banco Popularin laskennallisia verosaamisia ja Banco Popularin ydinliiketoimintaan kuulumattomia omaisuuseriä yhteisyritysten, tytäryhtiöiden ja osakkuusyhtiöiden muodossa. Ne eivät riitauta Banco Popularin järjestämättömien saamisten oikaisua toisessa arvostuksessa, vaan Banco Santanderin tekemien oikaisujen tason. Ne katsovat, että Deloitte ei antanut Banco Popularin aineettomille omaisuuserille oikeaa arvoa.

252 Käytetyn menetelmän osalta Deloitte totesi toisessa arvostuksessa, että taloudellisen arvon määrittämisessä käytettiin skenaariota, jossa pankki myytiin käyttämällä liiketoiminnan myyntiä. Asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdan f alakohdan mukaan arvostuksen tarkoituksena oli tuottaa tietoa perustellun päätöksen tekemiseksi siirrettävistä varoista, oikeuksista, veloista taikka omistusinstrumenteista sekä auttaa kriisinratkaisuneuvostoa saamaan oikean käsityksen siitä, mitkä olivat 24 artiklan 2 kohdan b alakohtaa sovellettaessa käytettävät kaupalliset ehdot.

253 Deloitte selitti, että ”[sen laatiman] taloudellisen arvostuksen tarkoituksena oli esittää arvio arvosta, jonka mahdollinen ostaja voisi avoimen, oikeudenmukaisen ja kilpailuun perustuvan huutokauppamenettelyn jälkeen tarjota pankista kokonaisuutena (teknisten sääntelystandardien – – 11 artiklan mukainen ”luovutusarvo”)”.

254 Teknisten sääntelystandardien johdanto-osan kuudennesta perustelukappaleesta ilmenee, että tarkoituksenmukaisimmasta mittaamisperusteesta (pitoarvo tai luovutusarvo) on tehtävä päätös sen mukaan, mitä erityisiä kriisinratkaisutoimia kriisinratkaisuviranomainen on harkinnut.

255 Mittaamisperusteen valinnan osalta teknisten sääntelystandardien 11 artiklan 4 kohdassa, joka on toistettu delegoidun asetuksen 2018/345 11 artiklan 4 kohdassa, todetaan seuraavaa:

”Jos 10 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuissa kriisinratkaisutoimissa edellytetään, että laitoksena toimintaa jatkavan yhteisön on säilytettävä varat ja velat, arvioijan on käytettävä pitoarvoa sopivana mittaamisperusteena. Pitoarvo voi, jos sitä pidetään oikeudenmukaisena, varovaisena ja realistisena, ennakoida markkinaolosuhteiden normalisointia.

Pitoarvoa ei saa käyttää mittaamisperusteena, jos varat siirretään erilliseen varainhoitoyhtiöön direktiivin 2014/59/EU 42 artiklan mukaisesti tai omaisuudenhoitoyhtiöön saman direktiivin 40 artiklan mukaisesti tai jos käytetään direktiivin 2014/59/EU 38 artiklan mukaista liiketoiminnan myyntiä.”

256 Delegoidun asetuksen 2018/345 12 artiklan 4 kohtaan sisältyvässä teknisten sääntelystandardien 12 artiklan 4 kohdassa säädetään, että ”jos yhteisön tilanteen vuoksi yhteisö ei voi pitää omaisuuserää hallussaan tai jatkaa liiketoimintaa tai jos kriisinratkaisuviranomainen katsoo myynnin muutoin tarpeelliseksi kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi, odotettujen kassavirtojen on perustuttava luovutusarvoihin, joita odotetaan tiettynä luovutusjaksona”.

257 Tekijät, jotka on otettava huomioon määritettäessä luovutusarvoa liiketoiminnan myyntiä varten, esitetään teknisten sääntelystandardien 12 artiklan 5–7 kohdassa, joka toistetaan delegoidun asetuksen 2018/345 12 artiklan 5–7 kohdassa.

258 Tältä osin on huomattava, että kantajat eivät riitauta kriisinratkaisuneuvoston päätöstä soveltaa Banco Populariin liiketoiminnan myyntiä. Koska toisessa arvostuksessa otettiin huomioon, että liiketoiminnan myyntiä käytettäisiin, Deloitten käyttämä luovutusarvo oli näin ollen oikea menetelmä Banco Popularin arvon arvioimiseksi toisessa arvostuksessa.

259 On huomattava, että riitauttaakseen toisessa arvostuksessa tehdyn arvion Banco Popularin omaisuudesta kantajat vetoavat ensinnäkin vastauskirjelmään liitettyyn täydentävään asiantuntijalausuntoonsa ja toiseksi Banco Santanderin hyväksymään arvoon.

260 Ensinnäkin vastauskirjelmän liitteenä olevasta asiantuntijalausunnosta Banco Santander väittää, että se perustuu virheelliseen menetelmään.

261 Kanteeseen liitetyssä asiantuntijalausunnossa todetaan tältä osin, että ”jos koko yritys myydään eikä näitä omaisuuseriä luovuteta erikseen, katsomme, että pitoarvon peruste on asianmukainen”. Kuten Banco Santander huomauttaa, vastaukseen liitetyssä asiantuntijalausunnossa todetaan lisäksi seuraavaa:

”Kuten edellä todettiin, kunkin omaisuuserän taloudellisen arvon määrittämiseksi on harkittava, onko asianmukainen perusta – – ”pitoarvo” vai ”luovutusarvo”. Katsomme, että Banco Popularin kuvaaman käyvän arvon määritys on samankaltainen kuin se, jota edellytetään teknisten sääntelystandardien 1 artiklassa määritellyn ”pitoarvon” arvioinnin suorittamiseksi.”

262 Kantajat väittävät, että niiden asiantuntijalausunnoissa esitettiin arvio Banco Popularin varoista teknisissä sääntelystandardeissa vahvistettujen suuntaviivojen mukaisesti. Ne väittävät, että niiden asiantuntijalausunnoissa pankin arvo arvioitiin toiminnan jatkuvuuden perusteella arvioimalla kassavirrat, jotka pankki tuottaisi säilyttämällä tai myymällä tiettyjä omaisuuseriä. Ne väittävät, että hankkijaosapuolen odotusten mukaan eri omaisuuseräryhmät olisi arvostettava sen mukaan, pidetäänkö ne hallussa vai luovutetaanko ne. Kantajien täydentävässä asiantuntijalausunnossa käytetty lähestymistapa on niiden mukaan yhdenmukainen teknisten sääntelystandardien 11 artiklan 4 kohdan kanssa, jonka mukaan arvioijan on käytettävä nyt käsiteltävän kaltaisessa toiminnan jatkuvuuden arviointia koskevassa tapauksessa pitoarvoa.

263 Näin ollen, kuten kantajat myöntävät, niiden asiantuntijalausunnot perustuivat pitoarvoon eivätkä luovutusarvoon, kun ne arvioivat Banco Popularin eri omaisuusluokkien arvoa.

264 Riittää, kun todetaan, että edellä 255 kohdassa tarkoitettujen teknisten sääntelystandardien 11 artiklan 4 kohdassa säädetään nimenomaisesti, että pitoarvoa ei käytetä mittaamisperusteena, kun sovelletaan liiketoiminnan myyntiä.

265 Kantajien väitteistä ilmenee lisäksi, että perustellakseen asiantuntijalausunnossaan käyttämäänsä menetelmää ne ottavat huomioon arvon, jolla ostaja olisi itse valmis hankinnan jälkeen myymään Banco Popularin kokonaan tai osittain.

266 Banco Santanderin väliintulokirjelmästä esittämissään huomautuksissa ne perustelevat sen, että niiden asiantuntijalausuntojen perusteella on voitu arvioida toimintaa jatkavan Banco Popularin taloudellinen arvo. Ne toteavat, että sen mukaan, mitä hankkijaosapuoli odottaa tekevänsä, eri omaisuuseräryhmät olisi arvostettava sen mukaan, pidetäänkö ne hallussa vai luovutetaanko ne. Ne lisäävät, että olisi esimerkiksi mahdollista odottaa ostajan luopuvan järjestämättömistä saamisista tietyssä ajassa, mutta haluavan pitää hallussaan tuottoa tuottavia, sovitusti hoidettuja lainoja. Tapauksesta riippuen omaisuuserät olisi arvioitava luovutusarvon tai pitoarvon mukaan.

267 Nämä väitteet johtuvat sekaannuksesta. Toisen arvostuksen tarkoituksena oli määrittää Banco Popularin arvo liiketoiminnan myyntiä koskevan välineen käytön yhteydessä eli määrittää arvo, jolla mahdollinen ostaja olisi valmis ostamaan Banco Popularin kriisinratkaisun ajankohtana. Deloitte toteaa toisessa arvostuskertomuksessa, että sen taloudellisen arvioinnin tarkoituksena on antaa arvio arvosta, jonka mahdollinen ostaja voisi tarjota koko pankista. Kysymys ei ollut, kuten kantajat näyttävät katsovan, Banco Popularin arvon arvioimisesta sen jälkeen, kun se oli myyty ostajalle, niiden varojen perusteella, jotka tämä halusi luovuttaa tai säilyttää.

268 Vaikuttaa siltä, että kantajien toimittamissa asiantuntijalausunnoissa käytetyt menetelmät eivät vastaa niitä menetelmiä, joita Deloitten oli käytettävä arvostuksessa. Lisäksi, kuten komissio huomauttaa, täydentävä asiantuntijalausunto perustuu sen ajankohdan, jolloin Banco Santander osti Banco Popularin, jälkeisiin tietoihin, jotka eivät siis ole merkityksellisiä arvioitaessa toisessa arvostuksessa tehtyä arviota, jonka tarkoituksena oli määrittää luovutusarvo mahdolliselle ostajalle ennen kriisinratkaisua.

269 Näin ollen nämä asiantuntijalausunnot eivät ole merkityksellisiä sen määrittämiseksi, onko Banco Popularin varojen arvo arvioitu oikein toisessa arvostuksessa. Erityisesti täydentävässä asiantuntijalausunnossa esitetty Banco Popularin taloudellista arvoa koskeva arvio, joka on 4,5–7,3 miljardia euroa, perustuu virheelliseen menetelmään ja on näin ollen merkityksetön.

Kantajien tekemää vertailua eri omaisuusluokkien arvioinnin tulosten välillä, jotka sisältyvät yhtäältä kantajien täydentävään asiantuntijalausuntoon ja toisaalta toiseen arvostukseen, on pidettävä tehottomana.

270 Toiseksi kantajat viittaavat oikaisuihin, jotka Banco Santander teki Banco Popularin oston jälkeen, kun se esitti Banco Popularin taseen. Ne väittävät, että toisessa arvostuksessa esitettyä arviota Banco Popularin taloudellisesta arvosta ei voida pitää ”oikeudenmukaisena, varovaisena ja realistisena”, jos se poikkeaa hankkijaosapuolen käyttämästä arviosta.

271 Kriisinratkaisuneuvoston tavoin on todettava, että Banco Santanderin hankintojen kirjanpitotietoja ei voida verrata toisen arvostuksen tuloksiin, koska niillä ei ole samaa tarkoitusta eikä niissä käytetä samaa menetelmää.

272 Tältä osin kantajat myöntävät vastauksessaan, että Banco Santanderin suorittaman arvostuksen tarkoitus oli erilainen kuin kantajien asiantuntijoiden suorittaman arvostuksen ja että sen tarkoituksena ei ollut arvioida Banco Popularin taloudellista arvoa vaan sen kirjanpitoarvoa.

273 Toisen arvostuksen tarkoituksena oli lisäksi määrittää Banco Popularin myyntiarvo mahdollisen ostajan kannalta. Kuten kriisinratkaisuneuvosto huomauttaa, Banco Santanderin kirjanpidossa Banco Popularin varoille ja veloille annetaan kuitenkin tietty arvo sen jälkeen, kun Banco Popular on sisällytetty sen toimintaan kirjanpitosääntöjen mukaisesti.

274 Joka tapauksessa taloudelliseksi arvoksi, jonka Banco Santander antoi Banco Popularille kriisinratkaisumääräyksen antamisajankohtana, on katsottava Banco Santanderin ostotarjouksessa esitetty arvo eli yksi euro.

275 Lisäksi on hylättävä tehottomina kantajien väitteet, joilla pyritään riitauttamaan Banco Santanderin kriisinratkaisun jälkeen toteuttamat, järjestämättömiä saamisia koskevat oikaisut.

276 Toissijaisesti kantajat väittävät väliintulokirjelmistä esittämissään huomautuksissa, että vaikka Banco Popularin omaisuus olisi pitänyt arvostaa niiden yksittäisten omaisuuserien luovutusarvon mukaan, jotka Banco Popularin oli tarkoitus pitää edelleen toiminnassa, Banco Popularin arvo olisi ollut 1,5–4,3 miljardia euroa.

277 Tältä osin kantajat esittävät ainoastaan numerotaulukon, jossa verrataan Deloitten toisessa arvostuksessa, Banco Santanderin arviossa ja niiden asiantuntijalausunnossa esitettyjä Banco Popularin arvoja ilman oikaisuja ja oikaisujen kanssa. Unionin yleinen tuomioistuin ei kuitenkaan voi sen perusteella, että niiden asiantuntijoiden laskelmien tulokset toimitetaan tarkistuksen jälkeen ilman muita selityksiä käytetystä menetelmästä ja tehtyjen oikaisujen luonteesta, ymmärtää tämän väitteen ulottuvuutta.

278 Taulukosta voidaan esimerkiksi nähdä, että täydentävän asiantuntijalausunnon ”omaisuuserien arvon oikaisua” vastaava rivi johti 5,2–7,9 miljardin euron vaihteluväliin ja että sama arvo ”oikaisun jälkeen” on 8,2–11 miljardia euroa. Kantajat eivät esitä mitään selitystä näille eroille.

279 Kolmanneksi kantajat esittävät vastauskirjelmässään erityisiä väitteitä, joilla ne riitauttavat Deloitten tiettyjen omaisuuseräluokkien arvioinnissa käyttämän menetelmän.

280 Kantajat väittävät, että Deloitte myönsi toisessa arvostuksessa, että se ei käyttänyt diskontattujen kassavirtojen (Discounting Cash Flows) menetelmää ja että se käytti soveltumatonta menetelmää, nimittäin kansainvälistä tilinpäätösstandardia IFRS 9 (International Financial Reporting Standard), joka koskee rahoitusinstrumenttien kirjanpitoa.

281 Toisessa arvostuksessa Deloitte totesi lainojen ja saamisten osalta seuraavaa:

”Tämän salkun tapauksessa ei ole ollut mahdollista soveltaa diskontattujen kassavirtojen mallintamista koskevaa lähestymistapaa, joka olisi riittävän vahva. Sen sijaan harkitsimme käytettävissä olevien tietojen ja ajan perusteella kahta lähestymistapaa arvostukseen:

’alhaalta ylöspäin’ suuntautuva lähestymistapa, jota mukautetaan odotettujen tappioiden osalta ja jossa otetaan huomioon tiedot pankin vastuista maksukyvyttömyyshetkellä, maksukyvyttömyyden todennäköisyys koko elinkaaren aikana (arvioitu tiettynä ajankohtana ilmoitetusta maksukyvyttömyyden todennäköisyydestä) sekä tappio-osuus ja jossa oikaistaan parametrit markkinoiden vertailuarvojen, tappio-osuuteen liittyvien Espanjan keskuspankin vertailuarvojen ja Deloitten analyysin perusteella konservatiivisten oletusten mukaisesti. Tämä lähestymistapa kuvastaa lähinnä tapaa, jolla ostajana toimiva pankki hoitaisi salkkuja tulevaisuudessa – –”

282 Deloitte totesi, että sen menetelmä lainojen ja saamisten taloudellisen arvon laskemiseksi oli arvioida odotettavissa oleva luottotappio, ja selitti parametrit, jotka valittiin maksukyvyttömyysriskin ja maksukyvyttömyyden todennäköisyyksien määrittämiseksi.

283 Tämän menetelmän voidaan katsoa olevan teknisten sääntelystandardien mukainen.

284 Tältä osin on todettava, että lainojen ja saatavien arvostamiseen liittyy epävarmuustekijöitä, jotka selitetään delegoidun asetuksen 2018/345 8 artiklan a alakohdassa toistettujen teknisten sääntelystandardien 8 artiklan a alakohdassa, jonka mukaan:

”Arvioijan on erityisesti keskityttävä aloihin, jotka ovat alttiita merkittävälle arvostuksen epävarmuudelle, jolla on merkittävä vaikutus kokonaisarvostukseen. Näitä aloja varten arvioijan on toimitettava arvostuksen tulokset piste-estimointia soveltamalla määritettyjen edustavimpien arvioiden ja tarpeen mukaan arvojen vaihteluvälien muodossa, kuten 2 artiklan 3 kohdassa säädetään. Näihin aloihin sisältyvät seuraavat:

a) lainat tai lainasalkut, joista odotetut kassavirrat riippuvat vastapuolen kyvystä, halukkuudesta tai kannustimesta velvoitteen suorittamiseksi, jos kyseiset odotukset perustuvat oletuksiin, jotka liittyvät laiminlyöntien tasoihin, maksukyvyttömyyden todennäköisyyksiin, tappio-osuuteen (LGD) tai välineen ominaispiirteisiin erityisesti silloin, kun lainasalkkujen tappioiden toteutuminen antaa tästä näyttöä”.

285 Lisäksi Deloitte selitti toisen arvostuksen liitteen 2 sivuilla 4–11 tekemiään oikaisuja lainojen ja saamisten arvostukseen erityisesti maksukyvyttömyysriskien osalta. Kantajat eivät esitä väitteitä näiden oikaisujen riitauttamiseksi.

286 Kantajat myöntävät lisäksi, että Deloitte ei voinut käytettävissä olleen rajallisen ajan vuoksi tehdä kattavaa ja vakuuttavaa analyysia diskontattujen kassavirtojen osalta.

287 Mitä tulee väitteisiin, joiden mukaan IFRS 9, joka on kirjanpitostandardi, ei ollut sopiva, riittää, kun todetaan Deloitten ilmoittaneen toisessa arvostuksessa, että ”vaikka ymmärrämme, että uusi IFRS 9 -standardi lisää varauksia, tämä ei muuta tässä tapauksessa tehtyjä laskelmia”. Tästä seuraa, että Deloitte ei ole käyttänyt tätä menetelmää ja että kantajien väitteet ovat perusteettomia.

288 Oikeudellisia riskejä koskevien varausten oikaisujen arvioinnin osalta on todettava, että kantajien tekemä vertailu toisen ja kolmannen arvostuksen välillä, joka tehtiin riidanalaisen päätöksen tekemisen jälkeen, ei ole relevantti. Riittää, kun todetaan, että kolmas arvostus suoritettiin eri menetelmällä ja eri tarkoitusta varten kuin toinen arvostus. Vertailu Bankian lehtiartikkelin perusteella suorittamaan arviointiin ei myöskään ole merkityksellinen, varsinkaan kun ei ole ilmoitettu, kattoiko tämä arviointi kaikki toisessa arvostuksessa analysoidut oikeudelliset riskit, eikä myöskään sitä, olivatko tulokset todella vertailukelpoisia.

289 Kantajat myöntävät, että laskennallisten verosaamisten arvostaminen on epävarmaa ja riippuu suuresti ostajasta. Ne katsovat, että Deloitten valitsema vaihteluväli on liian kapea, minkä olisi pitänyt osoittaa kriisinratkaisuneuvostolle ja komissiolle, että Deloitten lähestymistapa ei ollut asianmukainen ja että tämä vaihteluväli ei vastaa Banco Santanderin tekemää oikaisua.

290 Deloitte totesi erityisesti toista arvostusta koskevan liitteen sivulla 32, että suojaamattomien laskennallisten verosaamisten arvostaminen riippuu hankkijaosapuolesta, muun muassa siitä, onko se espanjalainen vai ulkomainen yritys, ja että jos hankkijaosapuoli on espanjalainen pankki, niiden perimiskelpoisuus ja kirjaaminen taseeseen riippuu Banco Popularin ja hankkijaosapuolen liiketoimintasuunnitelmista. Toisen arvostuksen liitteessä todetaan, että Deloitten tekemässä arviossa otetaan huomioon nämä erilaiset oletukset.

291 Kantajat eivät selitä, miten Deloitten esiin tuomat epävarmuustekijät oikeuttavat erilaiset oikaisut parhaassa ja huonoimmassa skenaariossa. Vastauskirjelmän liitteenä olevassa täydentävässä asiantuntijalausunnossa asiantuntija toteaa ainoastaan, että tämä vaihteluväli on ”yllättävä”. Lisäksi on muistutettava, että vertailu Banco Santanderin tekemiin oikaisuihin ei ole merkityksellinen.

292 Aineettomien omaisuuserien arvostuksen osalta kantajat väittävät, että Deloitte ei ole antanut taloudellista arvoa aineettomille omaisuuserille, jotka liittyvät ydintalletuksiin (Core Deposit Intangibles), vaikka nostot koskivat todennäköisesti vähiten stabiileja talletuksia, eikä tavaramerkille Banco Popular, vaikka se tunnusti vähäisen arvon tavaramerkille Banco Pastor. Kantajien mukaan tämä lähestymistapa riitti sen toteamiseen, että toinen arvostus oli epäluotettava.

293 Toisaalta Deloitte arvioi toisessa arvostuksessa, että mahdollinen ostaja ei antaisi arvoa ydintalletuksiin liittyville aineettomille hyödykkeille, koska talletuksia oli arviointipäivänä nostettu merkittävästi.

294 On huomattava, että kun otetaan huomioon likviditeetin ulosvirtauksen laajuus sinä päivänä, jona toinen arvostus suoritettiin, ei ole mitään näyttöä kantajien väitteen tueksi, jonka mukaan suurin osa vakaista talletuksista olisi jäänyt pankkiin.

295 Toisaalta Deloitte selitti Banco Popularin liikearvon osalta, että potentiaalinen ostaja ei antaisi mitään arvoa jo olemassa olevalle liikearvolle, koska se ei ole yksilöitävissä oleva omaisuuserä liiketoimintojen yhdistämisen yhteydessä. Se totesi, että koska Banco Pastor -brändi on vahva Galiciassa, sillä on arvoa kolmannelle osapuolelle ja että se oli arvioinut arvojen vaihteluvälin soveltamalla rojaltimenetelmää, joka on laajimmin käytetty menetelmä brändien arvioinnissa.

296 Kantajat eivät esitä mitään erityisiä perusteluja näiden selitysten kyseenalaistamiseksi.

297 Yhteisyritysten, tytäryhtiöiden ja osakkuusyhtiöiden arvostuksen osalta kantajat toteavat ainoastaan, että tosiseikkojen tapahtuma-ajan arviointikertomusten sekä todellisten tai väitettyjen liiketoimien perusteella Deloitten käyttämä määrä on aliarviointi ja että kohtuullinen arvio olisi 1,5 miljardia euroa.

298 Riittää, kun todetaan yhtäältä, että kantajat eivät ole osoittaneet, mihin tämä arvio perustuu, ja toisaalta, että näiden väitteiden perusteella ei voida yksilöidä Deloitten toisessa arvostuksessa tekemiä virheitä.

299 Lisäksi on muistutettava, että Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 21 artiklan ja unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 76 artiklan d alakohdan mukaan kanteessa on mainittava riidan kohde ja yhteenveto seikoista, joihin kanne perustuu. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksenä on, että ne olennaiset tosiseikat ja oikeudelliset seikat, joihin kanne perustuu, käyvät ilmi ainakin pääpiirteittäin itse kannekirjelmän tekstistä, kunhan ne on esitetty johdonmukaisesti ja ymmärrettävästi. Vaikka kannekirjelmän tekstiosaa voidaan tukea ja täydentää tietyiltä osin viittaamalla kannekirjelmän liitteenä olevien asiakirjojen kohtiin, sillä, että viitataan yleisluonteisesti muihin asiakirjoihin, vaikka ne olisivat kannekirjelmän liitteinä, ei voida korjata sitä, että itse kannekirjelmässä ei ole mainittu olennaisia oikeudellisia perusteita ja perusteluja, jotka siinä on edellä mainittujen määräysten mukaan mainittava (ks. tuomio 17.9.2007, Microsoft v. komissio, T-201/04, EU:T:2007:289, 94 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 5.10.2020, HeidelbergCement ja Schwenk Zement v. komissio, T-380/17, EU:T:2020:471, 92 kohta (ei julkaistu) oikeuskäytäntöviittauksineen). Lisäksi unionin yleisen tuomioistuimen asiana ei ole etsiä ja tunnistaa liitteistä oikeudellisia perusteita ja perusteluja, joihin kanteen voitaisiin katsoa perustuvan, koska liitteillä on puhtaasti todistuksellinen ja välineellinen tehtävä (ks. tuomio 17.9.2007, Microsoft v. komissio, T-201/04, EU:T:2007:289, 94 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 24.9.2019, Alankomaat ym. v. komissio, T-760/15 ja T-636/16, EU:T:2019:669, 114 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; ks. vastaavasti myös tuomio 11.9.2014, MasterCard ym. v. komissio, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

300 Koska vastauskirjelmässä ei ole esitetty perusteluja, kantajien yleisiä viittauksia siihen liitettyyn täydentävään asiantuntijalausuntoon ei voida tutkia.

301 On syytä huomata, että Deloitte on selostanut toisessa arvostuksessa kunkin omaisuuseräluokan osalta niiden arvostuksessa käytetyt menetelmät ja epävarmuustekijät, jotka oikeuttavat tehdyt oikaisut. Edellä esitetystä seuraa, että kantajien väitteillä ei kyseenalaisteta oikaisuja, jotka Deloitte teki toisessa arvostuksessa Banco Popularin eri omaisuuseräluokkien osalta, eikä niiden perusteella voida päätellä, että toinen arvostus ei ollut asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla ”oikeudenmukainen, varovainen ja realistinen”.

302 Toissijaisesti kantajat väittävät myös, että Deloitten toisessa arvostuksessa tekemä arviointi johti neljän keskeisen tekijän osalta, joihin sovellettava arvostusmenetelmä ei vaikuttanut, Banco Popularin aliarvostukseen 4,8–5 miljardilla eurolla. Kantajat vetoavat laskennallisen verosaamisen oikaisemiseen, aineettomien hyödykkeiden, erityisesti ydintalletuksiin liittyvien aineettomien hyödykkeiden, huomioon ottamatta jättämiseen, oikeudellisten riskien yliarviointiin ja toiseen arvostukseen sisältyvien yhteisyritysten, tytäryhtiöiden ja osakkuusyhtiöiden arvon aliarviointiin.

303 Tältä osin on riittävää todeta, että kantajat vertailevat ainoastaan toisessa arvostuksessa esitettyjä arvioita ja niiden täydentävässä asiantuntijalausunnossa esitettyjä arvioita. Toisaalta ne eivät selitä, miksi arviointimenetelmällä ei olisi merkitystä näiden neljän omaisuuseräluokan arvostamisessa.

304 Näin ollen toinen väite on hylättävä.

Kolmas väite, joka koskee toisessa arvostuksessa käytettyä vaihteluväliä

305 Kantajat väittävät, että toisessa arvostuksessa käytetyn vaihteluvälin suuruuden ja sen, että se poikkesi Banco Popularin nettovarallisuuden viimeaikaisista arvioinneista, olisi pitänyt varoittaa kriisinratkaisuneuvostoa ja komissiota siitä, että tämä arvostus ei ollut ”oikeudenmukainen, varovainen ja realistinen” eikä tarjonnut luotettavaa perustaa kriisinratkaisumääräyksen antamiselle.

306 Tältä osin on muistettava, että Deloitte totesi toisessa arvostuksessa, että sen arvioinnin tulos vaihteli 1,3 miljardin euron ja –8,2 miljardin euron välillä, ja edustavin arvio oli tämän vaihteluvälin sisällä –2 miljardia euroa.

307 Kantajat väittävät ensinnäkin, että toisessa arvostuksessa ilmoitetun vaihteluvälin suuruus osoittaa, ettei se ollut luotettava.

308 On todettava, että vaihteluvälin laajuus on perusteltavissa toisessa arvostuksessa käytetyllä menetelmällä.

309 Toisessa arvostuksessa käytetyn menetelmän osalta Deloitte totesi käyttäneensä ryhmäkohtaista lähestymistapaa, jossa kunkin saamis- ja velkaluokan kirjanpitoarvoja oikaistiin tappioiden tai voittojen ja muiden sellaisien oikaisujen, joita ostajaosapuoli voisi soveltaa arvoon, arvioimiseksi. Se laati kullekin omaisuus- ja velkaerälle arvioinnin vaihteluvälin.

310 Tämä menetelmä on delegoidun asetuksen 2018/345 2 artiklan 3 kohtaan sisältyvän teknisten sääntelystandardien 2 artiklan 3 kohdan mukainen; sen mukaan:

”Arvioijan on määritettävä soveltamalla piste-estimointia perusteltu edustavin arvionsa kyseessä olevan omaisuus- tai velkaerän tai niiden yhdistelmän arvosta. Arvostuksen tulokset voidaan tarvittaessa esittää myös arvojen vaihteluvälien muodossa.”

311 Näin ollen laskemalla yhteen kunkin omaisuus- tai velkaerän pienimmät arvot saatiin vaihteluvälin alin arvio ja laskemalla yhteen suurimmat arvot saatiin vaihteluvälin korkein arvio. Tämä menetelmä selittääkin toisessa arvostuksessa käytetyn laajan vaihteluvälin. On myös huomattava, että ensimmäisen väitteen analyysi osoittaa, että luovutusarvon määrittäminen perustuu arvioihin, joihin liittyy tiettyjä epävarmuustekijöitä, joiden vuoksi on perusteltua esittää tulokset vaihteluvälinä.

312 Lisäksi, kuten komissio huomauttaa, kun otetaan huomioon Banco Popularin koko taseen koko, joka on yli 130 miljardia euroa, vaihteluvälin kahden arvon välinen ero on vain noin 7 prosenttia taseesta.

313 Kantajat väittävät vastauksessaan, ettei tällä vertailulla ole merkitystä ja että vaihteluvälin eli 9,5 miljardin euron suuruusluokkaa on verrattava Banco Popularin nettovarojen arvoon eli 10,78 miljardiin euroon.

314 Tältä osin on huomattava, että komission viittauksella Banco Popularin taseen kokoon ei ole tarkoitus arvioida vaihteluvälin tarkkuutta vaan ainoastaan suhteuttaa sen kokoa. Toisaalta Deloitten käyttämien parhaan ja huonoimman arvostusskenaarion välinen ero ei ole verrattavissa Banco Popularin nettovarallisuuden kirjanpitoarvoon.

315 Toiseksi kantajat toteavat, että Banco Popular oli läpäissyt vuoden 2016 stressitestin ja että vaikka Banco Popularilla oli likviditeettiongelmia, sen nettovarallisuus oli 31.3.2017 10,78 miljardia euroa ja sen franchising-järjestelyjen piiriin kuuluviin pieniin ja keskisuuriin yrityksiin (pk-yrityksiin) liittyvä ydinliiketoiminta oli edelleen kannattavaa.

316 Tältä osin on yhtäältä riittävää todeta, että Banco Popularin vuoden 2016 stressitesti, joka julkaistiin heinäkuussa 2016, koskee näin ollen Banco Popularin tilannetta useita kuukausia ennen kriisinratkaisumääräyksen antamista eikä sen voida katsoa antavan mitään viitteitä Banco Popularin taloudellisesta kehityksestä. Toiseksi viittaus nettovarallisuuteen ei ole merkityksellinen, koska se kuvastaa ainoastaan Banco Popularin kirjanpitoarvoa eikä luovutusarvoa kriisinratkaisun ajankohtana.

317 Sen vuoksi kolmas väite on hylättävä.

318 Kaikesta edellä esitetystä ilmenee, että kantajat eivät ole osoittaneet, että toinen arvostus ei ollut asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla ”oikeudenmukainen, varovainen ja realistinen”.

319 On todettava, että komissio ei ole tehnyt ilmeistä arviointivirhettä hyväksyessään kriisinratkaisumääräyksen siltä osin kuin se perustui toiseen arvostukseen.

320 Neljäs kanneperuste on näin ollen hylättävä perusteettomana.

Kuudes kanneperuste, joka koskee kuulluksi tulemista koskevan oikeuden loukkaamista

321 Kantajat väittävät, että komissio loukkasi niiden oikeutta tulla kuulluksi, kun se teki riidanalaisen päätöksen antamatta niille mahdollisuutta esittää huomautuksia. Ne väittävät, että niitä ei kuultu kriisinratkaisumenettelyn aikana, vaikka riidanalainen päätös vaikutti niiden etuihin suoraan ja erikseen. Komissiolla on velvollisuus varmistaa, että kantajia kuullaan perusoikeuskirjan 41 artiklan mukaisesti, vaikka asetuksessa N:o 806/2014 ei siitä säädetäkään.

322 Ne katsovat, että jos kriisinratkaisuneuvosto ja komissio olisivat kunnioittaneet niiden oikeutta tulla kuulluksi, ne olisivat voineet esittää hyödyllisiä huomautuksia lyhyelläkin varoitusajalla. Kantajat olisivat voineet käsitellä kysymystä Banco Popularin oikeasta arvosta, ja neljännessä kanneperusteessa esitetyn näytön perusteella on todennäköistä, että kriisinratkaisuneuvosto tai komissio olisi ottanut erilaisen kannan Banco Popularin arvostukseen, mikä olisi johtanut riidanalaisessa päätöksessä hyväksytystä poikkeavan kriisinratkaisumääräyksen antamiseen.

323 Komissio väittää, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklassa säädetty menettely johtaa yleisesti sovellettavan toimenpiteen toteuttamiseen kriisinratkaisutoimen kohteena olevan laitoksen osakkeenomistajien ja velkojien osalta ja että perusoikeuskirjan 41 artiklaa ei voida soveltaa. Toissijaisesti se katsoo, että se, että kantajille ei annettu tilaisuutta tulla kuulluksi, on perusteltua perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan nojalla.

324 On huomattava, että perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan a alakohdassa määrätään, että hyvää hallintoa koskevaan oikeuteen sisältyy jokaisen oikeus tulla kuulluksi ennen kuin häntä vastaan ryhdytään yksittäiseen toimenpiteeseen, joka vaikuttaa häneen epäedullisesti.

325 Oikeus tulla kuulluksi takaa jokaiselle henkilölle tilaisuuden esittää hallintomenettelyn aikana hyödyllisellä ja tehokkaalla tavalla kantansa ennen sellaisen päätöksen tekemistä, joka saattaa vaikuttaa hänen intresseihinsä epäedullisesti. Lisäksi on täsmennettävä, että oikeudella tulla kuulluksi on kaksi tavoitetta. Yhtäältä sillä edistetään mahdollisimman täsmällistä ja virheetöntä asiakirja-aineiston tutkintaa ja tosiseikkojen toteamista, ja toisaalta sillä varmistetaan asianomaisen tehokas suojelu. Oikeudella tulla kuulluksi pyritään erityisesti takaamaan, että henkilöön epäedullisesti vaikuttavat päätökset tehdään tietoisina kaikista asiaan vaikuttavista seikoista, ja sen tavoitteena on erityisesti, että toimivaltaiset viranomaiset voivat korjata virheen tai asianosainen voi esittää sellaisia seikkoja, jotka koskevat hänen henkilökohtaista tilannettaan ja jotka tukevat sitä, että päätös tehdään, että sitä ei tehdä tai että sillä on tietty sisältö (ks. tuomio 4.6.2020, EUH v. De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, 68 ja 69 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

326 Huomautettakoon, että unionin tuomioistuin on painottanut kuulluksi tulemista koskevan oikeuden merkitystä ja sitä, että unionin oikeusjärjestyksessä sen ulottuvuus on erittäin laaja, ja katsonut, että tätä oikeutta on sovellettava kaikissa menettelyissä, jotka voivat johtaa tietylle henkilölle vastaiseen päätökseen. Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan tätä oikeutta on kunnioitettava silloinkin, kun sovellettavissa oikeussäännöissä ei nimenomaisesti säädetä tällaisesta muodollisuudesta (ks. tuomio 22.11.2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, 85 ja 86 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; tuomio 18.6.2020, komissio v. RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, 67 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 7.11.2019, ADDE v. parlamentti, T-48/17, EU:T:2019:780, 89 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

327 Kun otetaan huomioon puolustautumisoikeuksia koskevan periaatteen luonne unionin oikeuden perustavanlaatuisena yleisenä periaatteena, sen soveltamista ei näin ollen voida sulkea pois eikä rajoittaa asetuksen säännöksillä ja sitä on näin ollen kunnioitettava sekä silloin, kun ei ole olemassa mitään erityistä lainsäädäntöä, että silloin, kun on olemassa lainsäädäntöä, jossa itsessään ei oteta huomioon mainittua periaatetta (ks. tuomio 18.6.2014, Espanja v. komissio, T-260/11, EU:T:2014:555, 62 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

328 Ensinnäkin on huomattava, että kriisinratkaisuneuvoston hyväksymä kriisinratkaisumääräys koskee Banco Popularin kriisinratkaisua, joten Banco Popularia on pidettävä henkilönä, jonka osalta on toteutettu yksittäinen toimenpide ja jonka oikeus tulla kuulluksi taataan perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan a alakohdassa.

329 Näin ollen on otettava huomioon, ettei kriisinratkaisumääräystä, joka ei ole kantajia vastaan tehty yksittäinen päätös, eikä myöskään riidanalaista päätöstä, jolla tämä kriisinratkaisumääräys hyväksytään, ole osoitettu kantajille.

330 On kuitenkin huomattava, että asetuksen N:o 806/2014 21 artiklan 1 kohdan mukaan kriisinratkaisuneuvosto voi käyttää valtuuksia alaskirjata tai muuntaa Banco Popularin pääomainstrumentteja.

331 Näin ollen kriisinratkaisuneuvoston kriisinratkaisumääräyksen antamiseksi noudattama menettely, vaikka se ei olisikaan yksittäinen menettely kantajia vastaan, voi johtaa sellaisen toimenpiteen hyväksymiseen, joka saattaa vaikuttaa epäedullisesti kantajien intresseihin Banco Popularin pääomainstrumenttien haltijoina.

332 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä, johon viitataan edellä 326 kohdassa, on kuitenkin tulkittu oikeutta tulla kuulluksi laajasti siten, että se taataan jokaiselle henkilölle sellaisen menettelyn aikana, joka saattaa vaikuttaa hänen intresseihinsä epäedullisesti.

333 Lisäksi asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 121 perustelukappaleen mukaan asetuksessa kunnioitetaan perusoikeuksia ja otetaan huomioon etenkin perusoikeuskirjassa tunnustetut oikeudet, vapaudet ja periaatteet sekä oikeus puolustukseen, ja se olisi pantava täytäntöön mainittujen oikeuksien ja periaatteiden mukaisesti. Toisaalta missään asetuksen N:o 806/2014 säännöksessä ei nimenomaisesti suljeta pois tai rajoiteta asianomaisen yhteisön osakkeenomistajien tai pääomainstrumenttien haltijoiden oikeutta tulla kuulluksi kriisinratkaisumenettelyn aikana.

334 Tältä osin on huomattava, että kantajat eivät esitä asetusta N:o 806/2014 koskevaa lainvastaisuusväitettä siltä osin kuin siinä ei säädetä pääomainstrumenttien haltijoiden etukäteen kuulemisesta ennen kriisinratkaisumääräyksen antamista. Ne väittävät, että perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan a alakohdan nojalla niille olisi pitänyt myöntää oikeus tulla kuulluksi Banco Popularin kriisinratkaisumenettelyn yhteydessä.

335 Jos kriisinratkaisutoimen kohteena olevan yhteisön osakkeenomistajat ja velkojat voivat käyttää oikeutta tulla kuulluksi kriisinratkaisumenettelyn yhteydessä, tämän oikeuden käyttämiselle voidaan kuitenkin asettaa rajoituksia perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan mukaisesti.

336 Perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdassa määrätään seuraavaa:

”Tässä perusoikeuskirjassa tunnustettujen oikeuksien ja vapauksien käyttämistä voidaan rajoittaa ainoastaan lailla sekä kyseisten oikeuksien ja vapauksien keskeistä sisältöä kunnioittaen. Suhteellisuusperiaatteen mukaisesti rajoituksia voidaan säätää ainoastaan, jos ne ovat välttämättömiä ja vastaavat tosiasiallisesti unionin tunnustamia yleisen edun mukaisia tavoitteita tai tarvetta suojella muiden henkilöiden oikeuksia ja vapauksia.”

337 Unionin tuomioistuin on katsonut, että perusoikeudet, kuten puolustautumisoikeuksien kunnioittaminen, ei ole ehdoton periaate, vaan sitä voidaan rajoittaa, kunhan rajoitukset tosiasiassa palvelevat yleisen edun mukaisia kyseisellä toimenpiteellä tavoiteltuja tavoitteita eikä niillä puututa näin suojattuihin oikeuksiin tavoitellun päämäärän kannalta suhteettomasti ja tavalla, jota ei voida hyväksyä ja jolla loukattaisiin näiden oikeuksien keskeistä sisältöä (ks. tuomio 10.9.2013, G. ja R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, 33 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 20.12.2017, Prequ’Italia, C-276/16, EU:C:2017:1010, 50 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

338 Tästä seuraa, että se, että kriisinratkaisuneuvosto ja komissio eivät kuulleet kantajia niiden ominaisuudessa Banco Popularin pääomainstrumenttien haltijoina kriisinratkaisumenettelyn yhteydessä, oli perusteltavissa.

339 On muistettava, että kriisinratkaisuneuvosto katsoi kriisinratkaisumääräyksen 4.2 artiklassa, että Banco Popularin kriisinratkaisu oli välttämätön ja oikeasuhteinen asetuksen N:o 806/2014 14 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen kahden tavoitteen saavuttamiseksi eli rahoitusvakauteen kohdistuvien merkittävien kielteisten vaikutusten välttämiseksi ja Banco Popularin kriittisten toimintojen jatkuvuuden varmistamiseksi. Se totesi, että Banco Popularin likvidaatio tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä ei olisi mahdollistanut näiden tavoitteiden saavuttamista samassa laajuudessa. Riidanalaisessa päätöksessä komissio nimenomaisesti hyväksyi kriisinratkaisuneuvoston esittämät perustelut yleisen edun mukaisen kriisinratkaisutoimen tarpeellisuudelle.

340 Tässä tapauksessa kantajien kuulluksi tulemista koskevan oikeuden rajoittamista voidaan perustella yhtäältä rahoitusmarkkinoiden vakautta koskevalla tavoitteella ja toisaalta tarpeella varmistaa Banco Popularin kriisinratkaisun, joka oli toteutettava nopeasti, tehokkuus.

341 Ensinnäkin olisi huomattava, että useissa asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan perustelukappaleissa, erityisesti johdanto-osan 12, 58 ja 61 perustelukappaleessa, todetaan, että rahoitusmarkkinoiden vakaus on yksi kyseisellä asetuksella perustettujen kriisinratkaisumekanismien tavoitteista.

342 Lisäksi asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 5 kohdan mukaan kriisinratkaisutoimea on pidettävä yleisen edun mukaisena, jos se on tarpeen yhden tai useamman sellaisen 14 artiklassa tarkoitetun kriisinratkaisutavoitteen saavuttamiseksi, jota ei voitaisi saavuttaa samassa laajuudessa tavanomaisten maksukyvyttömyysmenettelyjen mukaisella yhteisön likvidaatiolla, ja jos kriisinratkaisutoimi on oikeassa suhteessa kyseisiin tavoitteisiin. Asetuksen N:o 806/2014 14 artiklassa tarkoitettuja kriisinratkaisutavoitteita ovat muun muassa ”välttää merkittävien haitallisten vaikutusten aiheutuminen rahoitusvakaudelle, erityisesti estämällä häiriöiden leviäminen muun muassa markkinoiden perusrakenteisiin ja ylläpitämällä markkinakuria” sekä ”suojata julkisia varoja huolehtimalla siitä, että turvautuminen poikkeukselliseen julkiseen rahoitustukeen on mahdollisimman vähäistä”.

343 Unionin tuomioistuin huomautti tältä osin, että finanssipalveluilla on keskeinen rooli unionin taloudessa. Pankit ja luottolaitokset ovat eri markkinoilla toimintaansa harjoittavien yritysten olennainen rahoituslähde. Pankit ovat lisäksi usein tiiviissä vuorovaikutuksessa, ja monilla niistä on kansainvälistä toimintaa. Tästä syystä yhden tai useamman pankin toimintakyvyttömyys saattaa levitä nopeasti muihin pankkeihin niin kyseisessä jäsenvaltiossa kuin muissakin jäsenvaltioissa. Tämä puolestaan saattaa johtaa kielteisiin seurannaisvaikutuksiin talouden muilla sektoreilla (tuomio 19.7.2016, Kotnik ym., C-526/14, EU:C:2016:570, 50 kohta; tuomio 20.9.2016, Ledra Advertising ym. v. komissio ja EKP, C-8/15 P–C-10/15 P, EU:C:2016:701, 72 kohta ja tuomio 25.3.2021, Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, 108 kohta).

344 Unionin tuomioistuin on katsonut, että tavoitetta taata rahoitusjärjestelmän vakaus ja samalla välttää julkisten menojen liiallinen kasvu ja minimoida kilpailun vääristymät on pidettävä ensisijaisen yleisen edun mukaisena (tuomio 19.7.2016, Kotnik ym., C-526/14, EU:C:2016:570, 69 kohta).

345 Lisäksi Euroopan ihmisoikeustuomioistuin katsoi 1.4.2004 antamassaan tuomiossa Camberrow MM5 AD v. Bulgaria (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799, 6 kohta), että taloudellisesti arkaluonteisilla aloilla, kuten pankkijärjestelmän vakauden alalla, valtioilla on laaja harkintavalta

ja että sen vuoksi se, ettei osakkeenomistaja voinut osallistua pankin myyntiin johtavaan menettelyyn, ei ollut kohtuutonta suhteessa oikeutettuihin tavoitteisiin, jotka koskevat velkojien oikeuksien suojelua ja pankin maksukyvyttömyyden asianmukaisen hallinnon säilyttämistä.

346 On myös mainittava tuomio 8.11.2016, Dowling ym. (C-41/15, EU:C:2016:836), joka on annettu niiden takeiden yhteensovittamisesta samanveroisiksi, joita jäsenvaltioissa vaaditaan [SEUT 54 artiklan toisessa kohdassa] tarkoitetuilta yhtiöiltä niiden jäsenten sekä ulkopuolisten etujen suojaamiseksi osakeyhtiöitä perustettaessa sekä niiden pääomaa säilytettäessä ja muutettaessa, 13.12.1976 annetun toisen neuvoston direktiivin 77/91/ETY (EYVL 1977, L 26, s. 1) 8, 25 ja 29 artiklan tulkintaa koskevan ennakkoratkaisupyynnön johdosta. Kyseisessä asiassa oli kyse poikkeustoimenpiteestä, jolla kansalliset viranomaiset pyrkivät osakepääomaa korottamalla välttämään tällaisen yhtiön kaatumisen, joka voisi ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan uhata unionin rahoitusvakautta. Unionin tuomioistuin katsoi, että toisella direktiivillä 77/91 osakeyhtiön osakkeenomistajille ja velkojille annettava, tämän osakepääomaa koskeva suoja ei ulottunut jäsenvaltion talouden ja rahoitusjärjestelmän vakavan häiriön tilanteessa toteutettuun kansalliseen toimenpiteeseen, jolla pyrittiin lieventämään kyseessä olevan yhtiön oman pääoman riittämättömyydestä unionin rahoitusvakaudelle aiheutuvaa järjestelmäriskiä (tuomio 8.11.2016, Dowling ym., C-41/15, EU:C:2016:836, 50 kohta). Unionin tuomioistuin lisäsi, että toisen direktiivin 77/91 säännökset eivät näin ollen olleet esteenä osakeyhtiön osakepääomaa koskevalle poikkeustoimenpiteelle, jonka kansalliset viranomaiset olivat toteuttaneet jäsenvaltion talouden ja rahoitusjärjestelmän vakavan häiriön tilanteessa ilman kyseisen yhtiön yhtiökokouksen hyväksyntää tarkoituksenaan välttää järjestelmäriski ja turvata unionin rahoitusvakaus (ks. tuomio 8.11.2016, Dowling ym., C-41/15, EU:C:2016:836, 51 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

347 Näitä näkökohtia sovelletaan analogisesti asetuksen N:o 806/2014 mukaisen kriisinratkaisumenettelyn kohteena olleen pankin pääomainstrumenttien entisten haltijoiden, kuten kantajien, tilanteeseen.

348 Edellä esitetystä seuraa, että asetuksella N:o 806/2014 käyttöön otetulla ja sen 18 artiklassa kuvatulla kriisinratkaisumenettelyllä on perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu yleisen edun mukainen tavoite eli rahoitusmarkkinoiden vakauden turvaaminen, millä voidaan perustella kuulluksi tulemista koskevan oikeuden rajoittaminen.

349 Nyt esillä olevassa asiassa on todettava, että kantajat eivät kiistä sitä, että Banco Popularin kriisinratkaisumenettely oli asetuksen N:o 806/2014 14 artiklassa tarkoitetun rahoitusvakauden varmistamista koskevan tavoitteen mukainen.

350 Tältä osin kriisinratkaisuneuvosto selitti kriisinratkaisumääräyksen 4.4.2 artiklassa, että se oli eri tekijöiden perusteella tullut siihen tulokseen, että Banco Popularin tilanteeseen liittyi kasvava riski Espanjan rahoitusvakauteen kohdistuville huomattaville haitallisille vaikutuksille. Näihin tekijöihin kuuluvat ensinnäkin Banco Popularin koko ja se merkitys, joka sillä on Espanjan kuudenneksi suurimman pankkikonsernin emoyhtiönä, jonka kokonaisvarat ovat 147 miljardia euroa ja jonka Espanjan keskuspankki nimesi vuonna 2017 systeemisesti merkittäväksi laitokseksi. Kriisinratkaisuneuvosto totesi erityisesti, että Banco Popular oli yksi Espanjan tärkeimmistä markkinatoimijoista, jolla oli merkittävä markkinaosuus pk-yrityssegmentillä, ja että sillä oli suhteellisen suuri markkinaosuus talletuksista (lähes 6 prosenttia) ja suuri määrä vähittäisasiakkaita (n. 1,4 miljoonaa) eri puolilla Espanjaa. Toiseksi kriisinratkaisuneuvosto otti huomioon Banco Popularin liiketoiminnan luonteen, joka perustui kaupalliseen pankkitoimintaan ja keskittyi pääasiassa rahoituksen, säästöjen hallinnoinnin ja palvelujen

tarjoamiseen yksityishenkilöille, perheille ja yrityksille (pk-yritykset mukaan lukien). Kriisinratkaisuneuvoston mukaan Banco Popularin liiketoimintamallin samankaltaisuus muiden espanjalaisten liikepankkien liiketoimintamallin kanssa saattoi vaikuttaa epäsuorasti myös näihin pankkeihin, joiden voidaan katsoa joutuvan kohtaamaan samat vaikeudet.

351 On myös huomattava, että kriisinratkaisumääräyksen toinen tavoite, Banco Popularin kriittisten toimintojen jatkuvuuden varmistaminen, on myös osa yleistä etua koskevaa tavoitetta, joka on rahoitusmarkkinoiden vakauden suojeleminen.

352 Direktiivin 2014/59 2 artiklan 1 kohdan 35 alakohdan mukaan laitoksen kriittisillä toiminnoilla tarkoitetaan ”toimintaa, palveluja tai toimintoja, joiden keskeytyminen todennäköisesti aiheuttaisi reaalitalouden kannalta elintärkeiden palvelujen häiriintymisen tai todennäköisesti häiritsisi rahoitusvakautta laitoksen tai konsernin koon tai markkinaosuuden, ulkoisten ja sisäisten sidosten, monitahoisuuden tai rajatylittävän toiminnan johdosta yhdessä tai useammassa jäsenvaltiossa erityisesti tämän toiminnan ja näiden palvelujen tai toimintojen korvattavuus huomioon ottaen”.

353 Tältä osin direktiivin 2014/59 täydentämisestä niiden olosuhteiden ja edellytysten määrittelemiseksi, joiden täyttyessä ylimääräisen rahoitusosuuden suorittamista jälkikäteen voidaan lykätä kokonaan tai osittain, ja perusteista, joiden mukaisesti määritetään kriittisten toimintojen sisältämä toiminta, palvelut ja toiminnot sekä ydinliiketoiminta-alueisiin sisältyvät liiketoiminta-alueet ja niihin liittyvät palvelut, 2.2.2016 annetun komission delegoidun asetuksen (EU) 2016/778 (EUVL 2016, L 131, s. 41) 6 artiklan 1 kohdassa säädetään kriittisiksi toiminnoiksi katsottavien toimintojen määrittelykriteereistä. Kyseessä on toiminto, jonka laitos tarjoaa kyseiseen laitokseen tai konserniin kuulumattomille kolmansille osapuolille ja jonka äkillisellä häiriintymisellä olisi todennäköisesti huomattavan kielteinen vaikutus kolmansiin osapuoliin tai joka aiheuttaisi todennäköisesti häiriöiden leviämisen tai heikentäisi markkinatoimijoiden yleistä luottamusta, koska kyse on kolmansille osapuolille järjestelmän kannalta merkittävästä toiminnosta sekä järjestelmän kannalta merkittävästä toiminnon tarjoavasta laitoksesta tai konsernista.

354 Asetuksen N:o 806/2014 14 artiklan 2 kohdan a alakohdassa säädetyllä tavoitteella varmistaa yhteisön, jota kriisinratkaisutoimi koskee, kriittisten toimintojen jatkuvuus pyritään välttämään näiden toimintojen keskeytyminen, joka todennäköisesti johtaisi häiriöihin paitsi kyseisillä markkinoilla myös koko unionin rahoitusvakauden kannalta.

355 Näin ollen kriisinratkaisutoimen, jolla pyritään säilyttämään tai palauttamaan ennalleen luottolaitoksen taloudellinen tilanne, erityisesti jos se on vaihtoehto sille, että luottolaitos asetetaan selvitystilaan, on katsottava tosiasiallisesti vastaavan unionin tunnustamaa yleisen edun mukaista tavoitetta.

356 Tältä osin kriisinratkaisuneuvosto totesi kriisinratkaisumääräyksen 4.2 artiklassa, että Banco Popularin kriisinratkaisu oli välttämätön ja oikeasuhteinen erityisesti Banco Popularin kriittisten toimintojen jatkuvuuden varmistamista koskevan tavoitteen saavuttamiseksi. Kriisinratkaisumääräyksen 4 artiklan 4 kohdassa kriisinratkaisuneuvosto yksilöi Banco Popularin kolme delegoidun asetuksen 2016/778 6 artiklassa tarkoitettua kriittistä toimintoa, jotka ovat talletusten kerääminen kotitalouksilta ja yrityksiltä, luotonanto pk-yrityksille ja käteismaksupalvelut.

357 Kantajat eivät esitä väitteitä näiden arvioiden riitauttamiseksi.

358 Edellä esitetyn perusteella on selvää, että Banco Popularin kriisinratkaisumenettelyllä pyrittiin perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuun yleiseen etuun liittyvään tavoitteeseen eli rahoitusmarkkinoiden vakauden varmistamiseen, mikä voi oikeuttaa kuulluksi tulemista koskevan oikeuden rajoittamisen.

359 Toiseksi unionin yleinen etu, erityisesti rahoitusmarkkinoiden vakauden säilyttämistä ja Banco Popularin kriittisten toimintojen jatkuvuuden varmistamista koskevien tavoitteiden saavuttaminen, edellyttää, että kun asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät, kriisinratkaisutoimi hyväksytään mahdollisimman pian.

360 Tältä osin asetuksen N:o 806/2014 useissa johdanto-osan perustelukappaleissa todetaan, että kriisinratkaisutoimi on tarpeen tullen toteutettava nopeasti. Näitä ovat asetuksen johdanto-osan 26, 31 ja 53 sekä erityisesti 56 perustelukappale, jossa säädetään, että kriisinratkaisuprosessi olisi pantava täytäntöön lyhyen ajan kuluessa, jotta rahoitusmarkkinoille ja taloudelle koituisi mahdollisimman vähän häiriötä.

361 Unionin tuomioistuin on tältä osin katsonut, että asetuksen N:o 806/2014 tavoitteena on sen johdanto-osan kahdeksannen perustelukappaleen mukaan sellaisten entistä tehokkaampien kriisinratkaisumekanismien käyttöön ottaminen, jotka ovat välttämättömiä, jotta voidaan välttää vahingot, joita on aiemmin aiheutunut pankkien kykenemättömyydestä jatkaa toimintaansa, ja jotta rahoitusvakautta ei vaarannettaisi, tällainen tavoite edellyttää nopeaa päätöksentekoa, kuten kyseisen asetuksen 18 artiklassa säädetyt lyhyet määräajat osoittavat (tuomio 6.5.2021, ABLV Bank ym. v. EKP, C-551/19 P ja C-552/19 P, EU:C:2021:369, 55 kohta).

362 Niinpä asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdassa todetaan muun muassa, että jos EKP katsoo, että yhteisö on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, sen on ilmoitettava tämä arviointi viipymättä komissiolle ja kriisinratkaisuneuvostolle. Saman artiklan 2 kohdassa säädetään, että jos kriisinratkaisuneuvosto itse suorittaa arvioinnin, sen on ilmoitettava arvionsa viipymättä EKP:lle. Jos kaikki sen 1 kohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät, kriisinratkaisuneuvosto hyväksyy kriisinratkaisumääräyksen, joka on asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 7 kohdan mukaisesti toimitettava komissiolle välittömästi sen jälkeen, kun se on hyväksytty. Tämän jälkeen komissiolla on 24 tuntia aikaa hyväksyä kriisinratkaisumääräys tai vastustaa sitä.

363 Tästä seuraa, että kun yhteisö täyttää kriisinratkaisutoimen antamisen edellytykset eli ensinnäkin on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, toiseksi kun on perusteetonta odottaa, että sen kykenemättömyys jatkaa toimintaansa olisi estettävissä kohtuullisessa ajassa vaihtoehtoisilla yksityisen sektorin toimenpiteillä tai valvontatoimilla, ja kolmanneksi kun kriisinratkaisu on tarpeen yhden tai useamman asetuksen N:o 806/2014 14 artiklassa tarkoitetun tavoitteen saavuttamiseksi, päätös on saman asetuksen 18 artiklan mukaan tehtävä hyvin nopeasti.

364 Näin ollen tässä tapauksessa kriisinratkaisumääräys oli annettava mahdollisimman pian sen jälkeen, kun EKP totesi, että Banco Popular oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, ja kun kriisinratkaisuneuvosto katsoi, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklassa säädetyt edellytykset täyttyivät.

365 Nopeaa päätöksentekoa perusteltiin tarpeella varmistaa Banco Popularin kriittisten toimintojen jatkuvuus ja välttää Banco Popularin tilanteen merkittävät kielteiset vaikutukset rahoitusmarkkinoihin, erityisesti estämällä leviämisriskit. Tässä tapauksessa Banco Popularin toimintakyvyttömyys ilmeni arkipäivänä, joten menettely oli saatettava päätökseen ja päätös oli tehtävä ennen markkinoiden avautumista 7.6.2017 aamulla.

366 Kuten julkisasiamies Campos Sánchez-Bordona totesi ratkaisuehdotuksensa ABLV Bank ym. v. EKP (C-551/19 P ja C-552/19 P, EU:C:2021:16) 80 kohdassa, nopeus, jolla kyseisten unionin toimielinten ja laitosten on tehtävä päätöksensä, on tarpeen, jottei pankin kriisinratkaisu vaikuttaisi kielteisesti rahoitusmarkkinoihin, ja nopean päätöksenteon varmistamiseksi päätöksen on tosiasiallisesti oltava valmisteltuna jo ennen menettelyn aloittamista, jotta voidaan hyödyntää aika, jonka arvopaperimarkkinat ovat suljettuina.

367 Päätöksenteon nopeus oli siis edellytys sen tehokkuudelle.

368 Unionin tuomioistuin on jo todennut, että jos ympäristötilanteen vakavuus edellyttää toimivaltaisen viranomaisen ryhtyvän toimenpiteisiin välittömästi, on perusteltua rajoittaa niiden henkilöiden oikeutta tulla kuulluksi, joita ympäristövastuun (ks. vastaavasti tuomio 9.3.2010, ERG ym., C-379/08 ja C-380/08, EU:C:2010:127, 67 kohta) ja maatalouden (ks. vastaavasti tuomio 15.6.2006, Dokter ym., C-28/05, EU:C:2006:408, 76 kohta) alalla toteutettavat toimenpiteet koskevat.

369 Lisäksi unionin tuomioistuin on todennut, että varojen jäädyttämistoimenpiteiden alalla niiden perusteiden ilmoittaminen, joiden nojalla henkilön tai yhteisön nimi on alun perin sisällytetty rajoittavien toimenpiteiden kohteena olevien henkilöiden luetteloon, ennen kyseistä sisällyttämistä olisi omiaan heikentämään unionin oikeudessa edellytettyjen varojen ja taloudellisten resurssien jäädyttämistoimenpiteiden tehokkuutta. Asetuksen tavoitteen saavuttamiseksi tällaisilla toimenpiteillä on niiden luonteen vuoksi oltava yllättävä vaikutus ja niitä on sovellettava välittömästi alkavin vaikutuksin (ks. vastaavasti tuomio 3.9.2008, Kadi ja Al Barakaat International Foundation v. neuvosto ja komissio, C-402/05 P ja C-415/05 P, EU:C:2008:461, 338–340 kohta; tuomio 21.12.2011, Ranska v. People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, 61 kohta ja tuomio 12.2.2020, Amisi Kumba v. neuvosto, T-163/18, EU:T:2020:57, 51 kohta).

370 Myöskään unionin oikeudella tavoiteltuun päämäärään ja siinä säädettyjen toimenpiteiden tehokkuuteen liittyvistä syistä unionin viranomaiset eivät olleet velvollisia kuulemaan valittajia ennen kuin heidän nimensä sisällytettiin alun perin rajoittavien toimenpiteiden kohteena olevien henkilöiden luetteloon (ks. vastaavasti tuomio 3.9.2008, Kadi ja Al Barakaat International Foundation v. neuvosto ja komissio, C-402/05 P ja C-415/05 P, EU:C:2008:461, 341 kohta ja tuomio 25.4.2013, Gbagbo v. neuvosto, T-119/11, ei julkaistu, EU:T:2013:216, 103 kohta).

371 Näin on varsinkin silloin, kun – kuten nyt esillä olevassa asiassa – kuulluksi tulemista koskevan oikeuden rajoittaminen ei koske kriisinratkaisun kohteena olevaa yhteisöä eli Banco Popularia, vaan kantajia, jotka ovat kyseisen yhteisön pääomainstrumenttien haltijoita.

372 On myös huomattava, että 1.4.2004 antamassaan päätöksessä Camberrow MM5 AD v. Bulgaria (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799) Euroopan ihmisoikeustuomioistuin totesi, että konkurssissa oleva pankki myytiin toimintaansa jatkavana yrityksenä, jotta sen velkojat, jotka olivat odottaneet jo vuosia, saisivat saatavansa nopeammin ja varmemmin ja jotta konkurssimenettely saataisiin pikaisesti päätökseen. Tämän vuoksi oli ensiarvoisen tärkeää, että

pankin myyntiin johtava menettely oli yksinkertainen ja nopea. Jos laissa olisi säädetty, että konkurssituomioistuimen on kuultava kaikkia pankin osakkeenomistajia ja velkojia, tämä olisi hidastanut menettelyä huomattavasti ja siten viivästyttänyt edelleen velkojille maksettavien summien maksamista ja konkurssimenettelyn loppuun saattamista.

373 Euroopan ihmisoikeustuomioistuin totesi 24.11.2005 antamassaan tuomiossa Capital Bank AD v. Bulgaria (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999, 136 kohta), että pankkijärjestelmän vakauden kaltaisella taloudellisesti arkaluonteisella alalla ja tietyissä tilanteissa voi olla pakottava tarve toimia mahdollisimman huolellisesti ja ilman ennakkoilmoitusta, jotta vältetään pankille, sen tallettajille ja muille velkojille tai koko pankki- ja rahoitusjärjestelmälle aiheutuva korjaamaton vahinko.

374 Sillä, että kriisinratkaisumääräys todennäköisesti johtaa kantajien omistusoikeuteen puuttumiseen, ei voida oikeuttaa velvollisuutta myöntää niille oikeus tulla kuulluksi ennen sen antamista.

375 Tältä osin unionin yleinen tuomioistuin on jo 13.7.2018 asiassa K. Chrysostomides & Co. ym. v. neuvosto ym. annetun tuomion (T-680/13, EU:T:2018:486) 282 kohdassa todennut, että sovellettavilla menettelyillä on tarjottava henkilölle, jota asia koskee, asianmukainen mahdollisuus esittää asiansa toimivaltaisille viranomaisille. Jotta varmistetaan, että tätä edellytystä, joka on erottamaton osa ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn yleissopimuksen, joka allekirjoitettiin Roomassa 4.11.1950, ensimmäisen lisäpöytäkirjan 1 artiklaa, on noudatettu, on sovellettavia menettelyitä tarkasteltava yleiseltä kannalta (ks. vastaavasti tuomio 3.9.2008, Kadi ja Al Barakaat International Foundation v. neuvosto ja komissio, C-402/05 P ja C-415/05 P, EU:C:2008:461, 368 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; tuomio 25.4.2013, Gbagbo v. neuvosto, T-119/11, ei julkaistu, EU:T:2013:216, 119 kohta ja Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 20.7.2004, Bäck v. Suomi, CE:ECHR:2004:0720JUD003759897, 56 kohta). Mainittua vaatimusta ei siten voida tulkita niin, että asianomaisen henkilön on kaikissa olosuhteissa voitava esittää kantansa toimivaltaiselle viranomaiselle ennen hänen omaisuudensuojaansa loukkaavien toimenpiteiden toteuttamista (ks. vastaavasti Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 19.9.2006, Maupas ym. v. Ranska, CE:ECHR:2006:0919JUD001384402, 20 ja 21 kohta).

376 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että näin on erityisesti silloin, kun – kuten nyt käsiteltävässä asiassa – kyseessä olevat toimenpiteet eivät muodosta seuraamusta ja kun tilanne, johon ne liittyvät, on erityisen kiireellinen. Viimeksi mainitusta seikasta on todettava, että tarkoituksena oli torjua välitön riski asianomaisten pankkien romahduksesta jäsenvaltion rahoitusjärjestelmän vakauden turvaamiseksi ja siten estää kriisin leviäminen muihin euroalueen jäsenvaltioihin. Sellaisen ennakkokuulemismenettelyn järjestäminen, jossa tuhannet asianomaisten pankkien tallettajat ja osakkeenomistajat olisivat voineet esittää tehokkaasti kantansa ennen vahinkoa aiheuttaneiden säännösten hyväksymistä, olisi väistämättä viivästyttänyt romahduksen estämiseksi suunniteltujen toimenpiteiden toteuttamista. Tämä olisi vaarantanut vakavasti kyseisen jäsenvaltion rahoitusjärjestelmän vakauden turvaamista ja kriisin muihin euroalueen valtioihin leviämisen estämistä koskevan tavoitteen saavuttamisen (ks. tuomio 13.7.2018, K. Chrysostomides & Co. ym. v. neuvosto ym., T-680/13, EU:T:2018:486, 282 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

377 Unionin tuomioistuin vahvisti tämän arvion ja katsoi, että unionin yleinen tuomioistuin oli perustellusti tukeutunut päättelyssään Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen 21.7.2016 antamaan tuomioon Mamatas ym. v. Kreikka (CE:ECHR:2016:0721JUD006306614), josta

ilmenee, että vaatimusta, jonka mukaan kaikenlaisesta omistusoikeuden rajoittamisesta on säädettävä lailla, ei voida tulkita sillä tavoin, että kyseisiä henkilöitä olisi pitänyt kuulla ennen tämän lain antamista, muun muassa kun tällainen ennalta kuuleminen olisi väistämättä hidastanut niiden toimenpiteiden soveltamista, joiden tarkoituksena on estää kyseisten pankkien romahtaminen (tuomio 16.12.2020, neuvosto ym. v. K. Chrysostomides & Co. ym., C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P ja C-604/18 P, EU:C:2020:1028, 159 kohta).

378 Lisäksi on katsottava, että nopealla toiminnalla ilmoittamatta yhteisön osakkeenomistajille ja velkojille sitä koskevan kriisinratkaisumenettelyn alkamisesta pyritään välttämään kyseisen yhteisön tilanteen heikentyminen, joka heikentäisi kriisinratkaisutoimen tehokkuutta. Jos pankin osakkeenomistajille tai joukkovelkakirjojen haltijoille ilmoitetaan, että pankkiin saatetaan soveltaa kriisinratkaisumenettelyä ja että sen katsotaan olevan kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, se voi saada ne myymään arvopapereitaan markkinoilla ja johtaa myös talletusten laajamittaiseen nostamiseen, minkä seurauksena pankin taloudellinen tilanne huononee ja pankin selvitystilan estämiseksi tarvittavan ratkaisun löytäminen vaikeutuu tai jopa estyy.

379 Tältä osin on todettava, että – kuten asetuksen N:o 806/2014 edellä 187 kohdassa mainitusta johdanto-osan 116 perustelukappaleesta ilmenee – kaikenlaisella päätöksestä ennen sen tekemistä annetulla tiedolla, koski se sitten kriisinratkaisun edellytysten täyttymistä, tietyn välineen käyttöä tai mitä tahansa menettelyn aikaista toimea, on oletettava olevan vaikutuksia yleisiin ja yksityisiin etuihin, joihin kyseinen toimi liittyy.

380 On todettava, että kantajat myöntävät kanteessaan, että jo pelkkä viittaus siihen, että kriisinratkaisuneuvosto harkitsee toimivaltuuksiensa soveltamista tiettyyn yksikköön, olisi merkittävä markkinatapahtuma, joka johtaisi siihen, että sijoittajat, velkojat ja tallettajat ryhtyisivät suojatoimenpiteisiin tappioiden välttämiseksi.

381 Näin ollen on katsottava, että kantajien kuuleminen ennen kriisinratkaisumääräyksen tai ennen riidanalaisen päätöksen antamista olisi hidastanut menettelyä merkittävästi ja näin ollen vaarantanut sekä toimenpiteellä tavoiteltujen tavoitteiden saavuttamisen että sen tehokkuuden.

382 Tältä osin kantajat väittävät, että komissio ja kriisinratkaisuneuvosto harkitsivat kriisinratkaisutoimen mahdollista tarvetta useita viikkoja ennen riidanalaisen päätöksen tekemistä, mikä olisi antanut komissiolle riittävästi aikaa kuulla kantajia.

383 Riittää, että ennen 6.6.2017, jolloin EKP totesi Banco Popularin olevan kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, ja ennen kriisinratkaisuneuvoston päätöstä kriisinratkaisumenettelyn toteuttamisesta Banco Popularin kriisinratkaisu oli pelkkä mahdollisuus. Kantajat eivät myöskään selitä, mistä ajankohdasta alkaen komission olisi pitänyt kuulla Banco Popularin pääomainstrumenttien haltijoita, ja on otettava huomioon, että niiden henkilöllisyys voi muuttua, koska pääomainstrumenteilla voidaan käydä kauppaa markkinoilla.

384 Tästä seuraa ensinnäkin, että kantajien kuuleminen ennakolta ja mahdollisen kriisinratkaisutoimen olemassaolosta ilmoittaminen niille olisi aiheuttanut riskin siitä, että ne olisivat markkinakäyttäytymisellään pahentaneet Banco Popularin taloudellista tilannetta. Kuuleminen olisi siten voinut haitata suunnitellun kriisinratkaisutoimen tehokkuutta.

385 Toisaalta kriisinratkaisumääräyksen antamisen kiireellisyyden vuoksi kantajia kuten muitakaan Banco Popularin osakkeenomistajia tai pääomainstrumenttien haltijoita ei olisi voitu kuulla etukäteen paitsi niiden yksilöimiseen liittyvien vaikeuksien vuoksi myöskään siksi, että kantajien huomautuksia oli mahdotonta tarkastella tehokkaasti ennen kriisinratkaisumääräyksen tai riidanalaisen päätöksen antamista.

386 Kaiken edellä esitetyn perusteella on selvää, että kantajien kuuleminen ennen kriisinratkaisumääräyksen tai riidanalaisen päätöksen antamista olisi vaarantanut rahoitusmarkkinoiden vakauden ja yhteisön kriittisten toimintojen jatkuvuuden turvaamista koskevat tavoitteet sekä kriisinratkaisumenettelyn nopeutta ja tehokkuutta koskevat vaatimukset.

387 Näin ollen se, että kantajia ei kuultu Banco Popularin kriisinratkaisumenettelyn yhteydessä, on perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan mukainen kuulluksi tulemista koskevan oikeuden rajoitus, joka oli perusteltu ja välttämätön yleisen edun mukaisen tavoitteen saavuttamiseksi ja sopusoinnussa suhteellisuusperiaatteen kanssa.

388 Näin ollen kuudes kanneperuste on hylättävä perusteettomana.

Viides kanneperuste, joka koskee omistusoikeuden loukkaamista

389 Kantajat väittävät, että riidanalaisella päätöksellä hyväksytyllä kriisinratkaisumääräyksellä loukataan niiden perusoikeuskirjan 17 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua omistusoikeutta. Kantajat väittävät, että riidanalaisella päätöksellä hyväksytyllä kriisinratkaisumääräyksellä pakkolunastettiin niiden pääomainstrumentit. Kriisinratkaisumääräyksessä päätetty pääomainstrumenttien alaskirjaus oli lainvastainen pakkolunastus, joka ei täyttänyt perusoikeuskirjan 17 artiklan 1 kohdan vaatimuksia, koska se ei ollut ”laissa säädettyjen” edellytysten mukainen ja koska siinä ei määrätty kohtuullisesta korvauksesta.

390 Perusoikeuskirjan 17 artiklan 1 kohdassa määrätään seuraavaa:

”Jokaisella on oikeus nauttia laillisesti hankkimastaan omaisuudesta sekä käyttää, luovuttaa ja testamentata sitä. Keneltäkään ei saa riistää hänen omaisuuttaan muutoin kuin yleisen edun sitä vaatiessa laissa säädetyissä tapauksissa ja laissa säädettyjen ehtojen mukaisesti ja siten, että hänelle suoritetaan kohtuullisessa ajassa oikeudenmukainen korvaus omaisuuden menetyksestä. Omaisuuden käyttöä voidaan säännellä lailla siinä määrin kuin se on yleisen edun mukaan välttämätöntä.”

391 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan perusoikeuskirjan 17 artiklan 1 kohdassa taattu omistusoikeus ei ole ehdoton ja sen käyttöä voidaan rajoittaa, kunhan rajoitukset palvelevat unionin yleisen edun mukaisia tavoitteita. Kuten perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdasta ilmenee, omistusoikeuden käyttöä voidaan näin ollen rajoittaa, kunhan rajoitukset palvelevat yleisen edun mukaisia tavoitteita eikä niillä puututa tähän oikeuteen tavoitellun päämäärän kannalta suhteettomasti ja tavalla, jota ei voida hyväksyä ja jolla loukattaisiin näin suojatun oikeuden keskeistä sisältöä (ks. tuomio 20.9.2016, Ledra Advertising ym. v. komissio ja EKP, C-8/15 P–C-10/15 P, EU:C:2016:701, 69 ja 70 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; tuomio 16.7.2020, Adusbef ym., C-686/18, EU:C:2020:567, 85 kohta ja tuomio 23.5.2019, Steinhoff ym. v. EKP, T-107/17, EU:T:2019:353, 100 kohta).

392 Tästä seuraa, että oikeus omaisuuteen ei ole ehdoton, vaan sitä voidaan edellä 336 kohdassa mainitun perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan mukaisesti rajoittaa, jos siitä säädetään sovellettavissa säädöksissä, jos se on tarpeen yleisen tavoitteen saavuttamiseksi ja jos se on oikeassa suhteessa tähän tavoitteeseen nähden.

393 On muistettava, että kriisinratkaisumääräyksen 6 artiklassa kriisinratkaisuneuvosto päätti asetuksen 806/2014 21 artiklan mukaisesti alaskirjata ja muuntaa Banco Popularin pääomainstrumentit edellä 73 kohdassa määritellyllä tavalla.

394 Lisäksi yhtäältä asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 61 perustelukappaleesta seuraa, että osakkeenomistajien ja velkojien oikeuksien rajoitusten olisi oltava sopusoinnussa perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdassa vahvistettujen periaatteiden kanssa, ja toisaalta saman asetuksen johdanto-osan 62 perustelukappaleesta seuraa, että puuttuminen omistusoikeuteen ei saisi olla suhteetonta.

395 Asetuksen N:o 806/2014 15 artiklan, joka koskee kriisinratkaisua, koskevia yleisiä periaatteita, 1 kohdan a alakohdan mukaan tappioista vastaavat ensin kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen osakkeenomistajat.

396 Unionin tuomioistuin on tässä yhteydessä todennut pankkien osakkeenomistajien osalta, että osakeyhtiöiden osakkeenomistajien asemaan sovellettavien yleisten sääntöjen mukaan nämä vastaavat täysin sijoituksiinsa liittyvistä riskeistä (tuomio 19.7.2016, Kotnik ym., C-526/14, EU:C:2016:570, 73 kohta).

397 Unionin tuomioistuin katsoi valtiontukien alalla, että koska osakkeenomistajat vastaavat pankin veloista sen yhtiöpääoman määrään asti, sen, että valtiontukisääntöjen soveltamisesta finanssikriisin yhteydessä pankkien hyväksi toteutettaviin tukitoimenpiteisiin 1 päivästä elokuuta 2013 annetun komission tiedonannon (jäljempänä pankkitiedonanto) (EUVL 2013, C 216, s. 1) 40–46 kohdassa edellytetään, että pankin pääomavajeen poistamiseksi osakkeenomistajien on ennen valtiontuen myöntämistä katettava pankin kärsimiä tappioita yhtä laajalti kuin silloin, jos tukea ei olisi myönnetty, ei voida katsoa loukkaavan osakkeenomistajien omaisuudensuojaa (tuomio 19.7.2016, Kotnik ym., C-526/14, EU:C:2016:570, 74 kohta).

398 Vastaavasti on katsottava, että kriisinratkaisumääräyksessä tehty päätös alaskirjata ja muuntaa kantajien hallussa olevat Banco Popularin pääomainstrumentit on seurausta siitä, että yhteisön osakkeenomistajat joutuvat kantamaan sijoituksiinsa liittyvät riskit, ja koska kyseinen yhteisö on kriisinratkaisutoimen kohteena toimintakyvyttömyytensä vuoksi, niiden on kannettava siitä aiheutuvat taloudelliset seuraukset.

399 Tältä osin unionin yleinen tuomioistuin on jo todennut, että toimenpide, joka koostui kyproslaisen pankin osakkeiden nimellisarvon alentamisesta, oli oikeassa suhteessa toimenpiteellä tavoiteltuun päämäärään nähden. Se totesi ensinnäkin, että toimenpiteen tarkoituksena oli edistää pankin pääomapohjan vahvistamista ja että se oli omiaan edistämään Kyproksen ja koko euroalueen rahoitusjärjestelmän vakauden turvaamista koskevaa tavoitetta. Toiseksi komissio katsoi, ettei tällä toimenpiteellä ylitetty sitä, mikä oli tarpeen ja asianmukaista tähän tavoitteeseen nähden, koska vähemmän rajoittavat vaihtoehdot eivät joko olleet toteutettavissa tai niillä ei olisi voitu saavuttaa odotettuja tuloksia. Lopuksi se katsoi, ettei kyseisestä toimenpiteestä aiheutunut suhteettomia haittoja, kun otetaan huomioon myös sillä

tavoitellun päämäärän merkitys. Se muistutti tältä osin, että pankkien osakkeenomistajat vastaavat täysin sijoituksiinsa liittyvistä riskeistä (tuomio 13.7.2018, K. Chrysostomides & Co. ym. v. neuvosto ym., T-680/13, EU:T:2018:486, 330 kohta).

400 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että näissä olosuhteissa ei voitu katsoa, että kyseisen pankin osakkeiden nimellisarvon alentamisella oli puututtu valittajien omistusoikeuteen suhteettomasti ja tavalla, jota ei voida hyväksyä ja jolla loukataan tämän oikeuden keskeistä sisältöä (tuomio 13.7.2018, K. Chrysostomides & Co. ym. v. neuvosto ym., T-680/13, EU:T:2018:486, 331 kohta).

401 Lisäksi on muistettava, että edellä 343 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä seuraa, että rahoituspalveluilla on keskeinen asema unionin taloudessa ja että yhden tai useamman järjestelmään kuuluvan pankin toimintakyvyttömyys leviää todennäköisesti nopeasti muihin pankkeihin niin kyseisessä jäsenvaltiossa kuin muissa jäsenvaltioissa.

402 Unionin tuomioistuin on jo todennut, että kun otetaan huomioon euroalueen pankkijärjestelmän vakauden turvaamisen päämäärä ja se taloudellisten tappioiden välitön riski, joille näiden kahden pankin tallettajat olisivat altistuneet pankkien konkurssitilanteessa, tietyt omistusoikeuden rajoitukset voivat olla perusteltuja (ks. vastaavasti tuomio 20.9.2016, Ledra Advertising ym. v. komissio ja EKP, C-8/15 P–C-10/15 P, EU:C:2016:701, 74 kohta).

403 Unionin tuomioistuin on myös katsonut, että vaikka on selvästi yleisen edun mukaista varmistaa koko unionissa investoijien vahva ja yhtenäinen suoja, tätä etua ei voida pitää kaikissa olosuhteissa ensisijaisena kyseisillä muutoksilla toteutetun rahoitusjärjestelmän vakauden varmistamiseen liittyvään yleiseen etuun nähden (tuomio 19.7.2016, Kotnik ym., C-526/14, EU:C:2016:570, 91 kohta ja tuomio 8.11.2016, Dowling ym., C-41/15, EU:C:2016:836, 54 kohta).

404 On kuitenkin huomautettava, että kriisinratkaisumääräyksen 4.2 artiklassa kriisinratkaisuneuvosto katsoi, että kriisinratkaisu oli välttämätön ja oikeasuhteinen asetuksen N:o 806/2014 14 artiklan 2 kohdan a ja b alakohdassa säädettyihin tavoitteisiin nähden, joita olivat kriittisten toimintojen jatkuvuuden varmistaminen ja rahoitusvakauteen kohdistuvien merkittävien haitallisten vaikutusten välttäminen erityisesti estämällä häiriöiden leviäminen muun muassa markkinoiden perusrakenteisiin ja ylläpitämällä markkinakuria. Se totesi, että Banco Popularin likvidaatio tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä ei olisi mahdollistanut näiden tavoitteiden saavuttamista samassa laajuudessa. Riidanalaisessa päätöksessä komissio nimenomaisesti hyväksyi kriisinratkaisuneuvoston esittämät syyt, joilla se perusteli kriisinratkaisutoimea yleisen edun vuoksi.

405 Näin ollen kriisinratkaisumääräys vastasi perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua yleistä etua koskevaa tavoitetta eli rahoitusmarkkinoiden vakauden takaamista siltä osin kuin sillä pyrittiin säilyttämään tai palauttamaan ennalleen Banco Popularin taloudellinen tilanne erityisesti siltä osin kuin se oli vaihtoehto sen selvitystilaan asettamiselle.

406 Kantajat toteavat, että ne eivät kyseenalaista asetuksessa N:o 806/2014 säädetyn yhteisen kriisinratkaisumekanismin yhteensopivuutta perusoikeuskirjan kanssa ja että ne hyväksyvät, että toimintansa jatkamiseen kykenemättömän pankin kyseisen asetuksen säännösten, joiden tarkoituksena on suojella pankkijärjestelmän vakautta, mukaisella kriisinratkaisulla pyritään laillisesti yleisen edun mukaiseen tavoitteeseen.

407 Kantajat väittävät ensinnäkin, että päätös niiden hallussa olevien Banco Popularin pääomainstrumenttien alaskirjauksesta ja muuntamisesta on perusoikeuskirjan 17 artiklan 1 kohdan vastainen, koska siinä ei ole noudatettu laissa säädettyjä edellytyksiä. Kriisinratkaisumääräys ja riidanalainen päätös eivät ole unionin oikeuden yleisten periaatteiden eivätkä asetuksen N:o 806/2014 säännösten mukaisia muissa kanneperusteissa esitetyistä syistä.

408 Tältä osin riittää todeta, että muiden kanneperusteiden analyysistä ilmenee, että komissio ei ole tehnyt ilmeistä arviointivirhettä soveltaessaan asetuksen N:o 806/2014 säännöksiä eikä rikkonut yleisiä oikeusperiaatteita.

409 Lisäksi on toisaalta todettava, että kantajat eivät muissa kanneperusteissaan kiistä sitä, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklassa säädetyt edellytykset, joiden nojalla kriisinratkaisumääräyksen antaminen oli perusteltua, täyttyivät. Toisaalta kantajat eivät esitä erityisiä perusteluja sen osoittamiseksi, että kriisinratkaisuneuvoston päättämä pääomainstrumenttien alaskirjaus ja muuntaminen, joka on niiden omistusoikeuksiin mahdollisesti vaikuttava toimenpide, ei olisi asetuksen N:o 806/2014 21 artiklan säännösten mukainen ja että komission ei olisi sen vuoksi pitänyt hyväksyä sitä.

410 Tästä seuraa, että kantajat eivät ole esittäneet mitään sellaista väitettä, jolla voitaisiin kyseenalaistaa yhtäältä se, että kriisinratkaisuneuvoston päätös Banco Popularin pääomainstrumenttien alaskirjaamisesta ja muuntamisesta oli asetuksessa N:o 806/2014 säädettyjen edellytysten mukainen, ja toisaalta se, että tämä päätös oli välttämätön sellaisen yleisen tavoitteen saavuttamiseksi, jolla voidaan perustella omistusoikeuden rajoittaminen.

411 Toiseksi kantajat väittävät, että kriisinratkaisumääräys ja riidanalainen päätös ovat perusoikeuskirjan 17 artiklan 1 kohdan vastaisia, koska niissä ei ole tarkoitus myöntää kantajille korvausta.

412 On huomattava, että asetuksen N:o 806/2014 15 artiklan 1 kohdan g alakohdassa vahvistetaan, että velkojille ei saa aiheutua suurempia tappioita kuin mitä niille olisi aiheutunut, jos kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö olisi purettu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä.

413 Sen arvioimiseksi, olisiko osakkeenomistajia ja velkojia kohdeltu paremmin, jos asianomainen yhteisö olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn, asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 16 kohdassa säädetään, että kriisinratkaisun jälkeen on tehtävä arvostus. Asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 17 kohdan mukaan kyseisessä arvostuksessa on määritettävä, eroaako se kohtelu, jota osakkeenomistajat ja velkojat olisivat saaneet, jos laitokseen olisi sovellettu tavanomaista maksukyvyttömyysmenettelyä kriisinratkaisutoimen toteuttamista koskevan päätöksen tekemisen ajankohtana, siitä kohtelusta, jota ne ovat saaneet kriisinratkaisun yhteydessä.

414 Asetuksen N:o 806/2014 76 artiklan 1 kohdassa säädetään, että jos osakkeenomistajille tai velkojille todetaan arvostuksen perusteella aiheutuneen kriisinratkaisussa suuremmat tappiot kuin niille olisi aiheutunut tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä, kriisinratkaisuneuvosto voi käyttää kriisinratkaisurahastoa korvausten maksamiseen niille.

415 Tästä seuraa, että asetuksella N:o 806/2014 perustetaan mekanismi, jolla varmistetaan, että kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön osakkeenomistajat tai velkojat saavat kohtuullisen korvauksen perusoikeuskirjan 17 artiklan 1 kohdan vaatimusten mukaisesti.

416 Lisäksi toisin kuin kantajat väittävät, se, että ne eivät saaneet korvausta kriisinratkaisumääräyksen antamispäivänä, ei riitä osoittamaan, että niiden omistusoikeutta on loukattu, koska perusoikeuskirjan 17 artiklan 1 kohdassa ei säädetä korvauksen maksamisesta samanaikaisesti omistusoikeuden rajoittamisen kanssa, vaan korvauksen maksamisesta ajallaan.

417 Lisäksi kantajien vastauskirjelmässä esittämistä väitteistä, joilla ne riitauttavat kolmannen arvostuksen ja jotka koskevat Deloitten riippumattomuuden puutetta ja sitä, että niiden oikeutta tutustua asiakirjoihin on loukattu, on riittävää todeta, että ne ovat tehottomia. Nämä väitteet koskevat nimittäin riidanalaisen päätöksen tekemisen jälkeen toteutettua kolmatta arvostusta ja erillistä menettelyä, eikä niillä näin ollen voida kyseenalaistaa riidanalaisen päätöksen laillisuutta.

418 Kolmanneksi kantajat väittävät vastauskirjelmässään, että korvaus, joka määritetään sen perusteella, miten velkojien kohtelu kriisinratkaisutoimen yhteydessä poikkeaa kohtelusta tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä, ei ole perusoikeuskirjan 17 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu oikeudenmukainen korvaus. Kantajat väittävät, että jos komissio olisi noudattanut unionin oikeutta, riidanalaista päätöstä ei olisi tehty tai kriisinratkaisumääräys olisi ollut erilainen, ja näin ollen korvauksen maksaminen asetuksen N:o 806/2014 76 artiklan 1 kohdan perusteella ei ole oikeudenmukainen korvaus. Kantajien tosiasiallinen korvaus olisi määritettävä oikean vaihtoehtoisen skenaarion perusteella, joka olisi se, että Banco Populariin ei sovelleta kriisinratkaisua, jota seuraa yksityinen ratkaisu, tai vaihtoehtoisesti Banco Popularin oikeaan arvostukseen perustuva kriisinratkaisu.

419 On muistutettava, että asetuksen N:o 806/2014 15 artiklan 1 kohdan g alakohdassa tarkoitetulla periaatteella, jonka mukaan velkojat eivät saa jäädä kriisinratkaisussa huonompaan asemaan, on tarkoitus varmistaa, että jos kriisinratkaisumääräyksestä johtuva kantajien omistusoikeuden loukkaus on suurempi kuin se, joka niille olisi aiheutunut, jos Banco Popular olisi purettu tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisesti, niillä voi olla oikeus korvaukseen.

420 Tässä tapauksessa kriisinratkaisuneuvosto kuitenkin totesi kriisinratkaisumääräyksessä, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdassa säädetyt edellytykset täyttyivät, eli Banco Popular oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, ja ottaen huomioon ajoitus ei voitu olettaa, että sen kykenemättömyys jatkaa toimintaansa olisi ollut estettävissä millään muulla valvontatoimella tai yksityisen sektorin toimenpiteellä, ja kriisinratkaisutoimi oli tarpeen yleisen edun vuoksi. On muistettava, että kantajat eivät kiistä sitä, että nämä edellytykset täyttyivät tässä asiassa.

421 Tästä seuraa, että jos kriisinratkaisumääräystä ei olisi hyväksytty, vaihtoehtona olisi ollut Banco Popularin asettaminen selvitystilaan tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisesti, minkä kantajat myönsivät istunnossa.

422 Kolmannen kanneperusteen tarkastelusta ilmenee lisäksi, että vaihtoehtoisella skenaariolla, johon kantajat ovat vedonneet ja joka sisältyy niiden täydentävään asiantuntijalausuntoon ja jossa Banco Populariin ei sovelleta kriisinratkaisua, jota seuraa yksityinen ratkaisu, ei ole merkitystä.

423 Lisäksi toisin kuin kantajat väittävät, niiden sijoituksen arvoa ei ole laskettava kriisinratkaisumääräyksen antamista edeltävän tilanteen perusteella, vaan on otettava huomioon sen arvo siinä tapauksessa, että kriisinratkaisumääräystä ei olisi annettu, mikä vastaa tilannetta, jossa Banco Popular olisi asetettu selvitystilaan tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisesti.

424 Mitä tulee valtiontukien alaan, unionin tuomioistuin on katsonut tältä osin, että pankkien osakkeenomistajien tappiot olisivat joka tapauksessa yhtä suuret riippumatta siitä, perustuvatko ne konkurssiin julistamiseen tuomioistuimen tuomiolla valtiontuen myöntämättä jättämisen vuoksi vai tällaisen tuen myöntämismenettelyyn, jossa ennakkoedellytyksenä on vastuunjako (tuomio 19.7.2016, Kotnik ym., C-526/14, EU:C:2016:570, 75 kohta).

425 Unionin tuomioistuin totesi, että pankkitiedonannon 46 kohdassa säädetään, että ”olisi noudatettava periaatetta, jonka mukaan velkojat eivät saa jäädä kriisinratkaisussa huonompaan asemaan”, ja että ”huonompisijaisten velkojien ei pitäisi saada rahamääräisesti vähemmän kuin mikä heidän hallussaan olevan instrumentin arvo olisi ollut ilman valtiontuen myöntämistä” (tuomio 19.7.2016, Kotnik ym., C-526/14, EU:C:2016:570, 77 kohta).

426 Unionin tuomioistuimen mukaan mainitusta kohdasta käy ilmi, että vastuunjakotoimenpiteet, jotka ovat pääomavajeesta kärsivälle pankille myönnettävän valtiontuen myöntämisen edellytyksenä, eivät voi loukata huonompisijaisten velkojien omaisuudensuojaa tavalla, jota niiden ei olisi tarvinnut kärsiä konkurssimenettelyssä, joka olisi seurannut tällaisen tuen myöntämättä jättämisestä. Näin ollen ei voida väittää pätevästi, että pankkitiedonannossa vahvistettujen kaltaisilla vastuunjakotoimenpiteillä olisi puututtu osakkeenomistajien ja huonompisijaisten velkojien omaisuudensuojaan (tuomio 19.7.2016, Kotnik ym., C-526/14, EU:C:2016:570, 78 ja 79 kohta).

427 Lisäksi kun kyse on arvopapereista, maksettavaksi tulevan vahingonkorvauksen määrä arvioidaan suhteessa arvopapereiden todelliseen markkina-arvoon riidanalaisen säädöksen hyväksymisajankohtana eikä suhteessa niiden nimellisarvoon tai rahamäärään, jonka arvopaperien haltija odotti niistä saavansa, kun se hankki ne omistukseensa (ks. tuomio 13.7.2018, K. Chrysostomides & Co. ym. v. neuvosto ym., T-680/13, EU:T:2018:486, 314 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

428 Näin ollen on katsottava, että asetuksen N:o 806/2014 15 artiklan 1 kohdan g alakohdassa säädetyn periaatteen, jonka mukaan velkojat eivät saa jäädä kriisinratkaisussa huonompaan asemaan, soveltaminen tässä tapauksessa takaa kantajille perusoikeuskirjan 17 artiklan 1 kohdan vaatimusten mukaisen kohtuullisen korvauksen.

429 Kaikesta edellä esitetystä seuraa ensinnäkin, että Banco Popular oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa ja että ei ollut olemassa vaihtoehtoisia toimenpiteitä, joilla tämä tilanne olisi voitu estää, toiseksi, että ilman kriisinratkaisua Banco Popular olisi joutunut tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn kohteeksi, ja kolmanneksi, että Banco Popularin osakkeenomistajat joutuivat kantamaan sijoitustensa riskin ja että asetuksessa N:o 806/2014 säädetään mahdollisen vahingonkorvauksen maksamisesta noudattaen periaatetta, jonka mukaan velkojat eivät saa jäädä kriisinratkaisussa huonompaan asemaan. Näin ollen on pääteltävä, että kriisinratkaisumääräykseen sisältyvällä päätöksellä Banco Popularin pääomainstrumenttien alaskirjauksesta tai muuntamisesta ei puututa kantajien omistusoikeuteen suhteettomasti tavalla, jota ei voitaisi hyväksyä ja jolla loukattaisiin kantajien omistusoikeuden keskeistä sisältöä, vaan sitä on pidettävä niiden omistusoikeuden osalta perusoikeuskirjan 17 artiklan 1 kohdan ja 52 artiklan 1 kohdan määräysten mukaisena perusteltuna ja oikeasuhteisena rajoituksena.

430 Lisäksi on todettava, että kantajat väittävät, että tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn yhteydessä tapahtuva kohtelu on oikea kriteeri korvauksen määrittämiseksi silloin, kun pankin kriisinratkaisu on toteutettu laillisesti. Ne väittävät, että koska kriisinratkaisumääräys ei ollut asetuksen N:o 806/2014 säännösten mukainen, niille maksettavan korvauksen olisi tässä tapauksessa perustuttava tilanteeseen, jossa ne olisivat, jos lainvastaisia toimia ei olisi toteutettu.

431 On huomattava, että tällaisilla väitteillä ei pyritä osoittamaan, että omistusoikeutta on loukattu, vaan ne ovat todellisuudessa korvausvaatimus vahingosta, joka on aiheutunut unionin toimielimen lainvastaisesta teosta ja joka voidaan myöntää vahingonkorvauskanteen yhteydessä.

432 Näin ollen viides kanneperuste on hylättävä.

Prosessinjohtotoimien määräämistä koskevat vaatimukset

433 Kanteessa kantajat vaativat prosessinjohtotoimia, jotta unionin yleinen tuomioistuin velvoittaisi komission, kriisinratkaisuneuvoston ja EKP:n esittämään tiettyjä asiakirjoja.

434 Huomattakoon, että unionin yleinen tuomioistuin määräsi 21.5.2021 antamallaan asian selvittämistoimia koskevalla määräyksellä työjärjestyksen 91 artiklan b alakohdan, 92 artiklan 3 kohdan ja 103 artiklan nojalla komission ja kriisinratkaisuneuvoston toimittamaan tietyt edellä 93 kohdassa mainitut asiakirjat. Unionin yleinen tuomioistuin katsoi 16.6.2021 antamallaan määräyksellä, että komission ja kriisinratkaisuneuvoston luottamuksellisessa versiossaan toimittamat asiakirjat eivät olleet merkityksellisiä asian ratkaisun kannalta. Sen sijaan Banco Popularin 6.6.2017 EKP:lle ilman liitettä lähettämä kirje annettiin tiedoksi muille osapuolille.

435 Prosessinjohtotoimen tai asian selvittämistoimen määräämistä koskevien vaatimusten osalta on muistettava, että unionin yleinen tuomioistuin arvioi yksin sen, onko sen ratkaistavana olevissa asioissa käytettävissä olevia tietoja tarpeen täydentää (ks. tuomio 26.1.2017, Mamoli Robinetteria v. komissio, C-619/13 P, EU:C:2017:50, 117 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; tuomio 12.11.2020, Fleig v. EUH, C-446/19 P, ei julkaistu, EU:C:2020:918, 53 kohta).

436 Nyt käsiteltävässä asiassa on todettava, että asiakirja-aineistoon sisältyvät seikat sekä suullisessa käsittelyssä esitetyt selitykset riittävät siihen, että unionin yleinen tuomioistuin voi lausua asiasta, koska se on voinut antaa ratkaisun oikeudenkäynnin aikana esitettyjen vaatimusten, kanneperusteiden ja perustelujen sekä asianosaisten esittämien asiakirjojen perusteella.

437 Tästä seuraa, että prosessinjohtotoimia koskevat kantajien vaatimukset on hylättävä.

438 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että kanne on hylättävä kokonaisuudessaan ilman, että on tarpeen lausua kantajien toissijaisesti esittämien, riidanalaisen päätöksen 1 artiklan kumoamista koskevien vaatimusten tutkittavaksi ottamisesta.

Oikeudenkäyntikulut

439 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantajat ovat hävinneet asian, ne on velvoitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan komission ja Banco Santanderin oikeudenkäyntikulut näiden vaatimusten mukaisesti.

440 Työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan nojalla jäsenvaltiot ja toimielimet, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan. Työjärjestyksen 1 artiklan 2 kohdan f alakohdan mukaan ”toimielimillä” tarkoitetaan SEU 13 artiklan 1 kohdassa mainittuja unionin toimielimiä sekä perussopimuksilla tai niiden täytäntöön panemiseksi annetulla säädöksellä perustettuja elimiä ja laitoksia, jotka voivat olla asianosaisina unionin yleisessä tuomioistuimessa. Asetuksen N:o 806/2014 42 artiklan 1 kohdan mukaan kriisinratkaisuneuvosto on unionin virasto. Kriisinratkaisuneuvosto vastaa näin ollen omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu kolmas jaosto)

on ratkaissut asiat seuraavasti:

1) **Kanne hylätään.**

2) **Algebris (UK) Ltd ja Anchorage Capital Group LLC vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja ne velvoitetaan korvaamaan Euroopan komission ja Banco Santander, SA:n oikeudenkäyntikulut.**

3) **Yhteinen kriisinratkaisuneuvosto (SRB) vastaa omista kuluistaan.**

Van der Woude Jaeger Kreuschitz

De Baere Steinfatt

Julistettiin Luxemburgissa 1 päivänä kesäkuuta 2022.

Allekirjoitukset

Sisällys

Asiaa koskevat oikeussäännöt . . . 2

Asian tausta ja kanteen nostamisen jälkeiset tosiseikat . . . 6

Banco Popularin tilanne ennen kriisinratkaisumääräyksen antamista . . . 6

Kriisinratkaisumääräyksen antamista edeltävät muut tosiseikat . . . 8

Banco Popularista 7.6.2017 annettu kriisinratkaisumääräys . . . 11

Kriisinratkaisupäätöksen tekemisen jälkeiset tosiseikat . . . 13

Asian käsittelyn vaiheet ja asianosaisten vaatimukset . . . 13

Oikeudellinen arviointi . . . 15

Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee sitä, että komissio ei ole tutkinut kriisinratkaisumääräystä ennen sen hyväksymistä . . . 17

Toinen kanneperuste, joka koskee perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä . . . 22

Kolmas kanneperuste, joka koskee salassapitovelvollisuuden ja hyvän hallinnon periaatteiden loukkaamista . . . 24

Neljäs kanneperuste, joka koskee ilmeisiä arviointivirheitä asetuksen N:o 806/2014 14, 18, 20–22 ja 24 artiklaa sovellettaessa . . . 31

Ensimmäinen väite, joka koskee toisen arvostuksen luotettavuutta ja tilapäisyyttä . . . 33

Toinen väite, joka koskee Deloitten tekemiä oikaisuja . . . 35

Kolmas väite, joka koskee toisessa arvostuksessa käytettyä vaihteluväliä . . . 42

Kuudes kanneperuste, joka koskee kuulluksi tulemista koskevan oikeuden loukkaamista . . . 43

Viides kanneperuste, joka koskee omistusoikeuden loukkaamista . . . 53

Prosessinjohtotoimien määräämistä koskevat vaatimukset . . . 59

Oikeudenkäyntikulut . . . 60